

C:\Users\Plazma\Desktop\306\Hamilton_David-Tisic_dolaru_za_Buffala_Billa.pdb

PDB Name: Hamilton-Tisic dolaru za Buffal
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.9.2007
Modification Date: 28.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DAVID HAMILTON
Tisic dolarů za BUFFALA BILLA

NAKLADATELSTVO EPOCHA

1. KAPITOLA

Před saloonem Zlatý hřebík v Centralii se to jako vždycky, když zde zastavil dostavník vyměňovat koně, lidmi jen hemžilo. Zlatý hřebík byla vlastně kdysi stáj a kovárna, ale Bret Butlers, majitel dílny, dostal nápad, že by mohl vydělat mnohem víc na občerstvení cestujících, kteří po několika hodinách cesty na prašných cestách Missouri po ničem jiném netoužili. A tak zadní trakt ohromného dřevěného baráku přeměnil v saloon, kde se prodávaly nápoje a jídla, kde si cestující mohli zahrát karty nebo si jednoduše protáhnout zdřevěnělé údy.

Zlatý hřebík, napůl místní luxusní lokál a napůl stáj, kde se střetávali slavní lidé i podkoní, bankéři i kovbojové, politici i profesionální falešní hráči, vládní zmocněnci i barové zpěvačky, handlíři i obchodníci s otroky, zarážel svými kontrasty, ale ostatně městečko samo nebylo o nic méně bizarnější.

Před šesti nebo sedmi lety ještě neexistovalo. Vyrostlo tady nakvap poté, co bylo rozhodnuto postavit zde železnici pro Severní Missouri. přesně uprostřed mezi dvěma hlavními tratěmi ze St. Louis a z Ottum-wa ve státě Iowa. Z toho důvodu také město dostalo jméno Centralia. Postavilo ho tři sta nebo čtyři sta pionýrů neméně podnikavých než Bret Butlers, kteří se zde usadili v naději, že železniční stanice se brzy stane klíčovým bodem spojení a obchodu s vnitrozemím: s průmyslovými oblastmi v Iowě na severu, s nekonečnými plantážemi bavlny a tabáku u Lake Ozark na jihu, a s ranči a plantážemi na západě, které se začaly rozrůstat kolem bouřlivého Kansas City.

Zlatý hřebík, kterému Butlers zasvětil svůj saloon, skutečně existoval. Podle ceremonie, která se teď už stala tradicí, byl jím v roce 1859 spojen poslední pár kolejí. Tenhle hřebík z drahého kovu přinesl tlustému Bretovi skutečně pěkné štěstí. Od toho dne u jeho lokálu zastavovaly všechny dostavníky z Jefferson City, Kansas City, Kolumbie, Hannibalu, Quinay, a vždycky to znamenalo příliv cestujících a dolarů.

Butlers a jeho žena mohli být s rozvíjejícími se obchody docela spokojeni... Ale 27. září 1864, v den, který smutně proslul v dějinách Centralie a Missouri, se dělo něco, co nebylo samo sebou. Hospodský, který naléval jednu whisky za druhou desíti cestujícím z dostavníku, který přijel před chvílí z Kolumbie, cítil ve vzduchu prazvláštní napětí.

- Tak se mi zdá, že se dneska něco nepěkného semele, - zamumlal k manželce.
- Vždyť jsme už vydělali padesát dolarů!
- O to nejde ... Zdá se mi, že všem tady hrajou nervy!
- Bojiš se, že by mohlo dojít ke rvačce?
- Asi. Uklid' honem zrcadlo a sklenice!

Právě v tom okamžiku asi šedesátiletý muž celý v černém nervózně oslovil mladíka, který spouštěl už po několikáté nickel-odeon.

- Nemohl byste nechat na pokoji ten zatracený přístroj?
- Jestli vás hudba otravuje, zacpěte si uši!
- Drzoune! Nevíte... Kdybyste nebyl takový sprost'ák, dávno byste na frontě bojoval proti federálnímu vojsku!
- Hled'te si sebe! Nadělal jsem díry do mňíh tlustých břich, než je vaše, a pro mnohem mňíh!

Mladík bleskově vytáhl malou Allert's2 a namířil ji na něho...

1 nickel-odeon - automatický hrací stroj na mince, předchůdce dnešních juke-boxů. Písničky byly "zaznamenávány" na perforované kuzele, které rozeznávaly ocelové lamely přístroje naladěné na příslušné tóny. Přístroj, jenž měl velký úspěch, se uváděl do pohybu vhozením jednoho nikláku (nickel), mince v hodnotě deseti centů.

2 Allen's - sedmiranná pistole, která vzhledem ke své váze (20 dkg) patřila k nejlehčím na světě. Její dostřel byl přirozeně omezený - pouhých několik metrů. Užívalo se jí, vzhledem k malým rozměrům (mohla se dokonce schovat do rukávu), především v saloonech a barech.

Bret s ženou honem sklízeli s pultu všechno, co se dalo rozbít. Nechtěl, aby mu nadělali škodu. V dramatickém tichu

saloonu se od stolu, kde seděl muž v černém, zdvihl muž a klidně vykročil proti namířené pistoli. Byl malý, ale podsaditě postavy, opálené tváře a rozhodného pohledu a jeho výhružně nakroucené černé kníry vypadaly jako dva vykřičníky. Byl pečlivě ustrojen do dlouhého saka, ale z kalhot mu dole čouhaly ostruhy a dvě boule pod sakem prozrazovaly, že nosí u sebe dvě pistole.

- Ani krok! - zařval mladík a namířil na něho.

Ale nečekaný protivník ho zmrazoval svým chladným a klidným pohledem a přiváděl z míry jistým a posměšným úsměvem... Podsaditý muž vzal skoro štitivě do dvou prstů krátkou hlaveň pistole, ba doslova mu ji vyrval nenadálým pohybem.

- Dejte mi tu hračku, - řekl a prohlížel si zbraň. - Podle toho hle se pozná, že jste rook. I Moc se nevytahujte, nebo vám naplácám!

2. KAPITOLA

Mladík pokrčil rameny a beze slova se vzdálil. Mrňous klidně zastrčil allensku do kapsy a vrátil se ke stolu.

- Proč tady ztrácíme tolik času? - zavrčel muž v černém.

- Nevím, pane poslanče ...

- Tak se, k sakru, zeptejte! Dělejte něco!

- Jen buďte klidný, pane poslanče Rollinsi! Tady se nemáme čeho bát.

1 rook - doslova vrána, fig. klepna; říkalo se tak falešným hráčům.

- Kromě té Quantrillovy bandy, sakra!

- Nikdo ji tady v okolí nespasil.

- Ti zločinci přece nepošlou napřed vizitku! Víte, co by se mnou bylo, kdyby mě našli?

- Naprosto přesně: ostatně ti jižní povstalci by se mnou nezacházeli o moc lépe.

- Tak co tady děláme? Nebudu klidný do té doby, než budeme odsud hodně daleko! Musíme vyrazit okamžitě!

- Dobře, pane poslanče! - odpověděl mu mrňous a nemohouc- , ně si povzdychl.

Vyšel ze saloonu a zabočil za budovu do stájí. Kočí jejich dostavníku si povídal s Bretem Butlersem a z toho, jak se na něj podívali, když se objevil, a že okamžitě zmlkli, poznal, že se bavili o něm. Asi hospodský vyprávěl o tom, co se stalo v saloonu.

- Proč už nejedeme?

- Čekáme na vlak, - odpověděl kočí.

- Na vlak?

- Ano, musí tady být každou chvíli.

- Co my máme společného s vlakem?

- Jak, co máme společného? ... V dostavníku jsou ještě tři volná místa a možná, že z vlaku vystoupí někdo, kdo pojede s námi.

Tvář malého muže ztvrdla:

- Okamžitě zapřáhněte a upozorněte cestující! Za chvíli odjíždíme!

- Tak to teda ne! Nikdo mi nebude rozkazovat!

- Já ano!

Rozepnul si sako a ukázal mu stříbrnou hvězdu připíchnutou na vestě.

- Jsem James Waugh, šerif z Boone, - řekl, -- a doprovázím do Memfisu poslanče Jamese Rollinse z vlády Unie.

Buď okamžitě odjedete, nebo zrekvíruju dostavník!

- Tak dobře, šerife. U sta hromů! Kdo mi to ale zaplatí? Tři prázdná místa stojí..

- Nerozuměl jste, co jsem vám říkal? Jestli za čtvrt hodiny nebudete připraven k odjezdu, zaberu koně i dostavník.

Šerif se obrátil ke kočímu zády, ani nepočkal na odpověď a odešel. Vracel se do saloonu. Ve dveřích sebou trhl a otočil se.

- Bushwakeři! - křičel zmateně kovboj, který se na uhnaném

koni řítí k Zlatému hřebíku. - Bushwakeři! Město je obklíčeno! Je

jich snad tři nebo čtyři sta!

Než stačil dokončit svoje poplašné volání, objevilo se na konci ulice asi osmdesát maskovaných mužů, kteří se tryskem vříteli do města, stříleje do oken a do vrat. Šerif Waugh, bledý jako stěna, se v poslední chvíli schoval před svištěcími střelami do saloonu.

- Jsou to oni? - zeptal se ho Rollins, bledší než on.

- Oni!

- Braňte mě! Nedovolte, aby ...

- Jsem šerif, ne regiment vojáků. Co můžu dělat?

1 bushwakeři - doslova lesní piráti. Říkalo se tak těm obyvatelům Missouri, kteří stáli na straně Jižanů a přidali se k povstalcům operujícím uvnitř severanských pozic.

Připomeňme, že otázka odstranění otroctví přivedla Spojené státy v roce 1861 do občanské války mezi jižními státy Unie, které z důvodů výnosného hospodaření na bavlníkových plantážích hájily otrokářství, a severními státy Unie, které byly průmyslové a proti otrokářství se stavěly především proto, že jim odčerpávalo pracovní sílu. Vzápětí po zvolení představitele protitrokářského křídla, Abrahama Lincolna, prezidentem USA, vyhlásila Jižní Karolína odtržení a 8. února 1861 spolu s dalšími otrokářskými státy vyhlásila "Konfederaci amerických států", jejímž prezidentem byl

zvolen Jefferson Davies.

12. dubna proměnil útok vládního dělostřelectva na Fort Sumter, největší vojenskou základnu Jižní Karolíny, separaci v otevřenou válku. Ke Konfederaci se přidalo jedenáct států s devíti milióny obyvatel (Jižní Karolína, Virginie, Severní Karolína, Arkansas, Texas, Tennessee, Louisiana, Mississippi, Alabama, Georgia a Florida). Unii zůstalo věrných dvacet tři států s dvaadvaceti milióny obyvatel. Dvanáct nynějších států (Washington, Montana, Idaho, Wyoming, Severní a Jižní Dakota, Nebraska, Nevada, Utah, Colorado, Arizona a Nové Mexiko) bylo v té době "neorganizovanými teritorii" a bylo prakticky neosídleno; vládli zde Indiáni. Oklahoma byla rezervací indiánských kmenů, které byly přinuceny opustit východní kraje. Vedle toho ve třech státech, které sousedily s Konfederací a zůstaly věrné Unii (Kansas, Kentucky, Missouri), pracovala silná prootrokářská frakce, která byla příčinou, že nejsilněji se projevovala občanská válka právě v těchto státech.

Nejtěžší situace vznikla v Missouri, kde přestože většina obyvatel zůstala věrná

3. KAPITOLA

Dveře do Zlatého hřebíku se rozletěly a dovnitř vtrhlo asi dvanáct banditů s namířenými pistolemi. Všichni měli obličej zamaskovaný černými šatky, které nechávaly volné, nezakryté pouze oči. Jejich vůdce měl v sombreru po indiánsku zapichnuté dlouhé péro. Všichni v saloonu okamžitě zdvihli ruce.

- Výborně! - zařval vůdce tlupy. - Mám rád rozumný lidi.

Zůstaňte tak a ani se nehněte!

Šerif Waugh se podíval k oknu. Venku byla spousta dalších bush-wakerů, sice ještě na koních, ale připravených zasáhnout, kdyby k něčemu uvnitř došlo. Bylo by čirým bláznovstvím pokusit se o odpor!

- Dingusi! - zavolal vůdce na jednoho z mužů. - Začneme u Buderse!

Dingus, ani ne dvacetiletý mladík, přeskočil lehce pult. Byl velmi vysoký, možná metr osmdesát, měl černé vlasy a zpod šátku mu vylézaly husté černé vousy. Waugh, který si snažil vřít do paměti jeho podobu, zarazily jeho oči. Modré, inteligentní a chladné oči s červenými a strašně popraskanými víčky.

- Neslyšels, co říkal šéf, Brete? - vybafl bandita na hospodského a zapíchl mu hlaveň pistole do břicha. - Kde máš peníze?

Unii, guvernér státu Claiborn Jackson se přidal k Jihu, a místo aby splnil příkaz presidenta Lincolna, který žádal svolání vojska, chtěl postavit padesát tisíc dobrovolníků pro konfederální vojsko. Podařilo se mu však sebrat jen čtyřicet tisíc mužů, zbylých deset tisíc se přidalo k seveřanskému vojsku. Mnohem závažnější bylo, že vznikly povstalecké oddíly, které operovaly přímo na území Unie a napadaly nejen seveřanské oddíly, ale bojovaly i proti svým spoluobyvatelům, zapalovaly farmy, drancovaly a bez milosti zabíjely.

Tito povstalci tvořili tzv. "Quantrillovu brigádu", která nesla jméno svého velitele Williama Claroka Quantrilla. Měla černou Vlajku, jakou mívali piráti, se znakem lebky. Brigáda byla rozdělena do dvou základních band: jedné velel sám Quantrill a William Haller, druhé William Anderson, řečený "Krvavý Bill". Jak dále uvidíte, v těchto bandách sbírali své první zkušenosti nejproslulejší desperáti Západu Jesse Jamesem počínaje a Cole Youngerem konče.

- Ne ... nemám peníze. Jsem chudý kovář. Nevěříte?

- No tak, Brete, přece si z nás nebudeš dělat legraci? Víme dobře, žeš narežoval pěkný prachy na těchhle svých špinavejch jayhawke-rech.1 Moc prachů! Tak kde je máš?

- Já ne ...

Zuřivý pohled ho přiměl změnit chování.

- V bance. Peníze dávám do banky.

- Výborně, - zavrčel Dingus. - O trezor v bance se už postarají naši kamarádi. Ale kde máš ostatní peníze? Zdá se mi, že tihle milí pánové si tady dávali do trumpety. Zaplatili ti už, ne? Tak naval, co máš! Všechno, i poslední cent!

- I ty chcete? ... Prosím vás, nechtě mi těch pár dolarů!

- Stejně ti je sebere Lincoln s těma svejma daněma, aby mohl dát žrát svejm "modrejím panděrům"!2 Lip posloužej konfederálnímu vojsku!

Mocným hákem poslal Breta Butíerse k zemi. Otevřel zásuvku v pultě a zazvonil stříbrnými mincemi.

- Dingusi, - zavelel znovu vůdce, - ty a George odnesete všechnu whisky a pak tuhle barabiznu podpálíte!

- Jen buď klidnej, Bloody, vodvedem dobrou prácičku!

- A vy, - obrátil se k cestujícím dostavníku bushwaker s perem, - vypadněte!

Waugh, Rollins a ostatních sedm cestujících bandité vystřkali ven a seřadili je s rukama nad hlavou u stěny saloonu. Šerif se v tu chvíli mohl přesvědčit, že celá Centralia je v rukou povstalců. Maskovaní muži všude drancovali domy a obchody a odnášeli všechny cennější předměty. Shodili na zem a rozbili i bedny, které byly naloženy na dostavníku.

- Prohledat! - zavelel Bloody.

Mezitím co ostatní mířili na devět cestujících, dva bandité jim

1 jayhawker - doslova lupič. Tak nazývali v Kansasu a Missouri stoupenci Konfederace Seveřany a jejich stoupence.

2 "modrý panděra" - říkalo se tak seveřanským vojákům; jejich uniformy byly modré.

bleskurychle vytahali z kapes zbraně, peněženky a všechno, co bylo ze zlata nebo stříbra, a házeli předměty na kostkovaný šátek položený na zemi.

- Přisámbůh, - ulevil si jeden z nich spokojeně, - tady je věcí za pěkných pár tisíc dolarů!
 - Daří se jim dobře, těmhle špinavým jayhawkerům! Kdo z vás je ze Severu?
- Nikdo neodpovídal.
- Tak se mi zdá, - ušklíbl se Bloody, - že Konfederace má víc přívrženců, než to na první pohled vypadá... Najděte jejich dokumenty!
- Oba bandité se na rozkaz šéfa začali přehrabovat v papírech na zemi. Šerif i poslanec cítili, jak jim po zádech stéká studený pot. Za chvíli budou vědět, kdo jsou, a pak ...
- Šéfe, jsou tady papíry nějakého Thomase Auxvasse, handlíře z Lawrence.
 - Kdo z vás je pan Auxvasse?
 - Já, - odpověděl cestující s nevýraznou tváří.
 - Nikdy jste neměl nic společného s unionisty?
 - Nikdy!
 - Ty, Bloody, - řekl jeden z banditů. - Loni jsem v Lawrence poznal nějakého Auxvasse. Byl to důstojník Laneovy brigády.
 - Určitě, Archi? Tak to teda náš milej Tom už svoje telata neuvidí ...
 - Já nejsem ten Auxvasse! - zařval zoufale obchodník. -- Tamten je můj vzdálený bratranec, přísahám!
 - To je to samý ...
- Bloody náhle chladně pozdvihl kolt. Kulka se zaryla nešťastníkovi mezi oči. Než na zemi ztuhl, zavrtaly se do něho další dvě střely. Vůdce bandy vyfoukl z hlavně kouř a tvářil se klidně, jako by se nic nestalo.
- Ostatní...
- 1 ... loni v Lawrence... - právě v Lawrence, v Kansasu, v hlavním středisku odtrženců, zahájila 27. srpna 1863 svoji činnost Quantrillova banda. Při útoku na brigádu dobrovolníků generála Jima Lanea zabili sto padesát lidí a zapálili sto osmdesát pět domů.

Pot se Rollinsovi a Waughovi po zádech doslova řinul. Vtom se na zpěněném ponyu přičítal další maskovaný lupič.

- Nech toho, Bloody. Major ti přikazuje ... Jede vlak!
- Banditi naskákali do sedel a tryskem odjeli. Poslanec a šerif se na sebe podívali, jakoby nevěřili, že jsou živí.

4. KAPITOLA

Vlak ze St. Louis dýchavičně supěl po kolejích závratnou rychlostí čtyřicet kilometrů za hodinu.

- Hej, Jime, - řekl jeden z cestujících, dívaje se z okénka, jak nerovnosti terénu uhánějí nazpět, - podívej, jak si to šine, tenhle kafe-mlejnek.
 - To je dobře, Tome, aspoň budeme navečer doma. Čestné slovo, že mě tahle válka už přestává bavit. Těch čtrnáct dní dovolené jsem už opravdu potřeboval!
 - Vypadá to, že budeme mít co dohánět, až se vrátíme na frontu. Price a Shelby prý připravují expedici do Missouri.
 - Čeho tím chtějí dosáhnout? Armáda generála Granta už stejně drží pevně v ruce celé údolí Mississippi a území Konfederace rozdělila na dvě půlky. Vsadím se, že Grantovi a Shermanovi se podařilo Leeho vzít za rameno.
 - Doufejme, že ano. Ten Virgíňan je oříšek. McClellan bude na něj těžko stačit.
- 1 McClellan - během občanské války velel konfederálnímu vojsku Robert E. Lee, vynikající voják, kterému Lincoln zpočátku nabídl velení severanského voj-

Tom a Jim byli dva staří důstojníci prvního jezdeckého pluku v Iowě, který už přes rok tvrdě bojoval v Tennessee. Jeli spolu s dalšími dragouny svého pluku stejným vlakem domů na krátkou dovolenou. Neměli u sebe přirozeně žádnou zbraň, kromě důstojnické šavle.

- Kde jsme? - zeptal se Jim po chvíli.
- Tom se znovu podíval z okna.
- Za chvíli bychom měli být v Centralii... Kruci, co je to za jezdců nahoře na kopci?

Důstojník instinktivně zatáhl za záchrannou brzdu. Vlak v tu chvíli prudce zabrzdil a cestující si sakrujice padali vzájemně pod nohy. Ale prudké zabrzdění pro ně znamenalo vlastně záchranu. Banditi totiž vytrhali několik pražců a položili je přes koleje. Kdyby na ně lokomotiva najela v plné rychlosti, nikdo by nebyl zabráněn vykolejení. Díky prudkému zabrzdění vlak dojížděl jen setrvačností a velký nárazník na lokomotivě, připomínající lodní příď, odhodil překážku z kolejí.

- Banditi! Léčka! - křičel strojvůdce.
 - Plnou parou vpřed! Koleje jsou prázdné, pokusíme se jim ujet.
- Lee odmítl, protože zůstal věrný své vlasti, Virginii, ačkoli osobně byl proti otrokářství, a tudíž spíš nakloněn Unii. Přes nedostatek lidí a zbraní podařilo se Leemu držet nepřítele v šachu téměř dva roky, a dosáhl dokonce vynikajících vítězství v bitvách u Bull Runu a Fredericksburgu. V červenci 1868 se armádě Ulyssesa Granta podařilo v Tennessee prorazit konfederální linie a postoupit až k New Orleansu, okupovanému už z moře. Avšak ani tato těžká porážka nerozhodla válku. Lee kladl odpor na hlavní frontě ve Virginii a veliteli unionistické armády generálu McClellanovi dokonce uštědřil těžkou porážku u Chancellorsvillu.

Válka pak pokračovala ještě celý rok. Na podzim roku 1869 vyslali Seveřané expediční sbor pod velením generála Shermana, který měl za úkol proniknout z New Orleansu do Georgie, přes Alabamu, a odtud ze zadu napadnout jižanská postavení v Karolíně a Virginii.

Ve snaze zabránit tomuto manévru nařídil Lee všem svým silám dislokováným v Louisianě, Texasu a Arkansasu - tedy na západě okupované části Mississippi -, aby zaútočily na rozpadající se Grantovu armádu. Splnění úkolu bylo svěřeno generálu Sterlingu Priceovi, veliteli "státní gardy" v Missouri (bylo to oněch čtyřicet tisíc mužů, kteří se přidali k Leemu), a jízdnímu sboru, jemuž velel generál Joseph Shelby.

Strojvůdce a topič neztratili hlavu v téhle zapeklité situaci. Naložili pod kotel a vyrazili kupředu plnou parou. Vlak už ale obklíčili maskovaní lupiči a bezhlavě stříleli do oken, aby se cestující nemohli vyklonit. Někteří banditi se pustili do pronásledování "ocelového oře". Brzy byli na úrovni lokomotivy ... Topič na tendru si připravoval karabinu k zoufalému odporu. Byl mrtev dřív, než stačil zamířit. Skulil se s uhlí pod kola vlaku. Jeden bushwaker skočil za jízdy na lokomotivu a zaryl pistoli strojvůdci do břicha:

- Zastav!
- 0 dva vagóny dál tasili marně Tom a Jim šavle proti třiceti po zuby ozbrojeným lupičům.
- U všech řasů, Tome, už se nikdy domů nedostaneme!

5. KAPITOLA

Drancování proběhlo rychle a systematicky. Major Quantrill, který se jako obvykle nezúčastnil žádného přepadení, sledoval celou akci z nedalekého kopce. Jediný nosil šedivou uniformu konfederálního jezdeckta se žlutými výložkami na límci a na rukávech, s dlouhými mušketýr-skými rukavicemi, černé sombrero a zahnutou šavli u boku. Nenosil

1 Major Quantrill - William Claroke Quantrill se narodil 21. července 1818 v Hagerstownu v Marylandu. V roce 1860, v době prvních srážek mezi Missouri a Kansasem v otázce otrokářství, vytvořil oddíl, který prováděl záškodnickou činnost namířenou proti antitrokářským obyvatelům Missouri, tím že se je snažil zastrašit přepady a zapalováním domů a farem. Na podzim roku 1860 byl v Richmondu, hlavním městě Konfederace, přijat prezidentem Daviesem, který mu dal oficiální povolení k akcím podél hranic. Byl to v podstatě patent, jaký v Evropě dostávali

vousy, pouze úzký knír, stejně pečlivě přistřížený jako dlouhé havraní vlasy.

Po jeho boku držel mladický bushwaker na indiánském kopí černý prapor Quantrillovy brigády.

Bloody Anderson, "Krvavý zabiják", přijel na kopec, aby podal hlášení pověstnému majorovi:

- Dobrá kořist, šéfe! Ze sejfu ve vlaku jsme vydolovali třicet tisíc dolarů ve zlatě!
- A cestující?
- Jsou o všechno lehčí. Je mezi nimi i čtyřadvacet "modrejších panděr" od prvního iowského jezdeckého.
- Víš, co máš dělat, Bloody.

Bandita s pérem na sombreru přikývl, zasadil koni ostruhy a vrátil se k vlaku. Maskovaní muži obstoupili s namířenými zbraněmi skupinu ustrašených sto padesáti cestujících.

- Archi, - rozkázal jednomu ze svých pobočníků, - ten vlak podpal. Ti zatracení jayhawkeři ho už nepotřebují!

Za několik minut začal z vagónů vycházet hustý, štiplavý kouř. Bloody našel mezi zajatci strojvedoucího, poznal hopodíe zvláštní proužkované čepice, která vypadala jako bábovka. Namířil na něho kolt.

- Vylez na lokomotivu, - přikázal mu.

od některých vladařů korsáři. Do jižanského vojska byl Quantrill zařazen v hodnosti majora.

O Quantrillově životě není přesných zpráv. Někteří autoři tvrdí, že až do roku 1861 žil v Kansasu jako pokojný chovatel koní s matkou a sestrou a že zbraně se chopil teprve poté, co se rozhodl pomstít sestru, kterou zabili missourští zloději koní. Jiní zase tvrdí, že sám byl zlodějem koní známým v Kansasu pod falešným jménem Charley Hart. Jeho bratr měl být rovněž zlodějem, otec defraudantem a strýc podvodníkem a falešným hráčem.

V každém případě to však byl fanatický stoupenec Jihu, anebo spíše sprostý bandita, který své zločiny zakrýval maskou patriotismu, a jako takový vykonal cenné služby konfederálnímu vojsku. Už v roce 1862 vypsala Unie na jeho hlavu odměnu ve výši dvaceti tisíc dolarů. Nikdy se však nikomu nepodařilo chytit ho, zůstal ne-polapitelný jako fantom. Jmenujme vedle skutečných válečných akcí, které jeho banda prováděla, alespoň tři přepady: dobytí a vyplnění Lawrence v srpnu 1863 a podobné akce ve Wellingtonu v Missouri a Little Rocku v Arkansasu.

Strojvůdce musel poslechnout a bandita za ním vylezl do kabiny.

- Ted', - zavelel znovu, - rozjed' vlak plnou rychlostí!

Lokomotiva se rozjela a Bloody seskočil dolů. Vlak brzy dosáhl plné rychlosti. Ujížděl na sever, zanechávaje za sebou dlouhý pruh dýmu a plamenů. Ujel ještě pět nebo šest kilometrů, dokud se kotel s hromovým výbuchem neroztrhl.

- Líbilo se vám to divadlo? - zeptal se s hrozným úšklebkem Bloody cestujících. - Ted' vám ukážeme ještě něco, na co nikdy neza pomenete ...

Pokynul rukou a Arch a ostatní banditi uchopili všech čtyřadvacet vojáků a odtáhli je ke kolejím, kde je seřadili

- Co chceš dělat, ty šílený zločince? - vyhrkl Tom na vůdce banditů.

- Nepřisahal jste snad, že zemřete za Unii? My vám vaše přání splníme - Archi, pal!
- Banditi vypálili z bezprostřední blízkosti, ale sotva polovina vojáků padla.
- Copak jste se ještě nenaučili zacházet s pistolí? - zařval vztekla Bloody. - Dingusi, ukážeme jim, jak se to dělá!
- Mladý bandita se postavil vedle svého šéfa. Čtyři pistole obou bush-wakerů se zuřivě rozštěkaly. V okamžiku všichni leželi podél kolejí.
- Do sedel! - zavelel Bloody a zastrčil pistole do pouzdra.
- Vracíme se do tábora!

6. KAPITOLA

Jen co maskovaní muži zmizeli z Centralie, aby se vydali naproti přijíždějícímu vlaku, šerif Waugh vyskočil na prvního koně, který se mu připlétl pod nohy, a ještě s dalším mužem vyrazil ke stanici. Dorazil tam právě v okamžiku, kdy podél nástupiště uháněl hořící vlak...

Waugh seskočil s koně a vběhl do kanceláře. Výpravčí ležel provrtaný kulkami jako řešeto na zemi vedle sejfu, který marně bránil. Ale jak šerif doufal, banditi si nevšimli telegrafu. Posadil se k přístroji a pomocí tabulky Morseových značek vysílal SOS do celého kraje.

39. pěší pluk, nejbližší severanská jednotka, byl v té době v Parisů, třicet čtyři kilometry na sever. Okamžitě po obdržení depeše poslal plukovník do Centralie prapor majora Johnsona: sto osmdesát střelců na koních.

- Bylo by lepší vyrazit tam s celým plukem, plukovníku, - na-mítí jeho pobočník. - V depeši se hovoří o třech nebo čtyřech stech banditech a ti s sebou vozi celý arzenál a mají" nejlepší koně ve státě!
- Nevěřím těm zbabělcům. Ve strachu přehánějí a vidí čtyřikrát víc nepřátel. Bushwakerů může být nanejvýš osmdesát a tak, když tam pošleme dvojnásobný počet vojáků, držíme nůž za střenku my.
- A co když jich tam bude doopravdy čtyři sta?
- Telegraficky jsme šerifa Waugha požádali, aby sám zprávu upřesnil. Odpověděl, že podle obyvatel městečka, kteří vyhlásili poplach první, jich mělo být několik set. Sám prý ale podle toho, co v Centralii viděl, usuzuje, že jich bylo několik desítek.

- Znamená to, že by tam nemohli být další?
- Neznamená, ale je to podle něho jen domněnka. V každém případě ať rozhodne major Johnson, ten ručí za celou operaci.

- Přivezu Andersonovu a Quantrillovu hlavu na kůlech! - prohlásil sverepě Johnson.

Prapor vládního vojska přijel do Centralie brzy po poledni. Poslanec Rollins se rozběhl k majorovi:

- Netrpělivě vás už očekáváme. Jsme vydáni napospas bushwa-kerům!
- Už se nemáte čeho obávat, pane poslanče.
- Quantrillovi lidé jsou tady někde v okolí, - vložil se do rozhovoru šerif Waugh. - Zdá se, že se zdržují kolem Singletonovy farmy.

- Kde je to místo?
- Asi patnáct kilometrů odtud na západ.
- Tak je vykouříme.
- Chcete je napadnout?
- Proto jsme zde!
- Nemáte dostatek sil, majore!
- Tři roty se vám zdá málo, šerife? - zeptal se překvapeně Johnson.
- Bushwakerů může být hodně.
- Vy, šerife, věříte tomu, co vyprávějí ti vystrašenci? Vy sám jste jich přece neviděl víc než osmdesát.
- Cestující z vlaku, kteří přežili, říkají, že jich byla na dunách celá spousta v záloze.
- Dá se věřit tomu, co říkají? Nezapomeňte, že se musí ospravedlnit, že se nezmohli na kloudnou obranu, přestože jich bylo dost.
- Ale byli neozbrojení, -- připomenul Waugh.

- No dobře, zbraně máme my, a budem jich umět použít. Major se obrátil ke svým lidem a zavelel:
- Do sedel, za dvacet minut vyrazíme!

- Nemůžete město nechat bez obrany, - zaprotestoval poslanec Rollins.
- Banditi by se mohli vrátit.
- Nechám tady jeden oddíl, - přikývl Johnson.
- Pojedu s vámi, majore, - řekl Waugh. - Obávám se, že budete potřebovat každou pistoli, a já mám s bandity jistý otevřený účet. První kolo sice vyhráli, ale jsme teprve na začátku naší hry!
- Vy, šerife, se nevzdálíte ani na krok, - odsekl poslanec. - Dostal jste rozkaz mě chránit a musíte ho splnit!
- Teď je na řadě něco důležitějšího, pane ...

- Není nic důležitějšího: Aby bylo jasno: o svoji osobu se nebojím, ale musím dokončit úkol, který mi byl vládou svěřen. Kdybych nemohl informovat presidenta Lincolna o situaci v Missouri, mohlo by to mít nedozírné následky pro armádu generála Granta.

- Dobře, pane poslanče, - ustoupil Waugh, - zůstanu s vámi. Ale bůh ví, co mě to stojí za přemáhání

7. KAPITOLA

Odpoledne odjely obě zbývající roty 39. missourského pluku z Centralie. Bylo to celkem sto dvacet mužů včetně dvou pionýrů, kteří se nabídli, že je zavedou k Singletonově farmě. Sebevědomě" projížděli bavlníko-vými plantážemi, které vypadaly opuštěné. Jakmile se rozšířila zpráva o Quantrillově útoku, všichni se rychle zabarikádovali na farmách nebo se uchýlili do města. Oba modré zástupy Seveřanů bylo z dálky vidět, jak přetínají prérí, ale major Johnson se neobával žádných léček. Dojeli až k místu, kde došlo k útoku na vlak. Dragouni 1. iowského pluku leželi ještě podá kolejí jako hromada zakrvavených uniform. Johnson obnažil šavli a vzdal čest obětem masakru.

- Nad vašimi mrtvolami přísahám, že Quantrill za to draze za platí! - řekl major hlasem plným pomstychtivosti. - Do večera mu vlastní šavli urazím hlavu!

Velitel praporu zavolal na vůdce:

- Kde je ta Singletonova farma?

- Tamhle nahoře, - ukázal jeden z nich. - Na druhé straně toho kopce.

- To už najdeme sami, - rozhodl major. - Vy se vrátíte do Centralie a pošlete sem muže s lopatami. Padlí musí být pohřbeni!

- A co my, majore? - zeptal se kapitán Hatton od druhé roty.

- Okamžitě vyrážíme do boje!

- Lepší by bylo poslat kupředu zvědy, aby zjistili počet banditů. Freeburg byl starý zkušený důstojník. Předtím, než vstoupí do

armády, býval scoutem a zúčastnil se všech bitev v Tennessee. Johnson však jeho rady nijak nedbal:

- I kdyby jich bylo sto tisíc, nebojím se jich, Freeburgu! Vpřed!

Seveřané klusem vyrazili k nedalekému nízkému vršku. Vpřed jel

Johnson s obnaženou šavlí, která se blýskala v šikmých paprscích slunce, zapadajícího za kopec. Po jeho boku jel trubač a praporečník, který třímal v ruce vlající červenobílý prapor Unie. Byli asi v poloviční vzdálenosti od vršku, když Johnson zahlédl muže na koních. Bezpochyby to byli bushwakeh. Nebylo jich víc než čtyřicet nebo padesát, ale vyzývavě vyrazili k útoku! Johnson sklonil svoji šavli a namířil ji na ně.

- Do útoku! Pomstíme naše zavražděné spolubojovníky!

Obě roty přešly z klusu v trysk. Vzdálenost mezi oběma řadami se rychle zmenšovala.

- Bodák vztyč a nabíjej!

Vojáci uchopili uzdy do zubů, aby měli volné ruce k nabíjení. Jeli tryskem a roztáhli se do vějíře proti banditům, kteří se jejich útoku postavili s neuvěřitelnou odvahou míříce na ně dlouhými karabinami jako oštěpy. Bushwakeři byli už blízko. Už bylo možno rozpoznat černé šádce, které jim zakrývaly tváře . . .

1 Červenobílý prapor Unie - už v době před občanskou válkou vypadala americká vlajka jako dnes, tj. horizontální bílé a červené pruhy a v levém rohu nahoře v modrém čtverci bílé hvězdičky, jejichž počet byl a je shodný s počtem států, které patří k Unii. Během občanské války se však podoba vlajky několikrát změnila: zpočátku měla tři horizontální pruhy - červený, bílý a červený - a uprostřed korunu z modrých hvězd, potom po roce 1863 byla bílá s červeným čtvercem nahoře, v němž bylo do kruhu rozmístěno pět modrých hvězd. Rovněž vlajka Konfederace, která byla zpočátku modrá s bílou hvězdou uprostřed (Bonnie Blue Flag, tak se jí říkalo), doznala několik změn: modrý diagonální kříž na červeném podkladě a v kříži třináct bílých hvězd. Hvězdy představovaly státy hlásící se ke Konfederaci, jichž ve skutečnosti bylo pouze jedenáct. Symbolicky mezi ně byly zařazeny i Missouri a Kentucky, dva unionistické státy, které svými dobrovolníky přispěly kon-federálnímu vojsku.

- Třicátý devátý missourský prapore, pal! - zařval Johnson.

Sto dvacet pušek zahřmělo náraz, ale střely šly mimo cíl. Okamžik předtím banditi nečekaně obrátili koně a pustili se plným tryskem ke kopci vlevo.

- Za nimi!

Kapitán Freeburg prudce zasadil svému koni ostruhy a dojel k veliteli.

- Pozor, majore! To by mohla být léčka!

- Čeho se k čertu, Freeburgu, bojíte? Měl jsem vás za odvážného muže!

- U tisíce bizonů, to také jsem, majore! Ale nejsem šílenec!

- Freeburgu, - zavelel Johnson příkře, - předejte velení své roty poručíku Austinovi!

- Dle rozkazu, ale já se v tom případě vzdávám jakékoli zodpovědnosti!

Vzdálenost mezi vojáky a maskovanými jezdci se poněkud zvětšila. Byli teď asi dvě stě metrů od nich a plnou rychlostí mířili k vršku. Major Johnson zamával šavlí:

- Prapore, nabíjet!

8. KAPITOLA

Vojáci v modrých uniformách prudce pobodli koně. Metr po metru zmenšovali vzdálenost, která postupně klesla na sto padesát metrů. Banditi dosáhli straně ... když tu se travnatý vršek začal hemžit muži.

- K zemi! - zařval Johnson, protože ho tento zvrat přivedl k zímíry.

- Rozvinout do rojnice!

Vojáci jako blesk sjeli s koní. Přinutili zvířata, aby poklekla, a kryli se za jejich těly.

- U tisíce bizonů! - zaklel Freeburg. - Co to dělá ten impotent? Copak takhle bojuje kavalerie?
- Kapitáne, nezapomínejte, že teď velím já, - odsekl mu mladý poručík Austin. - Pro vás ten rozkaz platí také!
- Quantrillových mužů je dvakrát nebo třikrát víc než nás. Stačí jedna salva a je po nás! Jen na koních bychom je mohli porazit!
- K zemi, Freeburgu! - opakoval poručík. - Neslyšel jste můj rozkaz?

Na prérii se sneslo náhle ticho, přerušované pouze vzdáleným bučením stáda a štěkotem psa ze Singletonovy farmy. Muži pod černým praporem se rovněž překvapeně dívali na neuvěřitelný Johnsonův rozkaz.

- Snad ti blázni nechťejí bojovat jako pěšáci? - řekl Bloodymu Andersonovi major Quantrell, který nevěřil svým očím.

- Zdá se, že ano. Ty "modrý panděra" dnes dopadnou prachšpatně!

Quantrell zamával černým sombrerem se stříbrnou hvězdou nad hlavou. Na toto znamení jeho muži seskočili ze sedel a přivázali uzdy k sedlům.

- Nabíjet pistole! - předávali si rozkazy.

Johnson na úpatí kopce přehlížel svoje vojáky schované za zvířaty. Tihle missourští vojáci jsou odvážní lidé, na které je spolehnouti! Netrpělivě očekával útok:

- Tak pojďte, vy zbabělí hrdlořezové! - zařval major na bush-wakery.
- Vyhrňte si rukávy! Budeme tam dřív, než si myslíte! - odpověděl mu posměšně Quantrell.

Proběhlo několik pomalých, znervózňujících vteřin. Ze Singletonovy farmy doléhalo neustálé štěkání psa... Najednou se znovu mihlo vzduchem černé sombrero. Maskovaní jezdci se vyhoupli do sedel s uzdou kolem krku.

- K útoku! - zařval Quantrell.

Muži a koně bleskově vyrazili. Banditi se přifítili k vojákům s válečným pokřikem jako strašné živé tornádo.

- Pal! - zavelel Johnson.

Výstřely z pušek překrylo štěkání několika set pistolí.

- Kraci, nebudu tady ze sebe dělat terč! - zavrčel Freeburg

a svižně se vyhoupl do sedla.

Všichni jeho vojáci ho napodobili. I Austin a Johnson. Byla to strašná chvíle. Bylo už ale pozdě na odražení útoku bushwakerů. Nebylo možné skrýt se před krupobitím jejich střel.

Výsledek útoku byl strašný a krvavý. Muži padali k zemi jako zasažení bleskem, splašené koně tahali za sebou mrtvolky visící za nohy ve třmenech, maskovaní jezdci ze všech stran z bezprostřední blízkosti vyprazdňovali zásobníky do vojáků v modrých uniformách, kteří se bránili bajonety a pažbami pušek ...

Major Johnson padl mezi prvními. Čelo mu rozrazila střela z kol

tu Bloodyho Andersona, "Zabijáka", který zuřivě vyprazdňoval zásobník

do jeho mrtvého těla a dupal po něm podpatky... Freeburg, který se

zuřivě a zoufale bránil, uviděl, jak bandité vyrvali praporečnickovi vlaj

ku a zarazili mu tyč do břicha Rozhlédl se, aby našel Austina, kte

rého musel prese všechno stále ještě poslouchat. Neviděl ho. Buď padl,

nebo se s několika pokusil o bezhlavý útek. Bandité se za nimi pustili

jak hladoví vlci. Freeburg pochopil, že nesmí ztratit ani vteřinu.

- Ke mně! - zařval.

Necelých šedesát vojáků, kteří zůstali naživu, se pokusilo dostat se ke kapitánovi. Nejméně třetina jich přitom byla pobita. Ostatní, kteří zůstali v sedlech a většinou byli zranění, se pokusili o ústup.

- Vojáci, zpět! - pokusil se je zavolat zpět Freeburg. - Ke mně!

K sakru, ukažme těm hrdlořezům, jak udatně se umí bít missourští vojáci.

Poslechlo ho jen deset mužů. Doslova je pokosila zběsilá palba banditů.

- Za nimi! - zařval Bloody a vyrazil za uprchlíky s pistolemi

v nikách.

Honička na uprchlé muže byla ještě strašnější než samotná bitva. Každý obláček kouře u pistole banditů znamenal, že s koně spadl další

voják v modrém kabátci. Na jeho mrtvolu se jako tygři vrhli muži a rozpárali jí dlouhými noži...

Banditi pronásledovali uprchlíky až k Centralii, kde obrátili koně a v několika okamžicích zmizeli. Ze dvou rot 39. missourského pluku ušlo masakru pouze pět mužů.

9. KAPITOLA

Tři dny nato, 30. září, se začal složitými manévry přibližovat k molu v Jefferson City, hlavním městě státu Missouri, ohromný kolesový říční parník. Byl to starý Independence, který už celých pětadvacet let počestně sloužil k plavbám po Missouri River, a ani jeho moderním konkurentům, vlaky nevyjímaje, se nepodařilo ho poslat do výslužby.

Tlustá lana byla vyhozena na břeh, kde se u rumpálu potily desítky polonahých černochů, přitahujících těžkou lod' k molu.

Jeden z cestujících nervózně a s rostoucí netrpělivostí přecházel sem a tam po palubě. Byl to podivný člověk. Tvář mu rámoval krátký vous a na nose měl skřípec s tístými skly, který skrýval malé a živé oči. Neobvyklý byl především jeho oblek: na hlavě měl buřinku, přes ramena široký modrý plášť důstojníka jezdeckta bez výložek a ozdob a pod ním

křiklavě barevnou kostkovanou košili. Z proužkovaných kalhot vylézaly lakované střevice, které prudce kontrastovaly s ohromnými texaskými ostruhami a velkými kolečky. Nikdo by neřekl, že tenhle podivín chce projít nepozorovaně! Chvilí postál na zádi, kde dokončoval metodistický pastor své kázání k několika cestujícím, kteří byli ochotni ho poslouchat. Prošel luxusním salónem se spoustou hracích stolků, který zabíral skoro celou

palubu, a roztržitě si prohlížel hráče, kteří prohrávali nebo se na poslední chvíli snažili dostat zpět, co vsadili. Vyšel na "promenádu" na přídi, kde se loučili náhodní známi z cesty. Jeho ale zaujímaly pouze řady negrů na molu, kteří centimetr po centimetru přitahovali Independence k molu. U zábradlí zahlédl mezi lidmi druhého lodního důstojníka. S rozhodností se ho zeptal:

- Bude to trvat ještě dlouho?
- Asi půl hodiny. Je nízký stav vody a musí se dávat pozor, abychom nenarazili na mělčinu.
- Mordyje! Spěchám! Na břehu mě čekají!

Důstojník pokrčil rameny a začal opět řídit přistávání. Podivný muž začal znovu přecházet z příde na zád' a zpět. Když konečně přistavili můstek, rozběhl se první na břeh, raze si cestu lokty. Ani se nikoho nezeptal na cestu v neznámém městě. Guvernérský palác dominoval nad Jefferson City na vršku za městem svou charakteristickou šedivou kopulí ve tvaru zvonu. Dva vojáci mu zahradili cestu puškami:

- Stát! Kam jdete?
- Zavolejte velitele hlídky! - přikázal netrpělivě podivný muž.

Přišel mladý poručík:

- Ohlaste mě u generála Tottena, - řekl mu neméně rozkazo-vačně a podal mu pověřovací listiny. - Jsem major Allan.

- Je mi líto, majore, ale generál má radu. Mohu vás ohlásit u důstojníka, který má službu ...
- Řekl jsem u Tottena! - přerušil ho major.
- Snad až zítra!
- Neumíte snad číst, poručíku? Řekl jsem, že jsem major Allan! - odsekl muž a ukázal na papíry.

Důstojník si zběžně prohlédl dokumenty a překvapením otevřel ústa.

- Račte, majore. Doprovodím vás, - řekl zmateně.

Museli projít ještě kolem několika hlídek, než se dostali ke generálově kanceláři, která byla v horním patře. Bylo to přirozené, protože v té době guvernérský palác sloužil za hlavní stan missourského vojenského okrsku a brigádní generál James Totten byl odpovědný za operace v tomto delikátním sektoru.

Allan vstoupil a generál mu vykročil vstříc s otevřenou náručí:

- Pinkertone! Můj drahý Pinkertone!

Muž v buňce slyše své pravé jméno, se znepokojeně ohlédl po druhém důstojníkovi, který byl s generálem v místnosti. Totten si toho všiml a honem ho upokojoval:

- Nedělejte si starosti, to je plukovník Frank Blair, velitel Jefferson City. Už o všem ví... Franku, to je Allan Pinkerton, slavný detektiv, šéf naší tajné služby. I

10. KAPITOLA

Generál pokynul detektivovi, aby se posadil do křesla, a nabídl mu doutník z krabice.

- Tak jste konečně tady! Čekali jsme na vás už včera.

1 Allan Pinkerton - skotský rebel, který v roce 1840 utekl do Ameriky, aby se vyhnul vězení. Usadil se v Dundel v Illinois, kde si otevřel bednářství. Jeho zaujetí pro sociální otázky ho však přivedlo i k problému černochů, a zorganizoval slavnou Underground railroad (podzemní železnici), jejímž přičiněním se desetitisícům otroků podařilo uprchnout z jižních států. Za svou činnost byl Pinkerton přijat do řad chicagské policie, kde mu byly svěřovány delikátní úkoly.

V roce 1850 se rozhodl, že bude pracovat jako soukromník, a založil Pinkerton's Detektive Agency. Po šesti letech činnosti si tato agentura vydobyla velkou popularitu především díky úspěšnému zatčení a usvědčení francouzského podvodníka, proti kterému celých deset let nic nezmohly policie obou kontinentů. Od té doby se pomoci Pinkerton's Agency dožadovaly největší banky a železniční společnosti, jež se staly obětmi série velkých loupeží. Po vypuknutí občanské války svěřil president Lincoln Allanu Pinkertonovi řízení tajné služby seveřanské armády. Teprve ke konci války vyšlo najevo, že populární "major Allan" není nikdo jiný než stejně populární Allan Pinkerton.

- Zapomínáte, můj drahý Tottene, - odpověděl podrážděně Pinkerton a zabafal z doutníku, - že moje kancelář je v Chicagu. Musel jsem jet čtyři sta kilometrů vlakem a pak ještě dvě stě lodí... A nedá se říct, že by cesta byla příliš příjemná!

- Chápu ... Je ale fakt, že jde o moc nepříjemnou záležitost, která zatraceně spěchá!
- Tak povídejte, - zavrtil se v křesle "major Allan", aby se lépe usadil.

Generál zatáhl za šňůru zvonku a zavolal pobočníka:

- Přineste mi spisy a najděte šerifa Waughu, - přikázal mu.
- Ať sem okamžitě přijde!
- Kdo je to ten Waugh? - zeptal se Pinkerton.
- Všechno vám řeknu, - odpověděl Totten a začal listovat v objemném spisu sebraných svědectví.

Detektiv bez přerušování vyslechl celý případ útoku na vlak a zmasakrování 39. praporu. Když generál domluvil,

detektivův doutník měl napůl rozžvýkaný konec.

- Tak Quantrill znovu zaútočil! - řekl zamyšleně Pinkerton.
- Jak dlouho o sobě bushwakeři nedali vědět?
- Skoro rok. Naposledy v Shawnee Townu. Napadli vojenský transport stejným způsobem jako vlak u Centralie. Tehdy bylo víc než šedesát obětí.
- A ještě jeden rozdíl v tom byl, - dodal Pinkerton. - Tehdy u toho nebyl Johnson, aby nechal tak bláznivě zmasakrovat dvě celé roty... Vzpomínám si, jak to bylo v Shawnee Townu. A říkáte, že od té doby bandité nedali o sobě vědět.
- Ano.
- Znepokojivé je, že se vrací právě teď, když Price má v úmyslu zaútočit.
- Znepokojivé je to pravé slovo. Kdyby se Quantrillovi podařilo rozbít naše komunikace a tím pozdvihnout znovu hlavy přívrženců Konfederace v Missouri, naše možnost, že odrazíme Jižany, by se značně zmenšila.
- Jde tedy o to najít místo, kde se Quantrill a jeho banda skrývají, a zničit je dřív, než by mohli způsobit větší škody.

O to vás právě chceme požádat, pane Pinkertone, - přerušil ho plukovník Blair. - Až od vás dostaneme příslušnou zprávu, o zbytek se bez prodlení postarám se svými lidmi.

- To není snadné, plukovníku. Po každém útoku se bushwakerům podařilo rozptýlit a zmizet beze stop. Pomáhají jim v tom tisíce lidí, kteří mlčí. . . To nebude skutečně lehké!

- To tedy nebude! Musí se vám to ale podařit a hodně brzy!

V tu chvíli vstoupil generálův pobočník a ohlásil šerifa.

- Jsem rád, že vám mohu nějak posloužit, majore Allane, - řekl Waugh, když je seznámili.
 - Nevím sice zatím, k čemu vás, šerife, použiji, ale prozatím mi dopodrobna vypovězte všechno, co jste viděl nebo slyšel v Centralii. Snažte si vzpomenout především na jména, která jste mohl zaslechnout.
- Pinkerton znovu vyslechl od přímého svědka dramatické vyprávění o krvavém dni v Centralii. Několik minut seděl zahlobbávaný do vlastních myšlenek a převracel listy v generálových spisech.

- Zopakujme si všechno znovu, - řekl nakonec skoro sám sobě.
- Quantrill a Bloody Anderson jsou staří známí. Známe i toho Archieho, který zapálil vlak, i George, který řádl v saloonu . . . Podle popisu.

jaký jsem získal od vás a od cestujících z vlaku, předpokládám, že to jsou Archibald Clemens a George Sheperd.

- Došli jsme ke stejnému závěru, - přisvědčil Totten.
- Po jejich stopách se nikam nedostaneme, - promluvil znovu Pinkerton.
- Bojují pod černou vlajkou už příliš dlouho a mají v Missouri jisté úkryty a opěrné body. Ti se nenechají lapnout.
- Bushwakerů ale bylo víc než tři sta, - poznamenal generál.
- Tolik mužů přece nemůže projít našimi liniemi. Z největší části to budou zřejmě místní lidé, kteří se po útoku vrací domů a nikdo je z ničeho nemůže podezírat. Doma vyčkají, až zase budou znovu povoláni k novému výpadu do našich zad.
- S tím naprosto souhlasím, - přisvědčil detektiv. - Právě proto jsem na šerifa naléhal, aby se snažil vzpomenout si na všechna jména, která zaslechl. Jediná kloudná stopa je ten Dingus, objevil se v saloonu a pak s Bloodym dával ránu z milosti vojákům z vlaku . . . To je divné

jméno: Dingus. Znamená to "špinavec"! Samozřejmě, že je to přezdívka nebo spíš jméno, které mu dávají, když jdou do boje.

- To nás ale nezavede příliš daleko, - řekl zdrceně generál.
- Popište mi ještě jednou toho muže, šerife, - přikázal Pinkerton.
- Je to mladý, asi dvacetiletý muž, nebo ještě mladší, asi metr osmdesát vysoký a velmi robustní. Má černé vlasy a vousy, modré oči, červená a rozpraskaná víčka . . .
- Asi prodělal nějakou oční nemoc, - poznamenal detektiv. - Moc jsem se sice nedověděl, ale něco lepší než nic.
- Myslíte, že z toho něco vytěžíte?

Pinkerton vstal a dřív než odpověděl, udělal několik kroků po místnosti a nervózně se popotáhl za bradku.

- Možná . . . - odpověděl nakonec. - Ale musím vám říct něco, co se vám asi nebude líbit. Musím okamžitě odjet.
- To nejde! Sám jste říkal, jak nebezpečná situace by vznikla, kdyby . . .
- Existují ještě vážnější situace, milý Tottene, - přerušil ho Pinkerton. - Dostal jsem přesné instrukce přímo od presidenta. Nemám nikoho, koho bych vám sem poslal. Musíte si to zařídit sami.
- To je absurdní! Nikdo z našich důstojníků se v podobných věcech nevyzná. Kdyby to nebylo nezbytně nutné, nebyli bychom se obrátili na tajnou službu.
- Copak tady skutečně nikdo není?
- Nikdo, kdo by měl ty nejmenší zkušenosti. A kromě toho naši důstojníci jsou příliš známí na to, aby se mohli

do toho pustit bez nebezpečí, že budou okamžitě odhaleni.

- Tak hleďte jinde. Počkejte ... Ano, už to mám! Známu muže, který by nám vyhovoval. V současné době je zařazen do Shermanova pluku jako scout, ale nebude těžké ho vyreklamovat. Sám se o to postarám.

- Znáte ho?

- Už jsem ho jednou použil při velmi obtížném pátrání ve Vir-ginia City po zločincích, kteří přepadají zlatokopy. Za krátkou dobu se mu podařilo zatknout přímo vůdce bandy. Představte si, že to byl šerif Virginia City!

- Domníváte se, že je schopen ...

- Je to mladík, který má dostatek odvahy i rozumu. Nikoho lepšího nemám.

- Kdo je to?

- Podporučík William Cody.

- Podporučík?... - na nic jiného se Totten nezmohl. - Vždyť ten člověk se bude stýkat s důstojníky různých oddílů. Jak by mohli brát vážně nějakého podporučíka?

- Brání vám snad někdo, abyste ho povýšil, Tottene?

11. KAPITOLA

Za několik dní seděl ve stejném křesle jako Pinkerton v kanceláři velitele vojenského okrsku Missouri mladý důstojník. Totten si ho dlouze prohlížel a získal o něm dobré mínění. Podporučík byl vysoký a svalnatý, měl hnědé oči, v nichž se zrcadlila značná inteligence a naprostá jistota reflexů. Brada, kterou zdobila mušketýrská bradka a nakroucený knír, prozrazovala silnou vůli. O tom, že tenhle důstojník není přes svůj mladý věk žádný greenhorn, svědčily především orlí nos a tvář ošlehaná větrem a sluncem: na první pohled bylo patrné, že ve svých osmnácti nebo o něco málo více letech prožil na Divokém západě hezkou řádku různých příhod.

Byl to William Cody, scout, kterého všichni znali pod populární přezdívkou Buffalo Bill.

1 Buffalo Bill, William Cody, syn skotského emigranta Isaaca Codyho a učitelky z Iowy Mary Ann Leacockové, se narodil 26. února 1846 v Le Claire, malé

- Pane Cody, řekněte mi něco o sobě.

- Nevím, kde bych začal.

- Začneme od začátku, to je vždycky nejlepší.

- Je toho vlastně málo, co bych mohl o sobě říct. V jedenácti letech mě společnost Russell, Major a Waddel přijala jako průvodce do-stavníků. . .

- V jedenácti letech? - podivil se generál. - Provázet dostav-níky není přece práce pro děti!

- Byl jsem dost velký na svůj věk, - řekl jako na omluvu pod-poručík. - S dostavníky jsem jezdil tři roky a projezdil jsem Západ křížem krážem. Když si potom moji šéfové vymysleli koňskou poštu, "Pony Express", zůstal jsem v jejich službách jako pony-rider.

- A to vám bylo, jestli dobře rozumím, teprve patnáct!

- Ano, pane generále.

- A pak?

- Pak jsem odešel do Virginia City v Montaně.

- Pan Pinkerton mi už říkal, že tam se vám podařilo zatknout vůdce lupičů. Vyprávějte mi o tom.

Bill Cody mu několika slovy vypověděl o své zvláštní příhodě s Henrym Plummerem, nebezpečným zločincem, který utekl z vězení a jemuž se podařilo získat úřad šerifa v Montaně a v této hodnosti nerušeně řádit se svou bandou.

- Výborně, mladý muži, - řekl na to generál Totten, - jsem

pionýrské vesnici ve Scottu ve státě Iowa. Od dětství se přátelil s Kishkekoshem, synem velkého indiánského náčelníka Černého šípů, sakema Foxů, od kterého se naučil lstivosti rudokožců.

Za několik let vstoupil jeho otec do vojska a přestěhoval se s rodinou do Fort Leavenworthu; v kraji, který byl pod neustálou hrozbou Cheyennů, se malý Bill musel od nejútlejšího věku učit zacházet se zbraněmi. Byl rychlým a přesným střelcem jak z karabiny, tak z pistole a vysloužil si přezdívkou "Shotgun Bill" (volně přeloženo střelec Bill), kterou později vystřídala jiná: Buffalo Bill, když se vyznamenal jako lovec bizonů.

Na jaře roku 1864 vstoupil osmnáctiletý William Cody do severanského vojska v hodnosti seržanta, potom podporučíka.

1 . . . se svou bandou ... - David Hamilton se inspiroval tímto Codyho úspěchem v jiném románu Buffalo Bill proti desperátům Západu.

presvědčen, že Pinkerton vás posuzoval podle vašich schopností. A já sám také lidi dobře poznám. Vy se vyznáte v tom, co děláte.

- Děkuji, pane generále.

- Víte, proč jste byl povolán do Jefferson City?

- Ještě ne, pane.

- Rádi bychom vám svěřili velmi důležitý úkol v rámci tajné služby. Ještě než vám vysvětlím, oč jde, musím vás upozornit, že budete mít co dělat s lidmi, kteří jsou mnohem nebezpečnější než Plummerovi lupiči... Jsou to muži, kteří mají na svědomí stovky lidských životů a kteří se nerozpakují střílet.

-- Vždycky, když jsem se dostal do podobné situace, poslední slovo měl můj kolt, pane generále. Nerad zabírám, ale ještě méně rád bych sám byl zabit!

- Takovou odpověď rád slyším . . . Svěřujeme se do vašich rukou, Cody, a věřte, že na vašem úspěchu závisí

životy celých pluků, a možná úspěch války v Missouri!

- Udělám, co bude v mých silách, pane generále.

- Plukovník Blair vám poví, co od vás očekáváme. Budete pracovat s dalším agentem, Williamem Hickokem. Znáte ho?

o- Ano, pane.

- Je to muž vašeho ražení. Říká se mu Wild Bill, "Divoký Bill"!... Spojí se s vámi, až přijde pravá chvíle. Začnete pracovat každý sám, podle vlastního uvážení.

- Nějaké zvláštní příkazy, pane generále?

- Jeden jediný: snažte se, ať vás neodhalí. To by byl váš konec, i konec všeho!

Bill Cody vstal, pochopil, že rozhovor je u konce.

- Ještě něco ... - zadržel ho Totten.

Generál podepsal dva listy papíru, které ležely na psacím stole, pečlivě je sroloval a podal mladíkovi:

- Tady máte průvodní listy, s nimiž se v naléhavém případě můžete dostat ke kterémukoli důstojníkovi vojska Unie, poručíku Cody.

- Poručíku?

- Rozkaz k povýšení je mezi papíry.

12. KAPITOLA

Druhý den večer přijel Bill do Centralie. Uniformu vyměnil za kožený oblek indiánského střihu podobný oděvům scoutů. Pomalu přešel po Main Street a všiml si, že si ho místní lidé zvědavě a s podezřením prohlížejí. Nijak mu to nevadilo.

Za chvíli našel Zlatý hřebík, který stál uprostřed města. Oheň, který založili bushwakeři před deseti dny, neměl čas se rozšířit a tak škody na saloonu nebyly příliš vážné. Svého skvělého grošáka přivázal ke kůlu, kde stálo již několik zvířat, vytáhl ze sedla karabinu a vyzývavě vstoupil do lokálu.

U stolů hrála spousta mužů kostíky. Kolem nickel-odeonu stálo několik napůl opilých mladíků a hlučně prozpěvovali popěvek, který vy-drnkával přístroj. U barového pultu seděli na vysokých stoličkách jako slepice na hradu další muži, hádali se a pili. Ale nejvíce zarážející bylo, že ať se podíval kamkoli, každému čouhaly z pouzdra pistole.

Bill si lokty vydobítl místo u pultu. Bret Buders si všiml nového hosta a jen co obsloužil obhroublého chlapa se špinavým a rozčuchaným rusým vousem, přistoupil k němu se sklenicí a lahví whisky.

- Alkohol nepiji, - odmítl mladík. - D<_jte mi sklenici dobře

chlazeného mléka.

Muž s rusým vousem zaslechl, co říká, a dal se do chraplavého smíchu.

- Zřejmě se smějete mně? - oslovil ho mladík a významně položil ruku na široký opasek.

- Asi.

- Byl bych rád, kdybyste si byl jist.

- A co by se stalo?

- Rozesmál bych vás jinak. Třeba tím, že bych vás polechtal několika kulkami.

Ostatní kolem, když viděli, kam směřuje rozhovor, se honem ukryli do bezpečí pod stoly. Bret s manželkou urychleně uklízeli sklenice

a zrcadla, kterážto činnost jim šla docela od ruky, protože se v ní už náležitě vycvičili... Kolem mladíka a muže se zrzavým vousem bylo ve chvíli prázdné.

- Tak bude to? - řekl provokativně Bill. - Čekám na odpověď.

- U sta hromů! Nechtěj, aby Rudej Jim bral vážně cucáka, které j se živí mlíkem!

- Cucáka, kterej ti může kdykoliv sedřít fousy, Jime! Muž se znovu chraplavě rozchechtal:

- Jen to zkus!

- Sám jsi to chtěl, Jime ...

Bill klidně vytáhl lovecký tesák. Vyzkoušel ostří o dlaň a pokročil k Rudému Jimovi. Ostatní, schovaní za stoly a za pultem, se na něho dívali, nevěřice svým očím ... Jimova pistole patřila v Centralii k nejobávanějším.

- Hej, vy! - vykřikl vousáč na ostatní hosty v saloonu. - Jste všichni svědky, že to není moje vina, jesdi ho zabiju. Viděli jste, že mě vyprovokoval...

- Nekřič hop předem, rudovouse. Umiš tak akorát žvanit!

V očích druhého se objevil záblesk hněvu. Rukou sjel k pouzdru. Bill vystřelil včas. První střela prostřelila řemínek, kterým bylo pouzdro přivázáno k opasku. Zbraň spadla na zem dřív, než se Rudému Jimovi podařilo ji uchopit, a druhá kulka ji odmrštila daleko po podlaze. Muž zežloutl strachem, pomalu zdvihl ruce a všichni ostatní zůstali s otevřenými ústy civět na ty skvělé výstřely.

Klidný a usmávající se mladík přehodil kolt z pravé ruky do levé a výhružně namířil tesák. Udělal krok kupředu.

- Ne, fousy ne! - zařval ustrašeně muž. - Nechtě mě odejít! Promiňte, pane ...

- William Cody, alias Shotgun Bill!

- Promiňte, pane Cody, čestný slovo, že vás prosím za prominutí. Všichni jsou svědci. Nechtě mě odejít!

Bill stál dva kroky od něho s namířenou pistolí v levé a s tesákem v pravé ruce. Udělal další krok.

- Ne, fousy ne!

- Jen se uklidni, Jime. Každý ví, že máš zrzavý fousy, ale já st
chci podívat, jestli náhodou nemáš taky zrzavý nohy ... 1
- Bill neočekávaně sekl svým ostrým tesákem a rozťal Jimovi kalhoty Jimův obličej se rozjasnil:
- Tak vy jste, Shotgun, bushwak ...
- Jsem, co jsem, - odsekl mu mladík. - Ty si radši dobře zapíi za uši, že nemám rád hádavé lidi 1

13. KAPITOLA

Bret Butlers honem obsloužil podivného klienta sklenicí mléka, kter Bill pomalu vypil.

- Jste formát, mladíku, - řekl mu obdivně hospodský. - Vidí
jsem, jak umíte zacházet s pistolí a ...
- Scout pokrčil rameny, jako že to nestojí ani za řeč.
- Máte volné pokoje? - zeptal se.
- Máte v úmyslu se zde zdržet?
- Nikdy jsem neslyšel o tom, že by si někdo pronajal pokoj a pa odešel!
- Jak dlouho se zdržíte?
- Nevím ještě. To záleží, jak zařídím některé věci.
- Jaké věci?
- Myslel jsem si, že jste pochopil, že mi nejsou sympatičtí lid kteří strkají do všeho nos.
- 1 ... jestli nemáš taky zrzavý nohy... - stoupenci Konfederace nazývali sto pence Unie jayhawkers nebo také redlegs,
což znamená zrzavé nohy. Toto úslo vzniklo z toho, že Osageové, missouriští Indiáni, nosili obvykle kalhoty z rudél
plátna. Uříznout kalhoty byl jeden z oblíbených vtipů Jižanů.

- Promiňte, Shotgun. Neříkám to, že bych se chtěl míchat do
vašich věcí. Ptal jsem se jen proto, abych se dověděl, jestli máte peníze.
- Mladík na něho vrhl ironický pohled, strčil ruku do kapsy a hodil na pult hrst stříbrných dolarů.
- Když je to takhle, - řekl Bret a honem shrábl peníze. - Jste sám?
- Je tady se mnou "Lukrécia Borgia".
- Kdo je to?
- Tahle.

Bill položil na pult svoji karabinu, nádhernou henryovku.3

- Viš, kdo je to Lukrécia Borgia? - zeptal se.
- Bret zavrtěl hlavou.
- Jedna italská vévodkyně, která neodpouštěla svým nepřátelům ... - vysvětlil mu Bill a položil ruku na zbraň. -
A moje "Lukrécia Borgia" také neodpouští. Proto jsem ji tak pojmenoval.
- O tom nepochybuju, jestli s ní zacházíte jako se svým koltem ... Muže jako vy jsme tady potřebovali před
deseti dny.
- Doslechl jsem se, že jste tady měli nějakou nepříjemnost.
- Nepříjemnost? Centralia neshořela jen zážrakem, ale zařvalo sto vojáků!
- Vy jste se z toho, jak se zdá, dostal dost lacino.
- Ani ne: odnesli mi všechno do posledního dolaru. "
- Měl byste být spokojen. Jiní v tom nechali jak peníze, tak kůži a navíc ještě barák.

1 henryovka - karabina značky Henry byla zkonstruována roku 1862 v dílnách Volcanic, jejichž majitelem byl slavný
Oliver Winchester, který v pozdějších letech sestavil slavnou winčestrovku, již předcházela právě henryovka. Tato
karabina se nabíjela zezadu a měla trubkovitý zásobník pod hlavní, do něhož se najednou nabíjelo patnáct nábojů ráže
44, které mohly být vystřeleny rychle za sebou, přičemž natahování se provádělo pákou s dlouhým prstencem
umístěným před spouští.

Zkoušky s henryovkou přinesly překvapující výsledky. Zjistilo se, že je možné za necelé čtyři minuty vystřelit 177 ran a
že 15 nábojů zásobníku může být vystřeleno za 10.8 vt., přitom všechny do kruhu o průměru 45 cm na vzdálenost 100 m.
Přes všechny tyto přednosti se vojsko rozhodlo, že nebude používat henryovek, ale jiné, sice méně rychlé, avšak
průraznější pušky zn. Spencer. Podivuhodnou zbraň fy Volcanic začala užívat kavalérie, lovci a scouti právě pro její
rychlost.

- To ano ... Ale měl jsem namále. Ani nevím, jak to, že žiju.
- Mohlo to dopadnout zle?
- Málem se mi srdce zastavilo strachy, když ten bushwaker přeskočil pult a vrazil mi pistolí do žaludku.
- To asi nebylo moc příjemné, - prohlásil Bill a projevil zájem o celou věc do té míry, aby druhý dostal chuť
mluvit.
- Jmenoval se Dingus. Aspoň jeho šéf mu tak říkal. "Dingusi", řekl, "začneme od Butierse..." a já začal umírat
strachem. Nevěděl jsem, jestli mě chtějí zabít nebo jen okrást, víte?
- Rozumím
- A tak jsem si oddychl, když se mě zeptal, ten Dingus: "Kde máš prachy, Brete?"
- To že se vás zeptal?
- Na jeho slova nikdy nezapomenu.
- Vy, Brete, tedy ty lidi znáte?

- Že je znám? Co vás nemá, Shotgun? Nikdy jsem s těmi lidmi neměl nic společného!
- Tak aspoň oni znají dobře vás, Brete!
- Jak to můžete tvrdit?
- Ten Dingus vám přece řekl: Brete.
- To je fakt. Nenapadlo mě to nikdy!
- Vsadím se, že kdybyste se zamyslel, určitě byste některé ty muže poznal.
- Jak to? Byly jim vidět jen oči. Možná že kdybych je viděl ještě jednou, že bych je poznal...
- Jsem unaven, - přerušil ho Bill, který si všiml, že jejich rozhovor poslouchá příliš mnoho uší. - Ukažte mi pokoj!
- Hned, Shotgun, žena vás doprovodí nahoru.

14. KAPITOLA

William Cody rozbalil cestovou vak, srovnal těch několik věcí, které si s sebou přivezl, a spokojeně se usmál. Nic nového se z rozhovoru s hospodským nedověděl: rovněž fakt, že maskování lupiči oslovovali Breta Butlerse jménem, se dověděl z toho, co bylo v spise, který si prohlédl v Jefferson City. Šerifovi Waughovi tahle zajímavá maličkost také neušla. Mohlo to být důležité, ale také naprosto bezvýznamné: majitel lokálu, jakým byl Zlatý hřebík, musel být notoricky známý i mimo město.

Bill se ale usmíval, protože se mu zdálo, že před chvílí dole v saloonu nastražil velmi šikovně vnaidlo. Jestli jsou někde nablízku rybky, určitě se brzy chytí ...

Postavil se k oknu, kterým bylo vidět na hlavní ulici, a opatrně odhrnul záclony. Byl večer a zešeřilo se. Ve vratech protějšího domu Bill rozpoznal dva stíny. Bystrý pohled mu prozradil, že jsou to dva hromotluci, kterých si všiml v saloonu. Byli to lidé s nepříliš poctivými tvářemi a pozorně poslouchali jeho rozhovor s Bretem.

Rybky se chytly, pomyslel si. Nabil bubínek svého koltu a připevnil si pouzdra ke stehům koženými řemínky. Před zrcadlem se přesvědčil, že "šunka" je dostatečně nízko, aby jeho ruka v případě potřeby okamžitě narazila na pažbu pistole. Zkontroloval, zda mu kolt jde rychle vytáhnout z pouzdra, a spokojen svou přípravou, narazil si na hlavu sombrero a vyšel z pokoje.

V saloonu bylo stále živo. Když se Bill objevil na dřevěném schodišti, obrátily se k němu všechny pohledy a bylo slyšet hlasitý šepot. Nejspíš ti, kteří viděli podivný souboj, vyprávěli o něm nově přichozím. Rudý Jim seděl stále ještě u pultu a okamžitě mu udělal místo.

- Hej, Shotgun! Podáte mi dapu?
- Proč ne, Jime?

1 „Šunka“ - tak se v kovbojském žargonu říkalo pistoli v pouzdře, protože svým vzhledem připomínala šunku. "Tenký krajíc" se zase říkalo pušce, a rčení "dát někomu sežrat tenkej krajíc se šunkou" znamenalo hrozbu zabitím při první příležitosti a jakoukoli zbraní.

- Každého jiného, kdo by si dovolil to, co vy, bych zabil... ?- Pokusil ses o to, ne?
- Rád bych teď byl vaším přítelem, když jsem vás poznal.
- Poznals i můj kolt a "Lukrecii Borgiu" ... Nechceš mít dobré vztahy spíš s nimi?
- Já se nebojím... Moje kůže je tak laciná, že se nikdy dvakrát nerozmezším dát ji na krám, když mi něco přeleti přes nos.
- Tak proč?
- Líbíte se mi, Shotgun. Jste správněj chlap, to jsem poznal hned. A já jsem rád kamarád se správnějma chlapama.
- Dobře, Jime. Tady je tlapa. Budeme přáteli.
- To se musí zapít... Brete, dvě whisky na mě! Nebo raději sklenici mléka, Bille?
- Připít se musí whisky I
- Dvě whisky, Brete! A vytáhni to nejlepší, co máš!

Bill naráz vypil svoji whisky. Nenápadně se podíval ke stolu, od něhož odešli ti dva, kteří na něho venku čekali, a slezl ze stoličky.

- Zatím buď zdráv, Jime.
- Ty odcházíš! Dáme si ještě jednu.
- Teď ne, Jime.
- Kam ale chceš jít?
- Chci se trochu rozhlédnout. Ještě to tady neznám.
- Půjdu s tebou. V noci není Centralia moc bezpečná pro cizince.
- Není třeba, Jime. Nadýchám se trochu čerstvého vzduchu a hned se vrátím, protože ti dlužím whisky.
- Půjdu s tebou, Shotgun, - naléhal Jim. - Od jistý doby je tady ve městě spousta cizích tváří, který se mně ani za mák nelíbí.
- Není potřeba, Jime, - opakoval Bill, - raději půjdu sám.
- Jak chceš ... Ale měj oči otevřené!
- Na to se spolehni, příteli! Jsem na Západě už příliš dlouho, abych se to naučil!

15. KAPITOLA

Mladý scout otevřel dveře saloonu a postál ve světle déle, než bylo nutno : chtěl, aby ti dva nebyli na pochybách...

Vydal se po dlouhé ztemnělé ulici, snaže se o co nejpřirozenější chování, aby na něm nebylo znát, že o někom ví, a napínal sluch, aby mu neušel ani nejmenší šramot za zády. Zklamal se však. Ti dva za ním nešli, dokonce slyšel, jak se opět hádají.

Že bych se spletl? začal pochybovat Bill. Pomalu šel dál po ztichle ulici. Hlasy obou opilců k němu doléhaly stále méně zřetelně a nebylo v nich nic alarmujícího.

Asi jsem se opravdu zmýlil. Asi to nebyly moje rybičky. . .

Náhle se ve tmě zjevily dvě ocelové paže. Chytily ho zezadu, že se nemohl ani pohnout, ucpaly mu ústa. Zatáhly ho za roh do uličky mezi dvěma baráky.

- To se ti povedlo, Dingusi!

Zaslechnuv toto jméno, Bill strnul. Pokusil se o odpor, ale nepodařilo se mu vykroutit z mocného objetí, které mu nedovolovalo ani dýchat. V duchu se proklínal, že vlezl do léčky jako nějaký zelenáč... Třetí ruka mu z pouzdra vytáhla kolt.

- Co s ním uděláme, Bloody? - zašeptal Dingus, který ho držel a těžce oddychoval.

- Víš dobře co...

- Napřed ho prohledej. Jestli je to špión, bude mít u sebe papíry.

- Lip ho prohledáme, až chcípne, - odpověděl Bloody.

Ve slabém světle hvězd se zaleskla čepel dýky. Bill udělal nový zoufalý, ale zbytečný pokus. Paže ho sevřely ještě pevněji.

- Počkej, Bloody! - řekl Dingus. - Možná že je to někdo, kdo s tím nemá nic společného.

- Tím hůř pro něho! Jeden mrtvěj navíc nám nezatíží svědomí. Rozepni mu kabát, Dingusi!

Nadlidskou silou puďu sebezáchovy nakopl Bill muže s dýkou a zároveň prudce uhodil hlavou do brady muže za sebou. Sevření povolilo.

Ještě jedno mocné škubnutí, a Bill byl volný. Padl k zemi a nad ním zasvištěla kulka.

- Musíme ho zabít, dřív než přijdou lidi!

Jako žába skočil k baráku. Druhý výstřel a za ním třetí... Bill se tiše překulil pod výstřely, hvízdajícími nad hlavou. Skrčil se za velký barel vody, který zahlédl ve světle výstřelů.

Kulky hvízdaly uličkou naslepo, hledající cfl. Barel několikrát poskočil a zaduněl jako buben... Na zemi ležel kolt. Asi vypadl Bloody-mu, když ho Bill nakopl. Byl ale několik metrů od barelu, dost daleko na to, aby schytl několik kulek. Bill si vysypal do dlaně několik nábojů a vši silou je hodil co nejdál za bandity... Oba bushwakeři zaslechli hluk za zády, prudce se otočili a začali jako blázni střílet na druhou stranu. Dva skoky stačily scoutovi, aby se zmocnil zbraně a schoval se v úkrytu.

- Je za barelem! - zařval Dingus.

- Vyženeme ho, sakra!

Střely zabubnovaly do sudu a proměnily ho ve fontánu. Ted' už Bill s koltem v hrsti čekal, až přijde řada na něho ...

Náhle se za ním rozlehly výstřely z ulice.

- Kde jsi, Shotgun?

Byl to Rudý Jim, který odvázně přiběhl novému příteli na pomoc.

- Jsi zdrav, Shotgun?

- Pryč, než přijdou další! - zařval Bloody.

Bushwakeři kryli ústup krupobitím kulek. Stříleli oběma rukama a rychle ustoupili za roh. Bill namířil pistoli na záblesky pistolí a zmáčkl kohoutek. Ozvalo se pouze cvaknutí: zbraň se ucpala prachem.

V okamžiku stál Jim po jeho boku a zuřivě střílel. Mezi duněním pistolí zaslechli dupot cválajících koní. Bill instinktivně běžel na konec uličky. Zhlédl ale jenom bushwakery, jak uhánějí v dálce k západu.

- U sta d'asů, Jime, musíme za nimi!

- A jak, Bille? Koně máme u saloonu. Ty nechytíme, ani kdybys-me měli křídla.

16. KAPITOLA

Přibíhali další lidé, které poplašila střelba.

- Co se stalo? - řekl jeden z nich a pokročil blíž. - Jsem šerif.

- Zdá se, že se na mě někdo zlobí, - odpověděl klidně Bill.

- Kdo? Znáte je?

- Ne. Nemám nejmenší tušení, kdo to mohl být, - zalhal Bill.

- Podívejte, mladíku. Mýlíte se, jestli jste si umanul, že si budete vyrovnávat účty sám. Lip byste udělal, kdybyste mi všechno řekl.

- Nemám, co bych vám říkal, šerife.

- Hej, šerife! - zvolal v tu chvíli jeden z mužů, kteří prohlíželi uličku. - Tady je krev!

- Zdá se, že jste jednoho zranil, mladíku ...

- Musel jsem se bránit.

- To jistě, ale komplikuje to vaši situaci. Ten, kterého jste provrtal, se nebude moci dočkat, až se pomstí. Jste si jist, že mi nemáte co říct?

- Jenom tohle: nestarejte se o mě. Postarám se o sebe sám!

- Dělejte, jak myslíte! Byl bych ale raději, kdybyste se nechal pohřbít jinde!

Šerif a jeho muži odešli. Bill a Jim vykročili zpět k Zlatému hřebíku.

- Říkal jsem ti, abys nikam nechodil, - zavrčel zrzek.
- Tys věděl, co na mě čeká?
- Nevěděl, přísahám. Kdybych byl něco tušil, byl bych tě svázal, než bych tě nechal odejít!
- To je divné, Jime . . . Nevypadáš věrohodně, ale něco mi říká, že ti mohu věřit.
- Musíš mi věřit, Shotgun! Přisahal jsem ti přátelství na život a na smrt, a slovo Rudýho Jima má svou váhu!
- Ano, cítím, že ti mohu věřit... Nevím však, do jaké míry můžeme být my dva přátelé, Jime. Ty jsi na které straně, Jime?

- Co tím chceš říct, Bille?
- Jsi pro Jih nebo pro Sever?

- Já pěstuju dobytek a starám se jen o sebe. Ti zatracení negři mi jsou úplně fuk. Je mi volný, jestli jsou to otroci nebo ne. Jenom bych chtěl, aby tahle špinavá válka už skončila.

- To jsem si myslel, Jime. Bojím se, že se budeš muset rozhodnout.
- Proč, Shotgun?
- Ti, co mě chtěli zabít, byli Quantrillovi lidé. Nejenže jsi jim rozbil past, ale jednoho z nich jsi i zranil. Víš, co to pro tebe znamená?

- Až moc dobře, u Manituovejch parohů! Budou si teď myslet, že jsem jayhawker!
- A ať se ti to líbí nebo ne, budeš se jím muset stát! Jinak si nemůžeš kůži zachránit!
- A ty, Bille Shotgun, ty patříš ke kterým?
- Pro mě jsou černoši lidi jako já nebo ty, a ne tažná zvířata. Na tom ale nezáleží... Zdá se, že bushwakeři si to se mnou chtějí rozdat, a to jsou lidi, se kterými je zbytečné se dohadovat. Už se pokusili mě oddělat, a pokusí se znovu . . .

- To se můžeš vsadit!
- Jestli si chceš zachránit skalp, musím je dostat já . . .
- Sám?
- Můžeš přiložit ruku k dílu, jestli chceš.
- Jen jednu? Obě, a v každý dobrej kolt! Jsme v tom oba, Shotgun!
- Věděl jsem, že se můžu na tebe spolehnout... a doufám, že jsem se nespletl. Dopadlo by to pro tebe špatně, Jime, to ti říkám předem.

- K čertu, Shotgun! Já taky lpím na tom svým kuponu! Odkud začneme?
- V saloonu seděli dva muži. Myslel jsem si, že mě mají oddělat, a oni zatím měli za úkol mě sledovat a dávat svým kumpánům znamení, kam se hnu. A já, blbec, to včas neprokouk!

- Viděls je?
- Seděli u třetího stolu, když my dva jsme se do sebe dali.
- Takovej ten fousatej hubeňour a vyholenej tlouštík? Taky jsem si jich všiml.
- Znáš je?

- Nikdy jsem je předtím neviděl. Nejsou odtud.
- Sním sombrero, jestli ti chlapi nezmizeli. Nezbude mi než udělat z Breta Butlerse návnadu.
- Co chceš dělat?
- To se dovíš.
- Poslyš, Shotgun, já ti chci pomoci, u Manituovejch parohů! Když je někde potřeba rukou, jsem tam první! Musíš mi ale říct, jak ses k tomu dostal ty.

Scout chvíli zaraženě mlčel: nemůže se přece úplně svěřit neznámému a říci mu o svém poslání!

- Poslyš, Jime ... Předpokládej, že jeden z těch "modrejch panděr", co je zabili u dráhy, byl můj otec, nebo bratr... Opakuji, předpokládej.

- Rozumím, Shotgun, - vykřikl zrzek a vzal předpoklad za realitu, - nic dalšího nechci vědět. Jdu s tebou.

17. KAPITOLA

V téhle pozdní hodině by byl Zlatý hřebík už dávno prázdný, ale nový přepad přinutil pionýry zdržet se déle než obvykle. Shotgun Bill a Rudý Jim byli přirozeně středem všeobecné pozornosti a předmětem všech hovorů. Bret a jeho žena byli nadmíru spokojeni s mimořádnými zisky, které jim tajuplná přestřelka přinesla.

- Řekněte mi, Shotgun, - zeptal se hospodský mladíka, když mu naléval několikátou sklenici mléka, - že nevíte, kdo měl zájem vás sprovodit ze světa?
- To jsem nikdy neřekl.
- Ale mě se zdálo, že ...

- Řekl jsem, že nevím, kdo to byl, ale jsem si naprosto jist, že jsou to titíž lidé, kteří mají dobré důvody k tomu, aby oddělali i vás, Brete.

- Mě? - zachvěl se hospodský.
- Ano, vás. Dřív, než si dokážete vzpomenout...
- Nic nevím! Nemám na co vzpomínat!
- Shotgun má pravdu, Brete, - zasáhl zrzek. - Quantrillovi lidi si to sem přišli už dřív vobhlídnout. Po tom, cos už všude říkal, si bush-wakeři nemůžou bejt jistý, že si dřív nebo pozdějc nevzpomeneš, že je znáš... Víš sám dobře, jak to chodí: člověk si vzpomene na jistý věci, když na ně nejmní myslí.
- Proboha, Jime! - postrašeně zvolal Butlers. - Říkáš, že to takhle chodí?

- Vidiš, Brete, tenhle půldolar? - řekl zachmuřeně Jim a položil minci na pult. - Kdybys mi řekl, že si můžu koupit tebe i s tvým saloonem a kovárnou za těchhle padesát centů, neutratil bych je, protože tvoje kůže a všechny ty tvé krámy ani tolik nestojí!
- Brčt na něho vyvalil oči. Chňapl po láhvi whisky a naráz vypil polovinu. Zdálo se, že se vzpamatoval.
- Proboha, Jime! Co mám dělat?
- To doopravdy nevím, Brete. Můžu ti jenom poradit, aby ses dohodl s šerifem. Víš, co je to za lidi, ty Quantrillovi darebáci!
- A co vy, pane Bille? Že mě ochráníte, když se mi něco přihodí?
- S tím můžete počítat, ale bojím se, že budu moci udělat hodně málo. Jestli si usmysleli dát vám lekci, přijde jich spousta: znáte, jaký je jejich systém.
- Je to tak, Brete, - přisadil si Rudý Jim. - Jenom vojsku by se podařilo tě ochránit, a možná že ani to by nic nezmohlo.
- Vojáci! Myslíte, že by mi pomohli?
- Je to konečně jejich povinnost.
- U všech kojetů, pojedu do Parisů, to udělám! Znáš velitele devětatřicátého missourského pluku a všechno mu vypovím... On už mi pomůže!
- To si myslím! - zvolal Jim. - Asi má bláznivou chuť pomstít své muže ... Co říkáš tomu nápadu, Shotgun!
- Myslím si, že by to za pokus stálo. Ostatně nic jiného nezbývá!
- Kdy od jedeš, Brete? - zeptal se jeden z mužů u pultu.
- Zítra ráno, hned po svítání. U všech kojetů, dostal jsem z těch řečí takovej strach, že dnes v noci nezamhouřím oka!
- Když jsi se rozhodl, nemá cenu ztrácet čas, - souhlasil muž.
- To je fakt, - přisvědčili i ostatní. - Nikomu by nebylo příjemný, kdyby se bushwakeři vrátili do Centralie!
- Zavíráme, pánové! - zakřičel Bret bledý jako stěna. - Jděte domů. Zavírá se.
- Ještě skleničku, Brete!
- Dobrá, ale na další si nechtě zajít chuť! Rudý Jim vypil poslední whisky naráz.
- Zdá se, že zabral... - zašeptal Billovi do ucha.
- Doufejme. Víš, co máš dělat.
- Budu tady před svítáním se zbraněmi a zavazadly.
- Dej pozor, ať tě nikdo nevidí. V noci musíš udělat ještě jednu maličkost.
- Oč jde?
- Sledovat, kdy odejde ten, co se Brete ptal? ... Znáš ho?
- To je příručí z obchodu sedláře Johna.
- Chci vědět, jestli jde domů a že se u nikoho nezastavil.
- Hook-hay, I Shotgun!
- Scout se ještě chvíli zdržel v prázdném saloonu.
- Zavřete pořádně okna a dveře, Brete. Jeden nikdy neví.
- Myslíte, že by dnes v noci? ...
- Nemyslím, ale je lepší být opatrný. Pro každý případ budu spát s karabinou po boku.
- V domě jsou ještě další čtyři muži, moji podkoní.
- Tak můžete klidně spát. ... Dobrou noc, Brete!
- 1 Hook-hay - indiánský pozdrav, odpověď na otázku num-wit? (jak se máte?). Z této věty se vyvinulo typicky americké o-kay, které znamená "vše v pořádku".

18. KAPITOLA

- William Cody šel do svého pokoje, ale nelehl si. Ve tmě počkal, až utichne všechen hluk v domě i venku. Pak potichu otevřel okno a pozorně se rozhlédl. Nikde nikdo. Aby se o tom přesvědčil, hodil z okna první věc, která mu přišla pod ruku. Kdyby někdo venku hlídal, prozradil by se instinktivně reakcí na nenadálý hluk ... Nic se nehnulo. Dokončil rychle svoji přípravu. Do pouzdra si zastrčil druhý kolt a zahalil se do koženého pláště z černého buvola ... Předtím si už místo holínek vzal na nohy indiánské mokasíny, které ztlumí každý sebelehčí krok. Spustil se po provaze dolů a s pistolí připravenou k střelbě při sebemenším šustotu vyrazil k železniční stanici... Od Foxů se naučil pohybovat nepozorovaně ve dne; v noci se uměl pohybovat neslyšně a neviditelně jako fantom.
- Dorazil na místo a dřív než zaklepal na těžké sroubené dveře, rozhlédl se, jestli ho někdo nesleduje. Třikrát lehce zaklepal, pak jednou silně a znovu dvakrát slabě ... Skoro okamžitě se dveře pootevřely. Železničář, kterého sem poslali místo výpravčího zabitého bushwakery, držel dveře a škvírou prostrčil dlouhou osmihránnou hlaveň Colt-Army.1
- Kdo jste? - zeptal se nedůvěřivým hlasem.
 - Pusťte mě honem dovnitř, seržante!
- Dveře se pootevřely, aby mohl scout proklouznout, ale revolver mu neustále mříl na žaludek.
- Ruce vzhůru a ani hnout!
- Bill okamžitě poslechl. Výpravčí ho odzbrojil, a teprve když namířil na scouta ještě i jeho pistolí, zdálo se klidnější.
- Kdo jste? Co tady děláte v tuhle hodinu?

- Jméno by vám nic neřeklo . . . Řeknu vám ale, že vy jste seržant Jonathan Bogard od třicátého devátého missourského od signalizační
1 Colt-Army - pistole ráže 44 vyrobená ve slavné zbrojovce roku 1860. Byl to zdokonalený model Colt-Navy, který vznikl o osm let dříve a byl určen k použití u námořnictva. Svě jméno dostal podle toho, že byl vyroben pro seveřanskou armádu.

roty. Poslali vás sem jako výpravčího, abyste kontroloval železnici a telegraf . . .

- U sta hromů, jak to všechno váté, mladíku?
- Dovíte se to, když mi ten váš kanón dovolí strčit ruku do kapsy a ukázat dokumenty.
- Račte, ale žádné hlouposti. Mám měkkou spoušť!

Nepravý scout ukázal své dokumenty nepravému výpravčímu, který byl z toho zmaten.

- U sta d'asů, vy jste od tajné služby! . . . Promiňte, poručíku. Ani by mě to nenapadlo! Hrozí nebezpečí přepadu povstalců a já dostal přesné instrukce.
- Není třeba se omlouvat, seržante Bogarde, dokonale to chápu. Můžete poslat šifrovanou zprávu na velitelství?

- Napíšete mi text.

Bill napsal depeši, pak ji přeložil do složitěho kódu, který se naučil z paměti. Zapálil sirku a spálil čitelný text:

- Promiňte, Bogarde, ale i já musím být opatrný.

Seržant chvíli civěl na řadu nerozluštělných písmen a čísel, které mu poručík dal na papíře:

- Doparoma, to je mi pěkný zmatek! Tak se mi zdá, že na velitelství tomu nebudou rozumět.

Bill se zájmem sledoval práci telegrafisty, který vyťukával znaky. Když skončil, přístroj vyťukal řadu teček a čárek.

- Zpráva přijata, - přeložil mu Bogard.
- Žádejte potvrzení instrukcí, které jsem poslal, - dodal Bill.
- To si vyžádá chvíli času. Nejdřív musí dešifrovat vaši zprávu.
- Na tom nezáleží. . . Máte tady kavalec?
- Ano, zde. Můj.
- Chvilí se prospím. Dnes v noci si jinak neodpočinu . . . Probudte mě hned, jak dostanete odpověď.
- Samozřejmě, poručíku.

Bill skoro okamžitě usnul ukolébán bručením telegrafu. Když ho Bogard asi za hodinu vzbudil prudkým zatřesením, zdálo se mu, že sotva zavřel oči.

- Je tady odpověď, poručíku!

Podal mu list papíru, na který připsal písmeny do čárek a teček přeměněnou odpověď z Parisů.

- Doufám, že jsem nic nespletl, - dodal.

Bill si přečetl odpověď, na kterou čekal: Fyt4u7opGqVa8frKm fliiks.

- Provedl jste to, Bogarde, naprosto dokonale. Není tam jediná chyba. Je to naprosto jasné.
- Když to říkáte vy, poručíku!...
- Děkuji, prokázal jste mi velkou službu. Je zbytečné dodávat, že se nikdo nesmí nic dovědět.
- Jasně! Nevím sice, do jakého maléru se řítíte, ale přeji vám hodně úspěchů, poručíku Cody.
- Děkuji za přání, Bogarde, budu je potřebovat!

19. KAPITOLA

Při návratu domů zaslechl Bill Cody překotný klapot podkovek. Bylo přinejmenším podivné, že by se byl někdo v tu hodinu vydal na projížďku, ale zároveň to nebylo natolik nemožné, aby se tím musel poplašit. Mladý scout se přesto přikrčil za keřem angrštu s pistolí připravenou pro každý případ.

Bylo to asi šest jezdců. Projeli kolem něho ve vzdálenosti několik metrů po prašné cestě a zakrátko prudkým cvalem zmizeli. Ve tmě to byly pouhé stíny a Billovi se nepodařilo je poznat. Z jejich chování usuzoval, že nemají co skrývat. Odhodlaně vykročil zpět k saloonu, prodíraje se se skloněnou hlavou proti prudkému větru, který se zvedl.

Konečně byl v bezpečí svého pokoje. Na východě za vršky nad se-

verním ramenem Salt River se nebe začínalo barvit do krvavá a mraky začínaly dostávat tmavomodrý odstín. Bill měl ještě půl hodiny času. Využil jí k vyčištění pistole plné prachu, kterou zastrčil do pouzdra. Přesvědčil se, že i karabina dokonale funguje, a doplnil poloprázdný zásobník patrony.

- Má drahá, věrná Lukrécie, - zašeptal, jako by mu puška mohla rozumět. - Dnes si zazpíváš, a hodně nahlas!

Z okna se zadíval na ulici, skrýváje se za záclonou. Jim přijel včas. Sotva ho zahlédl, Bill se spustil po silném provaze, který potom velmi obratně stáhl za sebou.

- Jsem připraven, Shotgun!
- To vidím, - odpověděl scout s úsměvem, povšimnuv si, jak se přítel vystrojil.

Jim měl dvě pistole v pouzdrech na břicho, dvě na opasku, který si pověsil na krk jako náhrdelník, a na zádech měl starou, ale ještě vynikající sharps s dlouhou hlavní.

- Sledoval jsem sedlářovýho prodáváče, - ohlásil zrzoun.
- A?
- Všechno v pořádku: šel přímo domů a ani se nehnul.

- Tak informátorem bushwakerů je někdo jiný!
 - V noci se stalo něco hrozně divného. Doktor Doc Argyle byl unesen.
 - Unesen?
 - Jo, jak říkám. Jeden jeho soused slyšel k ránu koně ...
 - Ty jsem slyšel i já, - potvrdil Bill.
 - Dostal podezření a tak se jel podívat, - pokračoval Jim, - a dveře od doktorova domu byly dokořán. A doktor doma nebyl. Asi ho odnesli z postele.
 - Nikde nestojí psáno, že ho unesli. Možná že jel k někomu, kdo nutně potřeboval jeho pomoc. Já jsem ty jezdcy také viděl a nevypadali na to, že někoho unášejí.
- 1 sharps - puška z roku 1850 na lovecké náboje, zadovka ráže 50. Svoji malou střelnou rychlost kompenzovala značným dostřelem, absolutní přesností a velkou průrazností. Po dlouhou dobu ji používali pro tyto přednosti pionýři.

- Jak mi tedy vysvětlíš tohle?
- Jim vytáhl z kapsy černý šátek:
- Když jsem se to dověděl, jel jsem se tam podívat. A tohle jsem našel za domem, kde měli přivázané koně.
- Bill hvízdal:
- To může znamenat jenom jedno: bushwaker, kterého jsi dnes ? v noci zranil, potřebuje doktora.
 - To mě taky hned napadlo. ... Nemění to naše plány?
 - Nech mě přemýšlet, Jime.
 - Doc se nikdy nevrátí živý, Shotgun, - naléhal Jim. - Až ho nebudou potřebovat, zabijou ho, protože by mohl vyrazit, kde se skrývají. Musíme udělat něco na jeho záchranu!
 - Řekls to šerifovi?
 - To už udělal ten jeho soused. Ale šerif bude bezmocnej, noční vítr jistě zametl stopy po únoscích.
- Scout zůstal několik minut pohroužen do svých myšlenek.
- Ne, Jime, - řekl na závěr, - nic to na našich plánech nemění. Jestli chceme pomoci doktorovi Argylovi, musíme najít místo, kde se skrývá Quantrillova banda. Nezbývá nám nic jiného než použít Breta Butlerse jako návnady.
 - Bude to pro něj nebezpečný!
 - Musíme to riskovat, ostatně budeme neustále připraveni!

20. KAPITOLA

Scout vklouzl do kovárny a rychle osedlal svého Brighama, nádherného plavého pony s bílými skvrnami. Jim zůstal venku hlídat a dal mu znamení, že nikdo na ulici není. Odjeli tryskem směrem k lesnatým pahorkům, kudy vedla stezka do Parisů.

- Tady se zastavíme, - přikázal Bill, když dojeli do hustého listnatého mlází, odkud bylo vidět na saloon. - Počkáme, až se Bret vydá na cestu, a budem ho nepozorovaně sledovat přes kopec.
 - Když budeme daleko, nepodaří se nám zasáhnout včas, až bude potřeba, - namítl jeho spolujezdec.
 - Butlers nebude v nebezpečí prvních dvacet kilometrů, až k velkému lipovému háji. *
 - Jak si můžeš být jistý?
 - Bushwaken, pokud se ukážou, nedají určitě své oběti možnost, aby utekla, tím, že by je bylo na dálku vidět. A jediné místo na cestě do Parisů, kde se mohou dostatečně přiblížit nepozorováni, je tenhle háj.
 - Na cizince se tady moc dobře vyznáš, - řekl Jim.
 - Před několika lety jsem tady projížděl a stačí mi vidět nějaké místo jednou, abych si ho dopodrobna zapamatoval.
 - Cos tady tehda dělal?
 - Pony-ridera.2
- 1 ... lipový háj ... - existuje dodnes. V jeho blízkosti vyrostla malá vesnice, která se jmenuje Middle Grove (Prostřední les), protože je uprostřed mezi Centrálu a Parisem.
- 2 pony-riders - poslové Pony-Expressu, slavné koňské poštovní služby, kteří projížděli prakticky celým americkým kontinentem; byli pečlivě vybíráni z nejlepších jezdců. Tito pony-riders nosili velmi lehké oblečení, aby příliš netížili koně, kteří patřili k nejlepším rasám, a dokonce nenosili ani jezdecké holínky, ale nahrazovali je indiánskými mokasíny. Nenosili žádnou zbraň, přestože jejich cesta byla plná nebezpečí a často vedla nepřátelskými kraji.
- Pošta, kterou vozili ve speciální kožené obálce, již měli přivázanou ke stehnu, vážila několik dekagramů a tvořily ji dopisy, psané, na zvláštním lehkém papíře.

- U Manituovech rohů! - vykřikl obdivně Jim. - Mohlo mě to napadnout hned. Jenom pony-rider umí takhle lehce jezdit ve tmě !... Proč jsi toho nechal?
 - Mám dojem, že jsem ti to už říkal, ne? Musím si tady vyřídít nějaké účty.
 - Dneska bysme mohli mít šťastný den. Podívej, Shotgun, Bret Butlers odjíždí!
 - Asi jsme ho setsakramentsky postrašili...
- Široká vrata Zlatého hřebíku se otevřela dokořán. Ze dvora vyjela lehká, rychlá dvojkolka tažená třemi páry koní, které

jezdec přinutil k prudkému cvalu, buše opratěmi do jejich hřbetů. Vzadu za ním seděli dva muži s puškami na kolenou. Byli to zřejmě Bretovi podkoní.

- Necítil se ani na to, aby se vydal na cestu sám, bez doprovodu, - poznamenal Jim.
- Chudák, musím s ním souhlasit!
- Jestli jsou ale tvoje předpovědi správné, ani ve třech by toho proti Quantrillovým mužům moc nenadělali!
- Zapomínáš, že jsme tady ještě my!
- U Manituovy brady! Na to vůbec nezapomínám! Co když bush-wakerů bude víc, než si myslíme?
- O to se nestarej, Jime! Na všechno jsem myslel... Teď ale popožen tu svoji herku, jestli nechceš, aby nám Bret moc ujel!

Za každý dopis se platila taxa pět dolarů. Každá cesta vynášela kolem pěti set dolarů, z nichž po třiceti dostali všichni pony-riders, kteří se na zásilce podíleli, a zbytek byl určen na nákup koní a údržbu početných stanic. Zisky této pošty byly téměř nulové, ale Pony-Express neměl být ani tak spekulativním podnikem, jako příspěvkem, který vkládali milovníci dobrodružství do kolonizace Západu. Je pravda, že třicet dolarů, které si pony-rider vydělal, představovaly v té době velkou částku, ale bylo to zároveň velmi málo, uvažíme-li, že jezdec riskoval život.

Pošta se dopravovala štafetově. Pony-rider jel pět nebo šest hodin bez přestávky. Každých patnáct nebo dvacet kilometrů byla stanice, kde čekal čerstvý kůň, na kterého přesedl za jízdy, aniž zpomalil. Po každých sto kilometrech ho vystřídal jiný pony-rider, jemuž předal obálku s poštou. Díky Pony-Expressu mohl být dopis doručen druhý den do vzdálenosti až čtyři sta kilometrů, což v té době bylo takřka neuvěřitelné.

21. KAPITOLA

Teprve za dobrou hodinu scout a jeho přítel z výšiny uviděli lipový háj. Tři nebo čtyři kilometry před nimi se zvedal oblak prachu od kolesky Breta Butlerse, která byla vpůli cesty od lesíka.

- U Manituovejch rohů! - zaklel Jim a zatvářil se ustaraně. - Nechali jsme si je ujet moc daleko!
 - To si myslím! - odvětil Bill s překvapivým klidem. - Oni si jedou po cestě, a my se harcujeme nahoru a dolů po kopcích...
 - Sjedeme dolů, Shotgun!
 - Ještě ne...
 - Žertuješ? Při takhle rychlosti bude Bret tři sta metrů od háje, a my budeme desetkrát dál. Jestli tam bushwaken skutečně jsou, nebudeme moc zasáhnout včas!
 - Jestli všechno půjde, jak říkám, nebudeme muset zasahovat vůbec.
 - Já tě nechápu, čestný slovo! Jedeme jak blázni, abysme Breta ochránili, a teď...
 - Vím, co dělám, Jime, věř mi!
 - Já ti věřím, ale...
 - Budeme se držet v téhle vzdálenosti a všechno dobře dopadne, uvidíš. Raději se moc neukazujeme!
- Razili si cestu křovím, které bylo dost vysoké, aby se v něm skryli. Trochu zrychlili, aby jim Bret neujel ještě víc.
- Shotgun, nepřestávám se modlit, abys neudělal něj akej sek!
 - Jen buď klidný, Jime!

Přes zdánlivý klid scout nespouštěl oči z lipového háje, který rostl nedaleko prašné cesty. Včera večer byl v saloonu špión - myslel si - musel tam být; a musel jim říct, že Bret pojedou do Fort Parisů a že by snadno mohl někoho z Quantrillových mužů poznat... Je-li tomu tak, pak Quantrillovi lupiči asi čekají mezi stromy! Celý jeho plán byl založen na tomhle předpokladu. Tento plán byl

zároveň skutečně hazardní hrou, mající v banku život Breta Butlerse a bůhvíkolika lidí ještě!

Bret neměl ani tušení, jaká hra se začíná rozvíjet kolem jeho bezvýznamné osoby. Bylo to pochopitelné podle toho, jak hnal koně, máje jedinou starost: dorazit do Parisů co nejdřív. Byl už od lesa jen kilometr... pět set metrů...

- Stát! - rozkázal scout a zarazil svého Brighama.
- Zbláznil ses, Shotgun!
- Dělej, co říkám! Zastav!

Jim, který vůbec nebyl přesvědčen, že tenhle rozkaz má nějaký smysl, přece jen poslechl... Právě v tu chvíli vyrazili z lip bushwake-n prudkým cvałem, vyrážejíce svůj divoký válečný pokřik. Bylo jich asi patnáct.

Bret a oba muži, kteří ho doprovázeli, na okamžik zaváhali.

- Nabíjejte, pokusíme se je prorazit! - rozkázal hospodský.
- Popohnali koně, ale povstalcí jim už odřízli cestu. Bret a oba muži odvážně přijali boj. Skočili na zem a zuřivě pálili, rozhodnutí neprodat kůži lacino.
- Do... - zaklel Jim. - Nevíš, že je zabijou? Jedem!
 - Ještě ne!
 - Nesnesu, aby mi zabili tři chlapy před očima!

Do výstřelů zazněl zvuk polnice. Odkudsi se vynořili "modrokabát-niciu a ze všech stran se hrnuli na bushwakery.

- U parohů Ma...
- Nech Manítua na pokoji a pojď za mnou!

Bill zasadil svému koni ostruhy a vyrazil tryskem. Mířil na levý okraj lesa, ne tam kde se bojovalo.

- Dělej, Jime, musíme přejet přes plán, než nás někdo uvidí.

Zrzek tomu začínal rozumět čím dál míň, ale tahle zběsilá jízda

mu nedovolovala, aby si kladl otázky. Ležel svému koni na šíji a snažil se nezůstávat pozadu. Uháněl jako nikdy v životě. Sledoval svého přítele a ani nevěděl, kam vlastně jedou. Najednou vjeli do stínu a on pochopil, že jsou v lesíku.

- Nech tady koně a pojď za mnou!

Jim poslechl, zcela ovládnut scout ovým rozhodnutím. Bill se opatrně

prodíral křovím a razil mu cestu. Po několika minutách se zastavil a naznačil mu, aby byl zticha. Pohledem ukázal na úzkou cestu před nimi, která přetínala les. Bylo na ní vidět čerstvé stopy, které tam zanechali banditi. Zrzek na přítele zamrkal: konečně pochopil.

Našli stopy, které je zavedou do doupěte těch krvežíznivých lupičů.

22. KAPITOLA

- Jdeme? - zeptal se Jim pohledem.

- Ještě ne, - odpověděl Bill posunkem ruky.

Několik set metrů před nimi začala řidnout zběsilá střelba mezi vojáky a povstalci.

- Jejich doupě může být hodně daleko, - zašeptal Bill skoro do ucha svého kamaráda, - a dost těžko předpokládat, že by nás stopy zavedly až tam.

- A?

- Zavedou nás tam sami bushwakeři.

- Vojáci nenechají utéct ani jednoho. Musí se pomstít za své kamarády : až do posledního je pobijou!

- Ne, všechny ne ...

- Jak si můžeš bejt tak jistej, Shotgun?

- Há - em - jedna - i - i - há - es... - odpověděl Bill s krutým úsměškem.

- Vysvětlím ti to jindy, Jime!

Výstřely z pušek za lipami skoro úplně utichly. Energickým trhnutím scout přiměl svého druha, aby se přikrčil a schoval v křoví. Jeho cvičený sluch rozpoznal dusot kopyt...

V okamžiku se kolem nich přeřítli tři maskovaní muži, kteří uni-
kali v plném trysku. Bill a Jim zůstali přikrčení, dokud bushwakeři
nebyli z dohledu.

- Ty, Shotgun! Ten s tím pérem, to byl Anderson "Krvák". Poznal jsem ho.

- To jsem si myslel... Byl bych raději, kdyby se tomu zlosynovi nepodařilo uniknout!

- Měli jsme ho na dosah našich pušek!

- Jistě, mohli jsme ho snadno oddělat, a ujišťuju tě, že se mi prst na spoušti chvěl... Ale jeho banda by zůstala. Bill strčil do úst dva prsty a ostře zapískal. Za chvíli se objevil chytrý Brigham a za ním Jimův kůň.

- Do sedla, přáteli! Musíme se pověsit na ty tři hrdlořezy!

- A nepustíme se jich, to si piš!

- Pojedu vpředu a ty za mnou asi sto metrů!

- Proč se chceš rozdělit?

- Ti tři by si mohli všimnout, že je sledujeme, a nastražit nám léčku. A bylo by hloupé, kdybychom do ní padli oba.

- Tak vpředu pojedu já.

- Poslouchej, Jime, nejsem si jist, že jsem udělal dobře, když jsem přijal tvoji pomoc ...

- Ty, Shotgun, - přerušil ho zrzek smutně, - ty mi snad ne-

yv/vi

verisr

- Kdyby tomu tak nebylo, nebyl bys tady ... Chci tím prostě říct, že přijal-li jsem tvoji pomoc, nemůžu absolutně dovolit, abys mi sloužil za štít...

-Já...

- Udělej, co jsem ti řekl, Jime!

Bill se rozjel tak rychle, aby neztratil kontakt s třemi prchajícími bushwakery, ale zároveň aby mohl prohlédnout každý strom a keř, kde by se znenadání mohla objevit tmavá hlaveň. .. Díval se, kde letí křepelky, a poslouchal pištění veverek, které by mu mohly prozradit přítomnost dalších mužů. Voňavý les byl však dokonale klidný.

V jednom místě byly stopy podkov hlubší a překrývaly se, a z toho vyčel, že tady se uprchlíci zastavili, aby se poradili. Pak pokračovali,

ale mnohem pomaleji: dalo se to vyčíst podle změněného pořadí stop po předních a zadních kopytech. Když se Bill pozorně nadýchl, ucítil ve vzduchu ještě zvířený prach: to znamenalo, že maskovaní jezdci mají náskok tři nebo čtyři minuty.

To stačilo k tomu, aby zdvojnásobil opatrnost... Poručík vzal do ruky svoji smrtonosnou "Lukrecii Borgiu", zasunul do hlavně patronu a posunky ukázal svému druhovi, aby se připravil na nejhorší.

Ale nic se nestalo. Po půlhodině toho vysilujícího pronásledování vyjel Bill na druhé straně lesa. Zastavil se a čekal na Jima: teď už neměli důvod jet odděleně. Prérie se táhla donekonečna a byla tak plochá, že by se v ní neskryla ani liška.

- U rohů ... Kde se ztratili ti holomci?

Prérie skutečně vypadala liduprázdň, ale ne pro sokolí pohled Williama Codyho.

- Tamhle jsou, - ukázal scout k jihu.
 - Já nic nevidím!
 - Můžeme si jenom přát, aby taky bushwakeři měli horší oči než já. Nestojím zrovna o to, aby mě uviděli!
- *

23. KAPITOLA

Po dlouhém pronásledování poručík a jeho přítel dojeli do nádherného údolí, které se táhlo do nedohledna a bylo oseto obilím. Skoro až na vrcholku jedné výšiny se proti nebi rýsoval dřevěný dům a větší a hrubší sroubená budova.

- Bushwaketi jedou támhle! En směrem, - ukázal Bill. - Vsa
- dím se, že tam mají úkryt!

- To je přece Singletonova farma! - vykřikl Jim.
- Kde došlo k masakru devětaticátého missourského?
- Na druhé straně toho vršku.
- U statisíce bizonů, jsou mazaní, když si vybrali tenhle úkryt! Nikdo by je nehledal právě na Singletonově farmě, která vzbudila pozornost tak tragickou událostí!
- Mají ale kuráž, to se musí uznat... Co však udělali se Single-tonem a jeho syny?
- Copak se v poslední době neukázali v Centralii?
- Teď jsi mi připomenul, že je tam nikdo už čtrnáct dní neviděl!
- To je podivné ... Doufejme, že je jenom zajali!

Tři uprchlíci mezitím dorazili k farmě. Běželi jim naproti další muži, kteří na tu dálku vypadali jako mravenci.

- To je doupe maskovaných jezdců! - poznamenal scout.
 - Bude jich tam celá spousta!
 - A dá se předpokládat, že v okolí jich bude ještě víc... Popojedeme ještě trochu blíž, Jime. Chci se dovědět víc!
- Seskočili s koní, aby je bylo méně vidět, a další kilometr šli pěšky, držíce koně za uzdu. Došli až na malý pahrbek, na jehož vrcholku skupina smokvojů dovolovala docela nepozorovaně se skrýt a sledovat okolí.
- Tamhle za stodolou je stádo koní na pastvě, - objevil Bill. - Je jich asi šedesát.
 - U Manituových rohů, je jich tam teda moc!
 - Ale je to jen část Quantrillových mužů. Zřejmě jenom Ander-sonova banda.
 - Asi. Quantrill nerad leze dopředu ... Co teď uděláme, Shotgun-e? Dva proti šedesáti, to nemá význam!
 - Ty se, Jime, vrátíš do lesa. Vojáci by tam ještě měli být. Veliteli řekneš, co jsme objevili... A hod' sebou!
 - A ty, Shotgun-e?
 - Budu tady hlídat. Mohli by zmizet, když se Bloody vrátil po takové pohromě.
 - To je fakt... Co když ale doopravdy zmizej?

. - Nechám vám znamení. I Mezitím se pokusím dovědět něco víc.

- Buď opatrněj, Shotgun-e, "černý masky" nežertují!
- Já taky nežertuju, Jime!
- Hook-hay, Shotgun-e ... Brzy na shledanou!

Zrzek se vyhoupl do sedla a vyrazil jako dělová koule. William Cody pozorně zkontroloval, zda si nikdo na farmě nevšiml jezdce, který se náhle objevil a letěl jako vítr. Bylo tam velmi rušno. Muži běhali sem a tam, ale nebylo vidět, co je poplašilo: důvodem k panice byla zřejmě léčka, která se pro povstalce změnila v dokonalou pohromu.

Když Jim zmizel, vzal Bill svého Brighama za uzdu:

- Jdeme se tam mrknout... a ať nás doprovází naše šťastná hvězda!

Když se scout přiblížil, uviděl, že se farma změnila v skutečnou pevnost. Kolem byly naskládány balíky slámy a sena, které vytvořily jakési zákopy a opevnění. Ani mohutné Spencer 562 by je nemohly pro- 4 střelit. Další barikády postavili z Uustých kmenů.

- Zdá se, že bushwakerové se nebojí vojáků, - zašeptal Bill své mu věrnému Brighamovi, jako by to byl člověk, - a mám dojem, že nejen tohle jim slouží k obraně ... Musí tu být ale slabé místo a to chci, u sta bizonů, objevit!

Uvázal koně ke keři a začal se plazit směrem k stodole. Byl ohromně odvážný, ačkoli mu srdce tíouklo tím silněji, čím víc se blížil ke stavení... Kdyby ho ti banditi objevili, má jenom karabinu a kolt, aby bránil svoji kůži!

1 Nechám znamení... - speciální znamení, jimiž scouti udávali nejen směr, ale i překážky a všechny ostatní nezbytné informace. Používalo se k tomu suchých větviček, kamenů, ale i nezvyklejších prostředků, např. suchých větví připevněných na zelený keř, nebo listu jednoho stromu připíchnutého na větev jiného atd. Jezdec musel být dobrým pozorovatelem, aby objevil tato dobře zamaskovaná znamení, a musel pochopitelně znát i jejich zvláštní kód.

2 Spencer 56 - velká puška ráže 56 (56 setin palce = 12,5 mm), jednora- nová předovka, kterou užívala severanská pěchota. Koncem války ji nahradila Spencer 52, menšího kalibru, ale opakovka s podobným systémem nabíjení jako henryovka.

24. KAPITOLA

Bloody Anderson - scout se přiblížil natolik, že ho mohl dokonale rozpoznat - křičel na své lidi jeden rozkaz za druhým. Bushwakeri měli plné ruce práce. Někteří nosili pytle munice, jiní nosili zbraně, další spěšně kovali koně.

Tahle poslední zvláštnost přivedla mladého poručíka na myšlenku, že povstalci se připravují nikoli na obranu proti útoku, ale na výpravu.

Bylo by zajímavé dovědět se, co chystají... myslel si Bill. Zapomíná na nebezpečí, kterému se vystavuje, začal se plazit trávou jako had ještě blíže. Narazil na rýhu, kterou vyhlodal déšť, a vlezl do ní. Plazil se tak, že se nepohnulo ani stébko trávy a ani lísteček nezašustil... Pohyboval se nesmírně opatrně a tak pomalu, že za půl hodiny urazil necelých dvě stě metrů. Chvillemi pozvedl hlavu, aby se rozhlédl. Když uviděl desítky banditů, kteří ho prozatím neobjevili, ale kteří by ho v opačném případě zasypali v mžiku olovem, dostal hrozný strach. Chtěl se vrátit zpět, ale uvědomil si, že riziko by se tím nezmenšilo... Povzbudila ho myšlenka, že vojáci tu musí být v krátké době, možná za pár minut... A až by bushwakerové zpozorovali je, nikdo by si ho ani nevšiml, i kdyby začal uprostřed dvora tancovat.

Lezl kupředu a minuty mu připadaly dlouhé jako celá staletí.

"Modrokabátníci" už musí být v dohledu ...

Popolezl stranou do míst, odkud se mohl rozhlédnout směrem, kde se měli objevit jezdcí, ale v prérii se prozatím nic nehýbalo. Nebylo vidět ani zmečko prachu, které by je mělo prozradit.

To je skutečně divné ...

Uklidnil se myšlenkou, že v napětí, jež se ho zmocňovalo, asi špatně spočítal čas, který potřeboval Jim, aby dojel k oběma rotám 39. missour-ského pluku, a vojáci k jízdě na farmu. Popolezl o kousek ...

Náhle začal štěkat veliký pes. Bill si uvědomil, že všichni, kteří přežili masakr před deseti dny, se zmiňovali o tomhle psu, který štěkal celou dobu, co trvala krvavá bitva.

Štěkot psa byl stále zuřivější a scout si už začal myslet, že je ztra-

cen; ta bestie ho učtila a určitě ho za chvíli vyčenichá. Pak si uvědomil, že štěkání psa přichází ze stále stejné vzdálenosti: pes je tedy uvázaný na řetězu. A dal tím znamení k poplachu. Sám Bloody se s namířenými pistolemi šel podívat, co se děje. Došel až ke studni, která byla od Billa nějakých dvacet metrů a u níž stála stráž.

- Všechno v pořádku?

- Zdá se, že ano, šéfe!

Ale pes nepřestával zuřivě štěkat. Vůdce bandy přehlédl pozorně okolí, Bill se skoro zavrtal do země.

- Hej, Davy! - zakřičel Bloody. - Co to tu bestii chytlo?

- Copak já vím?

- Umlč ho, jde mi to na nervy!

Štěkot se změnil v plačtivé kňučení: pes asi dostal pořádný kopanec ... Bill ulehčeně vydechl. Měl neuvěřitelné štěstí.

Bloody zastrčil pistole a posadil se na studnu:

- Davy, Archi, pojdte sem!

Oba k němu přiběhli. Z jejich rychlosti se dalo usoudit, jak je Krvavý Anderson obáván i v samotné bandě.

- Jak je Dingusovi? - zeptal se jich Bloody.

- Doktor mu vytáhl kulku z prsou.

- Hlídej ho, ať neudělá nějakou hloupost!

- Hamp je u něho a drží ho pod pistolí. Neboj se, doktor ví moc dobře, že kdyby Dingus umřel, šel by za ním!

- To, co neví, - ušklíbl se zle bandita, - je, že stejně skončí pod zemí... Za jak dlouho může Dingus sednout na koně?

- Doktor říká, že si musí nejmiň osm hodin odpočinout.

- On neví, z čeho jsou stavěni muži z "černý bandy"... Čtyři hodiny budou víc než dostačující...

Bill se tiskl k zemi a poslouchal pozorně hovor, doléhající k němu jako šepot, který byl ale dost jasný pro jeho uši vycvičené zachytit i ten nejmenší šustot v prérii... Bloodyho zmínka o čase ho znovu přivedla na myšlenku, že vojáci stále ještě nejdou.

To je divné... Ale co je na tom divného, dvě roty nemůžou jet

tak rychle jako dva koně, a musí jim tedy cesta trvat déle než mně a Jimovi

- Přesně za čtyři hodiny musíme odjet, - pokračoval Bloody. - Náš cíl je osmdesát kilometrů daleko a my tam musíme být dvě hodiny po setmění.

- To je deset hodin jízdy, - počítal ten, kterému šéf bandy říkal Arch. - Se zraněným Dingusem a když připočteme i nebezpečí střetnutí s vojáky, to nemůžeme udělat dřív.

- Právě proto chci, aby všichni byli v sedlech za čtyři hodiny.

- Šéfe, - zeptal se druhý, Davy. - Můžeš nám teď už říct, kde dnes v noci zaútočíme?

- VBoonvillu.

- Sangre de toros! Boonville je největší hnízdo "modrejch panděr" na Missouri River, základní bod jejich obrany!

- To bude už jen pár hodin.

- Město chrání tisíce mužů ...

Bloody ho přerušil posuňkem a rozložil si na kolenou mapu:

- Generál Price zaútočil na Seveřany u Pilot Knobu ...- Bránilo se tam v pevnosti asi tisíc mužů posádky a

vydrželi akorát jednu noc!

- Ať žije Konfederace! - zakřičel nadšeně Arch.

- Správně, Archi!

- Tenhle průlom do jejich fronty může znamenat obrát ve válce... "Modrý panděra" po pádu pevnosti čekaly útok od St. Louis nebo Jefferson City a shromáždily tam celou sílu. Sterling Price zaútočil překvapivě od západu a dosáhl Lake Ozark naprosto hladce.

- Sangre de toros, tenhle Price je lepší než Napoleon!

- Mnohem lepší, protože nebude poražen! Lake Ozark, - pokračoval Bloody a ukázal prstem v mapě, - je osmdesát kilometrů od Boonvillu. Priceova jízda tam dorazí přesně o půlnoci. Město najde zachvácený panikou a chaosem... protože dvě hodiny po setmění tam zaútočíme my a lidi majora Quantrilla, a Boonville podpálíme!

1 Sangre de toros - charakteristické zvolání, španělsky býčí krev!

2 Pilot Knob -- nejvyšší hora Missouri v Iron Mountains (Železné hory), kde se v té době nacházela největší železorzudná ložiska Spojených států, dnes téměř vyčerpána.

25. KAPITOLA

Poručík Cody poslouchal, jak si povstalci povídají o svých plánech, a cítil, že mu po zádech běhá mráz. V minulých letech poznala jiná města, co znamená přepadení Quantrillovy bandy: v Lawrence, ve Wellingtonu a v Little Rocku tyto útoky připomínají stovky hrobů, zničené domy a zmasakrovaná stáda... A v Boonvillu se možná bude rozhodovat o osudech miliónů otroků a možná samotné Unie!

Naštěstí Anderson nebude moci dokončit své plány, pomyslel si scout. Modré uniformy ho předejdou a navždy zastaví.

Ale proč ještě nepřišli? Je možné, že by přešla tak krátká doba, než si při svém nervovém napětí představoval? ... Zarazil do země svůj nůž. Délka a poloha stínu mu prozrazovaly, že Jim odjel už před dvěma hodinami.

Na okamžik se Billa zmocnila hrozná myšlenka, že ho Jim zradil. Ale ne, to není možné. Vyznal se v lidech až příliš dobře na to, aby se mohl tak hrubě v Jimovi splést. A pak, kdyby ho zrzek zradil, nebyl by už mezi živými...

Možná že velitel 39. missourského pluku dobře nepochopil instrukce obsažené v jeho šifrovaném telegramu. Po zlikvidování bushwakerů, kteří padli do léčky u Middle Groveu, se vrátil do Parisu, místo aby vyčkal na místě... V tom případě by ho Jim dohonil mnohem dál, a bylo by potřeba mnohem více času k tomu, aby se obě roty vrátily... Ano, takhle to asi bude. "Modré kabáty" se musí už každou chvilku objevit...

Jeho myšlenky přerušila nečekaná scéna. Z dřevěného baráku vyšlo několik povstalců a vedli mezi sebou postaršího muže v tmavých šatech, s rozcuchanými vlasy. Byl to bezpochyby Doc Argyle, unesený lékař. Zoufale sebou škubal a snažil se jim vytrhnout.

Bushwakerové ho násilím dotáhli až ke studni, kde Bloody hovořil se svými pomocníky. Tam ho hodili na zem jako pytel brambor.

- Šéfe, skončil svou práci a už nám k ničemu není!

Bill se až zachvěl, když spatřil banditu, který pronesl tato strašná

slova. Byl velký a tlustý, měl zrzavé vlasy a vousy a tím se prapodivně podobal Jimovi... Ale hlas měl jiný. Na scouta však jeho podoba nezapůsobila tolik jako to, že byl ověšen opasky s desítkami pistolí a že se mu na krku houpal náhrdelník z lidských skalpů!

Bloody chytil nešťastného doktora za vlasy a přinutil ho, aby poklekl u jeho nohou.

- Nechtě mě! - řval Doc. - Udělal jsem, co jste chtěli! Propusťte mě!

- Jak je zraněnému? - zeptal se ho tvrdým hlasem šéf bandy.

- Je mimo nebezpečí! Kulka nepoškodila životně důležité orgány. Zastavila se o žebra. Ujišťuji vás, že jsem udělal vše potřebné! Brzy se uzdraví.

- Je to pravda, John? - zeptal se Bloody povstalec.

- Zdá se, že je, šéfe! Dingus je čilejší a veselejší jako papoušek.2

- Taks měl pravdu ... Tenhle je už zbytečnější!

- Propusťte mě! - řval Doc hrůzou. - Nechtě mě odejít! Nikomu nic neřeknu, přísahám!...

Bloody chladně vytáhl pistoli, aniž ho poslouchal, a natáhl kohoutek. Znovu chytil nešťastníka za vlasy, aby nemohl hýbat hlavou, a strčil mu hlaveň do úst:

- Jediná rána a už nic neucítíš, uvidíš, - ušklíbla se lidská bestie.

- Počkej, šéfe! - vyskočil John. - Je řada na mně!

- Na tobě? Odkdy velíš ty?

- Šéfem jsi samozřejmě ty, ale slíbil, že ho necháš mně! Já jsem riskoval kůži při jeho únosu a tak patří mně!

- Máš pravdu, John, daruji ti ho.

Anderson pustil doktora, který se v zoufalství pokusil o útek.

- Pojď sem, drobečku! - chytil ho okamžitě John.

1 ... lidské skalpy... - tato postava je autentická, jako ostatně všechny

v tomto vyprávění. Jmenoval se John Pringle a patřil mezi nejproslulejší bandity Krvavého Billa. Chlubil se tím, že skalpoval na čtyřicet Severanů a že jich dvojnásobek zabil. Jak uvidíte dále, byl sám nakonec skalpován Indiány Cherokee.

2 ... papoušek ... - malý druh zeleného papouška se žlutou hlavou; je velmi

rozšířen v Missouri.

Ranou pod žebra znovu přinutil doktora pokleknout a s krutým úšklebkem se obrátil ke svým ctihodným kumpánům.

- Podržte mi ho, jinak ho nebudu moct pořádně podříznout...

Bloody odešel do baráku. Zdálo se, že ho nezajímá, co se má stát

u studně. Tři nebo čtyři bushwakerové se chopili Argylea. Zakryli přitom scoutovi výhled na doktora i na Johna Pringlea. Bill přesto zahlédl, jak se krutý bandita pohupuje na podpatcích a prsty čistí ostří nože od země. Uviděl, jak se v slunci ostří zablesklo nad doktorovou hlavou...

26. KAPITOLA

William Cody v tu hroznou chvíli pochopil jenom, že musí zabránit skal-pování Doca Argylea. Bleskově strhl z ramene svoji "Lukrécii Borgiu". Čtyři rychle za sebou jdoucí výstřely a banditi, kteří drželi zajatce, padli jeden přes druhého.

Doktor vyskočil jako zajíc. Strach mu dával křídla a běžel rychleji než Johnovy střely. Scoutova karabina mu kryla ústup a pobíjela všechny, kteří na něho mířili dřív, než mohli stisknout spoušť. Doc běžel instinktivně k svému zachránci. Bill ho stáhl do díry a podal mu jeden ze svých koltů.

- Umíte s tím zacházet?

- Ukažte!

Doktorův výraz byl stejně strašný jako výraz zvířete obklíčeného lovci. Výstřely z pistole se připojily k silnějším ránam z karabiny. Padli další bushwakerové... Překvapení povstalců se za pár vteřin změnilo ve strašný vztek. Bloody pobízel své muže slovy:

- Nesmějí uniknout! Rozsekáme je!

Banditi brzy poznali, odkud přicházejí výstřely. Zasypali díru stře-

lami, které hvízdaly nad hlavami obou schovaných mužů, rozhodnutých neprodat svou kůži lacino.

Rychlá střelba henryovky v rukou tak vynikajícího střelce přinutila bandity, aby se kryli. Ti se plížili blíž a blíž, nebo rychle skákali z úkrytu do úkrytu a brzy začali díru obcházet z boku. Ještě chvíli a oba by se stali cílem střelby ze všech stran.

- Docu, ustupujte! - přikázal Bill.

Doktor odběhl asi dvacet metrů, zatímco ho scout kryl svou "Lukrécii Borgiou". Pak se za ním připlazil i Bill, nepřestávaje střílet. Dva nebo tři povstalci vyskočili na okraj jámy a bezhlavě do ní vyprázdňovali zásobníky. Karabina se obrátila od jednoho ke druhému a všichni tři padli do díry s rozpaženými rukama.

Poručík a doktor rychle ustoupili opět o několik metrů. Ale bushwakerové byli stále dotěrnější. Znenadání vybíhali zpod vozů a kryli se za balíky sena. Někteří z nich padli přesným a rychlým výstřelem poručíka, ale jediná karabina nemohla mít na mušce všechny. Neodvolatelně začali kolem obou stahovat kruh a jejich střely byly stále nebezpečnější a přesnější.

Do rachotu výstřelů zazníval hněvivý hlas Bloodyho, který přikazoval:

- To je henryovka, počítejte rány!

Bill svým patnáctým výstřelem srazil povstalice, který se dostal na deset metrů od nich, pak horečně otevřel zásobník, aby ho znovu naplnil. Na tuto chvíli bushwakerové čekali. Asi tucet jich vyskočilo a rozběhlo se vpravo od obou, plivající střely. Bill vytáhl kolt:

- Docu, teď jim ukážeme, jak se umírá!

Dvě pistole však nemohly zastavit příval rozběsněných mužů: ještě několik ran a pak... Najednou jim za zády zahřměla henryovka. Banditi, kteří se rozběhli k útoku, byli doslova skoseni.

- Honem ke mně!

Bill a Doc se rozběhli za tím hlasem, aby unikli kulkám, které za nimi hvízdaly. Z posledních sil přeskočili poražený strom, za nímž se skrýval střelec, kterého jim seslala Prozřetelnost.

- Utečte S - přikázal záhadný střelec.

Když vystřelili oba zásobníky karabin, rozběhli se všichni tři přes

pole, plníce v běhu zásobníky. Skočili do prvního úkrytu, aby bandity

trochu pokropili olovem. Pak zase honem pryč. Náhlé salvy, které

přivábily smrt, přiměly bandity, kteří se za nimi pohotově rozběhli, aby byli opatrnější. Každé přeběhnutí znamenalo pro naše tři muže několik metrů k dobru.

- Táhle mám koně! - ukázal neznámý a rozběhl se k lískovému keři.

Bloodyho a jeho hochy zastavili další vzteklou salvou.

- Vyskočte na něj!

- Ztrháme ho!

- Odveze nás k vašemu ponymu a než banditi osedlají svoje koně, budeme mít dostatečný náskok!

Těžkým krokem vyrazil zpod keře nádherný kůň s třemi muži na hřbetě. Bushwaken zařvali vzteky a rozběhli se za nimi, střelíce oběma rukama v naději, že se jim podaří uprchlíky dostihnout. Ještě jednou je zastavily obě karabiny a v krátké době byli všichni z dostřelu.

Í 27. KAPITOLA

Pronásledování trvalo až k okraji lesa. Bushwakerové se proměnili v mračno prachu v dále prémie. Pobízeli své koně, až z nich krev tekla, aby snížili náskok. Vzdálenost se díky jejich nádherným čerstvým koním sice zmenšovala, ale do sedel

se vyhoupli příliš pozdě. Uprchlíci nepole-vovali. Protože měli jen dva koně, Bill a neznámý zachránce si v plné jízdě podávali doktora z koně na koně, a jejich zvířata dvojnásobnou váhu příliš nepocit'ovala. Chvillemi se scout otáčel zpět.

- Doháněj nás, ale ne dost rychle, aby nás dostihli.

-- Až budeme v lese, jsme v bezpečí...

- A kromě toho by tam měli být vojáci!
- Zatracení hrdlořezi, dostali tvrdou lekci!
- Andersonova banda se scvrkla na dvanáct mužů!
- Kdyby nebylo třeba odvézt do bezpečí tohoto nešťastníka, - litoval cizinec, ukazuje očima na doktora Argylea, - rád bych se pokusil o zbytek!

- I na ně jednou dojde, u statisíce bizonů! Byli už mezi prvními stromy.

- Vrcejí se! - vykřikl Bill.

Bushwakeři obrátili koně a uháněli zpět k farmě.

- Vědí, že skryti za stromy bychom mohli jednoho po druhém poslat na onen svět!
- Zatracení syčáci! Jsou to sice krvežíznivé příšery, ale jsou zároveň zbabělí.
- K našemu štěstí, - poznamenal neznámý, - jsou navíc špatnými střelci, ať se vytahují, jak chtějí. Nezdá se mi ani pravda, že ještě žiju po té spoustě střel, které kolem mne u té proklaté stodoly svištěly!
- A co bych měl říct já? - zamumlal lékař.

Měl doširoka otevřené oči od chvíle, kdy uviděl nad svou hlavou nůž, kterým ho chtěli zaživa stáhnout z kůže. Hrůza té chvíle a silné vzrušení následujících minut navždy změnily jeho rysy.

- Zastavme se, - rozhodl neznámý. - Jsme mimo nebezpečí

a koně jsou uštvání!

Bushwakeři se změnili v pruh prachu, který se neustále vzdaloval. Bill sklouzl ze sedla. Uvědomil si, že pod ním kolena podklesávají, teď, když strašné napětí z té prapodivné bitvy náraz povolilo. Rukávem si otřel z čela kapky potu, který se mu řinul do hustého obočí.

Cizinec si ho prohlížel trochu zvědavě a obdivně.

- Mám dojem, že jste poručík Cody... protože už nikdo jiný by se neodvážil proti padesáti povstalcům!
- Jak to víte? - zachvěl se scout. - A kdo jste vy? Ještě jsem vám nepoděkoval, že jste mi zachránil kůži!
- Poděkujte spíš své šťastné hvězdě. Bez ztracené neuvěřitelné náhody by ani moje puška nebyla k ničemu.

- Kdo jste? - opakoval Bill.

Cizinec se usmál. Byl malý a hubený, ale samý sval. Skoro žensky krásná tvář, zarámovaná do havraních vlasů, které spadaly až na ramena, a ozdobená černým splhlým knírem, byla rušena vystupujícím spodním rtem. Jeho oči měly ocelový lesk.

- Myslel jsem, že jste se už domyslel, - odpověděl. - Jsem Wil-liam Hickok. I

- Šerif Hickok!

- Ano ... Ale říkejte mi jako všichni Divoký Bill. A budeme si tykat, protože oba táhneme za jeden provaz ...

I William Hickok - William Hickok, řečený Wild Bill Hickok (Divoký Bill), byl jednou z nejznámějších postav Západu, přestože popularitu začal získávat až po občanské válce, během níž pracoval pro severanskou tajnou službu. Byl zvolen šerifem v Abilene, v jednom z nejrušnějších měst Kansasu, a zneškodnil neuvěřitelné množství banditů: několik let před svou smrtí prozradil jednomu novináři, že jich zabil sto. Nezapomenutelným se stalo jeho tažení proti deseti mužům McCanlesovy bandy, které zlikvidoval úplně sám. Šest jich zabil pistolí, čtyři zbylé nožem.

Byl tak přesným a rychlým střelcem, že si vysloužil titul „Jkiale“p1stolníkú"7al^ jak si stěžovali samotní obyvatelé Abilene, "střílel příliš často, a ne vždycky proti těm pravým". Jednou při souboji na pistole s Philem Coeem v abilenském saloonu zabil i svého pomocníka, který mu přispěchal na pomoc. Byl propuštěn, ale brzy si ho vybrali za šerifa v Hays, sousedním městě, kde nebyla o nic méně horká půda.

Wild Bill Hickok byl pravděpodobně největším přítelem Buffala Billa: jejich přátelství vzniklo šťastným shledáním, které Hamilton popisuje v této kapitole. Nejednou se sešli i po občanské válce, aby společně bojovali proti nebezpečným bandám desperátů nebo vzbouřivším se indiánským kmenům.

Hickok zahynul roku 1876 v Deadwoodu v Dakotě. Hrál právě poker v jednom saloonu, když ho jistý Jack McCall zezadu střehl do týla, aby pomstil svého bratra, nebezpečného banditu. McCalla se soudci, kteří ho odsoudili k oběšení, ptali, proč nenapadl Hickoka zpředu. Odpověděl: "To by byla sebevražda!" V okamžiku, kdy byl zabit, měl šerif v ruce dvě esa a dvě osmy. Od té doby se mezi americkými hráči pokeru tyto karty nazývají "mrtvého list".

28. KAPITOLA

- Jak ses dostal na Singletonovu farmu? - zeptal se Bill.
 - Zaslechl jsem střelbu Johna a jeho synů a napadlo mi, že by stálo za to podívat se tam. Obcházel jsem tam od včerejška od večera.
 - Kdybys tam nebyl... Viděl jsi mě?
 - Ano, ale hned jsem pochopil, že to nedopadne dobře.
 - Byl jsem příliš neopatrný, ale když jsem viděl, že chtějí skalpo-vat tady doktora, neudržel jsem se ...
 - Kdybys byl nestřílel ty, - přerušil ho Divoký Bill, - střílel bych já. Důležité je, že to dobře dopadlo.
- Neuvěřitelně dobře!

- Ano, ale to ještě není konec. Slyšel jsem, jak Bloody Anderson říká velmi znepokojivé věci. Zdá se, že generálu Priceovi se podařilo prorazit naše linie u Pilot Knobu.
 - To je pravda! Zaútočil znenadání s deseti tisíci muži na pevnost, kterou bránila tisícovka našich. Snad to ani nebyla bitva. Teď generál Totten čeká, že zaútočí v Jefferson City.
 - Zaútočí v Boonvillu. Dnes v noci!
 - V Boonvillu? Jsi si jistý tím, co říkáš?
 - Quantrill mu připraví cestu nájezdem všech svých povstalců dvě hodiny po západu slunce. Andersonovi muži se chystali na cestu ... Až oni vyvolají paniku v městě, zaútočí jižanská jízda.
 - U všech totemů v prérii! To bude příšerné!
 - Bojím se, že ano.
 - Dvě hodiny po západu, říkáš ... To můžeme ještě zabránit nejhoršímu. Z Parisů mohou zatelegrafovat zprávu na velitelství...
 - Ano, musíme co nejrychleji do Fort Parisů!
- Jejich koně si odpočinuli natolik, že se mohli vydat na cestu. Vyskočili do sedel a než vyrazili, rozhlédli se znovu po prérii. Bushwakeři se ztratili.
- Držte se dobře, doktore! - řekl Bill Docu Argyleovi, který seděl za ním.

- Jen klidně jed'te. Zachránil jsem si kůži a nemám chuť si srazit vaz pádem s koně.
- Projeli lesem v plném trysku po cestičce mezi lipami.
- Nejde mi do hlavy, co se stalo s Jimem a vojáky, - vykřikl najednou mladý poručík.
- Za chvíli zarazil prudce svého Brighama. Přes cestu ležela dvě těla.
- Jime! .
 - Shotgun! Konečně jsi tady? - zašeptal zrzek.
- Bylo nepochopitelné, jak to, že ještě žije, při pohledu na tu spoustu krve, kterou ztratil a která utvořila rudou kaluž v prachu.
- Báł jsem se, že tě zabijou, Shotgun ... Já... mě dostali... Promiň mi, Shotgun, nepodařilo se mi...
 - Co se stalo, Jime?
 - V lese byl ještě jeden. Neměl koně ... Nemohl jsem ho slyšet... Střelil po mně, stál za stromem. Zabil jsem ho ...
 - Jsi zraněn, Jime?
- ?- Nevím. Příšerně mě bolí všechno ... Nemůžu se hejbat...
- Je tady s námi doktor Argyle. Vyléčí tě.
- Jim se pohaslýma očima zadíval na doktora. Zdálo se, že ho teprve teď poznává.
- Docu, pro mě už nic nemůžeš udělat... Jsem rád, že vás osvobodili. V Centralii je vás zapotřebí, Docu ... A co ty zatracený bushwa-kerové? Jak to dopadlo, Shotgun?
 - Dostali, co zasloužili, Jime. Nebylo zbytečné, cos udělal...
 - I u rohů boha Manitúa! Jaks to sám dokázal?
 - Nemluv, Jime, příliš tě to Vysiluje.
 - Já, Shotgun, ti už nebudu moct pomáhat... Hodně štěstí, Shotgun!
- Hlava mu spadla na rameno. Doktor Argyle poklekl a položil mu ucho na srdce.
- Ještě žije, ale je velmi zsláblý.
 - Dá se pro něj něco udělat?
 - Skoro nic. Žádné ze zranění nebylo smrtelné, ale ztratil příliš krve.
-
- Někde tady musí být jeho kůň. Myslíte, že by se vám podařilo ho dopravit do Centralie?
 - Pokud jde o mně, tak ano. Nevím ale, jestli tam dorazí živý.
 - Udělejte nemožné, Docu! Musíme vás opustit, slyšel jste, jaká je situace ...
 - Neztrácejte čas, o vašeho přítele se postarám. Udělám všechno, abyste ho našel živého, až se vrátíte do Centralie.
 - Nevím, jak bych vám poděkoval, Docu.
 - Poděkoval? Žertujete, chcete mi děkovat po tom, co jste pro mě riskoval?

29. KAPITOLA

Ráno 14. října 1864 v místnosti operačního důstojníka ve Fort Parisů netrpělivě očekával poručík Cody a šerif Hickok zprávy z Boonvillu. S nimi chodili nervózně po místnosti skoro všichni důstojníci 39. missour-ského pluku, plukovníkem počínaje a nejposlednějším velitelem roty konče.

Ten zatracený telegraf ne a ne fungovat, nikdo z obléhaného města neodpovídá na depeši. Zřejmě byly přerušeny linky. Jesdiže najednou začal telegraf t'ukat, pak to bylo jen proto, že přicházely dotazy z ostatních posádek.

- Hergot! - vykřikl velitel pluku. - Copak se nedovíme, co se děje nějakých devadesát kilometrů odtud?
- Už jsme vyslali zvědy, pane plukovníku, ale je ještě příliš brzy, aby nám mohli něco sdělit.

Nervozita, která zde panovala, byla víc než oprávněná: Boonville

bylo místo nejen s třiceti tisíci lidmi, kteří už v minulosti museli poznat hrůzy občanské války,¹ ale byla to především vojenská základna strategické důležitosti. Rozkládalo se na vrcholku kopců, které vyznačují východní hranici prerie na

náhorní rovině, a ovládalo celou oblast až ke Kansas City. Držení města navíc zajišťovalo kontrolu provozu na Mis-souri River. Jediné dělo stačilo na zastavení parníků a vlečných lodí, které jely vzhůru do Kansasu a Iowy. Několik střelců stačilo na zastavení karavan, které už přes půlstoletí procházely na západ po pověstné cestě do Santa Fé. Právě v Boonvillu přetínal řeku přívaz, jichž na Missouri do té doby bylo hodně málo.

- Jestli pevnost padne, - zabručel plukovník, - bude velmi obtížné předvídat výsledek protiútoků a jeho vliv na celý průběh války.

- To by se nemělo stát, - přisvědčil jeho pobočník. - Za tři roky se tam vybudovala nejlepší obrana.

- Ano, zákopy a pevnůstky, pozorovací věžičky a dělová hnízda, ale všechno to je jen neobyčejnější inventář! - odsekl plukovník.

- K čemu jsou pak obranné valy, když za nimi není dostatek mužů a pušek?

- V Boonvillu má plukovník John Lewis k dispozici skoro dva tisíce mužů. Měli by stačit.

- Stačit, říkáte? Copak nevidíte, že k Pilot Knob přivedl ten ďábelský Price deset tisíc vojáků? A že vojáci Konfederace jsou nejdisciplinovanější a nejlépe vycvičení a vyzbrojení? A že by se k Priceovu vojsku mohly přidat další tisíce missourských vzbouřenců mezi Pilot Knobem a Boonvillem?

- Ano, situace je neveselá, - poznamenal Bill. - Máme dnes výhodu, která může sehrát důležitou roli: Price počítal s překvapením a nevyšlo mu to.

- To ano, díky vám, poručíku Cody. Ale byl bych klidnější, kdybychom měli čas poslat do Boonvillu značné posily.

1 Boonville... které poznalo... - Boonville bylo okupováno konfederální milicí od prvních dnů války; osvobozeno bylo 17. června 1861 kapitánem Nathanielem Lyonem, který zde na hlavu porazil Jižany, vedené plukovníkem Johnem S. Marmadukem. Bojovalo se o každou ulici a ztráty na životech a na majetku doznalo i civilní obyvatelstvo.

Bylo sedm hodin ráno. Poslední zpráva z Boonvillu přišla přesně před deseti hodinami. Lewis telegrafoval, že útok Quantrillových povstalců byl krvavě odražen. Když se bushwakeri přitíli k první linii obránců, střetli se s jízdou, již velel Lewis osobně. Černá brigáda nechala na bitevním poli polovinu svých mužů, zbytek mohl ustoupit a zmizet jen díky tmě. Je pravda, že ztráty "modrých" byly ještě větší: na čtyři sta mrtvých a raněných. Obávaní povstalci byli ale prakticky rozprášeni ...

V poslední depeši oznamoval Lewis, že přední hlídky Priceovy armády byly už ohlášeny. Útok se čekal každou hodinu, ale velitel severanské posádky prohlásil, že ho úspěšně odrazí.

Od té doby už přesně deset hodin se neví nic a to jen kvůli nějakému pitomému přestřiženému drátu. V půlce Missouri se chvějí desítky generálů a plukovníků, kteří nevědí, jestli mají oslavovat vítězství, nebo se připravit na odvetu za porážku, jestli vyrazit na pomoc, nebo se také připravovat na nenadálý útok.

Telegraf se najednou rozbzučel. Všichni důstojníci se seběhli kolem přístroje a napínali uši, přestože nemohli rozumět té záhadné řeči krátkých a dlouhých zvuků ... Z rozčilení někteří zbledli a jiní zase zrudli jak krocani... Konečně telegrafista předložil plukovníkovi rozšířovaný text. Někdo už bůhví pokolikáté žádal zprávy. Ten někdo byl tentokrát sám James Wolfe Ripley, šéf ministerstva války.

- Hrom uhoď do Ripleye a do těch dřevěných makovic ve Washingtonu ! - zaklel plukovník.

30. KAPITOLA

Zprávy přišly krátce před osmou. Přinesl je mladý poručík v roztrhané, a zaprášené uniformě, který projel skoro sto kilometrů z Boonvillu do Fort Parisu.

- Poručík Gideon Oliver Wells z... - představil se ve ztuhlém vojenském postoji.

- Nechtě těch círáků! - zařval plukovník. - Jak to dopadlo?

- Prohráli jsme.

- Prohráli?

- Boonville je v rukou Konfederace. Jednotky plukovníka Lewise se rychle stahují k severu. Pokusí se opevnit v Glasgowě, asi třicet kilometrů zpět.

- Víme dobře, kde je Glasgow, k sakru! Hergot, třicet kilometrů ústup! To je horší, než se dalo čekat!

- Plukovník Lewis raději odvedl své jednotky tam, kde mohou nabrat síly k odvetě, než aby je nechal zničit v Boonvillu!

- Neříkám ne, hergot, to neříkám! Lewis je výborný voják, ví dobře, co má dělat. Ale ustoupit třicet kilometrů!

Po velitelově výbuchu se v místnosti rozhostilo napjaté ticho. Plukovník, který začal přecházet sem a tam po místnosti, se náhle zastavil a obrátil se k poručíku Wellsovi:

- Řekněte po pořádku, co se stalo.

- Dvě hodiny po západu slunce podle předpokladu zaútočila Quantrillova brigáda. Útok byl odražen a povstalci ztratili sto padesát mužů ...

- To už víme! - přerušil ho plukovník. - Chci vědět, co se stalo potom!

- Promiňte, plukovníku, - zasáhl Bill Cody, - chtěl bych se od poručíka Wellse dovědět, co myslí přesně ztrátou sto padesáti mužů.

- Mrtví! Všichni mrtví, - odpověděl lakonicky důstojník.

- To znamená, že je třeba k nim připočítat i raněné.

- Několik ano. Bushwakerové neměli čas je posbírat.

- To znamená, že jste je zajali a že je třeba připočítat k mrtvým.
- Nikoliv. Plukovník Lewis je přikázal na místě dobít. To znamená, že všichni jsou mrtví.
- Pobíjet raněné! To je neslýchaný rozkaz!
- Povstalci se chovali hůř než divocí Indiáni. Zúčastnil jsem se protiútoků a viděl jsem na vlastní oči, jakých přišerností se dopouštěli na našich padlých spolubojovnících. Kdybych to byl raději nikdy nespatřil!
- Jistě je to neslýchaný rozkaz, - dodal pobočník, - ale bylo načase, aby se s povstalci začalo zacházet, jak si zasluhují!
- V každém případě, - dodal Bill, - Quantrill nepatří mezi ty, kteří zapomínají. Je potřeba se připravit na jeho pomstu!
- Není třeba se maskovaných lupičů bát, protože je jich méně než polovina.
- Kéž by ...
- Pokračujte, poručíku Wellsi!
- Krátce po odražení útoku bushwakerů jsme zjistili, že telegrafní linky jsou přerušeny. Okamžitě jsme vyslali spojky, ale nikomu z nich se samozřejmě nepodařilo dojet.
- Na tom není nic překvapujícího, ?- prohlásil Bill, -- když bylo město obklíčeno těmi ďábelskými bushwakery..., i když jich byla jen polovina!
- Ve dvacet tři nula nula, ani o hodinu dříve, zaútočily jižanské jízdní hlídky. Vydrželi jsme, přestože útočilo čtyři tisíce jezdců!
- Čtyři tisíce? Hergot, - zahřměl plukovník, - a to byly jen přední hlídky, říkáte?
- Price má k dispozici celkem dvanáct tisíc mužů. To jsme se dověděli od zajatců a přesvědčili se na vlastní oči.
- Dvanáct tisíc! Kde sebral tolik chlapů?
- Jsou to prakticky všichni vojáci Konfederace z Arkansasu, Texasu a Colorada, ale Priceovi se podařilo sebrat spoustu dobrovolníků i v našich státech. Mezi zajatci byli nejen lidé z Missouri, Kansasu a Ioway, ale i z Wisconsinu a z Colorada.
- Zrádci! - rozčilil se pobočník.
- Je třeba uznat, že Price je výborný generál, - pronesl plukov-

nik, - podařilo-li se mu postavit takový expediční sbor, aniž jsme si toho všimli!

- K hlavnímu útoku došlo ve tři s půlnoci, - řekl Wells. - Bojovali jsme tvrdě už čtyři hodiny. Pak začalo bombardování našich pozic. Konfederální vojsko má k dispozici desítky kanónů a velkých moždírů ...

Nová, velmi vážná informace vyvolala dlouhé ticho.

- Pak plukovník Lewis nařídil ústup, - řekl poručík. - Zůstalo nám v tu chvíli pouze asi tisíc tři sta mužů, z toho nejméně čtyři sta raněných. Po přechodu řeky poslední skupinou jsme zničili přívoz a všechny prámy. Já jsem potom na rozkaz plukovníka Lewise odjel. Doufá, že řeka zdrží konfederální vojsko několik hodin, a žádá soustředění posil kolem Glasgowu.
 - Posily! - zařval plukovník. - Kde je mám vzít a nevystavovat se přitom nebezpečí přepadu města jako Jefferson City, St. Louis, Kan-sas City?
- Náhle se obrátil k telegrafistovi:
- Seržante, slyšel jste hlášení poručíka Wellse. Předajte ho generálovi Tottenovi a příslušným jednotkám.
- Vrátil se ke svému pobočnickovi.
- Majore, všichni muži, kteří jsou k dispozici, ať jsou za tři hodiny připraveni. Do Glasgowu jdeme i my!
 - Máte rozkazy i pro nás, plukovníku? - obrátil se k němu poručík Cody a šerif Hickok.
 - Ne, dělejte to, co myslíte, že je nejvhodnější!
 - Děkujeme, plukovníku . . . My nebudeme čekat ty tři hodiny!

31. KAPITOLA

Scout a šerif dorazili na dohled ke Glasgowu 1 krátce po poledni. Devadesát kilometrů ujeli neuvěřitelným tryskem za čtyři hodiny. Okamžitě si Tivědomili, že posily z Fort Parisu stejně včas nedorazí. Na jihu se objevil ohromný a hrozivý mrak prachu, který vířilo tisíce mužů, koní a vozů při svém závrtném postupu.

Říct, že město, když do něj dorazili naši dva přátelé, bylo plné chaosu a zmatku, je prostě málo. Většina z několika málo set obyvatel urychleně vyklízela domy, aby je blížíci se bitva nepřekvapila. Cesta do Kirskvillu byla přeplněna wagony 2 a dvojkolkami taženými všemi možnými druhy zvířat, dokonce i psy. Všechny byly naloženy spoustou harampádí. Jiní, především černoši a ti chudší, se vydali na cestu do bezpečnějších míst pěšky, prohýbající se pod pytlí, ve kterých nesli své věci. Nebylo obtížné spatřit v této zoufalé mase i vojáky, kteří se rozhodli praštit touhle válkou, již měli až po krk.

- Nedá se říct, že tady morálka sahá až ke hvězdám, - poznamenal ustaraně William Cody.
 - Dokonce mě překvapuje, že je tak málo dezertérů, když všichni vědí, že se bude bojovat v poměru jedna ku deseti! - odvětil Hickok. - Ten mrak se blíží jako bouře a nažene pořádný strach i těm nej-odvážnějším!
- Ve městě vládla úplně jiná atmosféra. Vojsko, které se sem stáhlo z Boonvillu, urychleně budovalo obranné valy z balíků konopí a beden

1 Glasgow - město leží na východním břehu Missouri, třicet kilometrů od Boonvillu. V těchto místech se řeka otáčí k západu a až o dvě stě kilometrů dál, u Kansas City, se otáčí k severu. Glasgow byl založen obchodníkem ze St. Louis, Jamesem Glasgowem, a měl být především obchodním centrem: bavlna, tabák a jablka vypěstované na velkých farmách se odsud rozvážely po řece do východních a severních států.

2 wagony - charakteristické a velmi známé kryté vozy pionýrů, s nimiž podnikali tisícikilometrové cesty napříč kontinentem: proto se jim také říkalo prairie schooners, doslova préríjní škunery.

hrušek a tabáku, jichž byla plná mola. Nahoře na skalnatých úbočích kopce se pevnější domy narychlo přebudovávaly v pevnůstky. Z oken a mezi mřížemi balkónů vyčuhovaly dlouhé pušky "modrokabátníků", rozhodnutých být se do posledního výstřelu.

Jen s maximálními obtížemi se podařilo scoutovi a šerifovi najít v tom bábelu plukovníka Lewise, který neúnavně běhal z místa na místo a kontroloval stav příprav a vydával nové instrukce.

- Kdo jste? - zeptal se plukovník obou jezdců pokrytých prachem.
- Přijíždíme z Fort Parisů. Jsem poručík ...
- Jaké zprávy nesete? - přerušil ho plukovník.
- Z pevnosti vyrazilo dvě stě mužů ...
- S tím si tak pomůžu! Potřeboval bych jich aspoň čtyři tisíce, abych vyrovnal síly! Už vám někdo říkal, v jaké jsme situaci?

Poručík Cody zavrtěl hlavou.

- V Boonvillu se jižanské síly rozdělily, - řekl Lewis. - Ten ďábelský generál Price s dalším ďáblem Marmadukem míří ke Kansas City. Na nás se ale pověsili střelci a dělostřelci Johna Clarka a především jízda Jo Shelbyho... x Dohromady pět nebo šest tisíc dokonale vyzbrojených mužů. A já, i s glasgowskou posádkou, mám necelých tisíc schopných mužů!

- Rozumím, pane plukovníku! - odpověděl scout. - Ale instruk-

1 John Clark, Jo Shelby - proslulí jižanští generálové. Především Joseph Orville Shelby, řečený Jo (podle iniciál jeho 'křestních jmen'), byl populární a charakteristickou postavou. Narodil se v Lexingtonu v Kentucky, přestěhoval se do Waverly v Missouri a otevřel si zde továrnu na provazy.

Po vypuknutí občanské války se postavil do čela oddílu dobrovolníků z Kentucky. Není to nijak překvapující zjištění vzhledem k tomu, že v té době byl jedním z nejbohatších plantážníků a otrokářů v Missouri. Pro jeho odvahu a schopnosti si ho brzy povšiml Lee, který z něho postupně udělal generála velícího jízdě. 4. října 1863 dobyl Jo Shelby svého nejskvělejšího vítězství u Neosho, ale neméně skvěle byl poražen u Marshallu.

Na konci války opustil Spojené státy a utekl do Mexika, kde vstoupil do služeb císaře Maximiliána. Po císařově smrti se vrátil do Missouri, kde postupně získal zpět své pozemky. Vyznamenal se štedrostí a velkorysostí, s níž jednal se svými bývalými černými otroky, které přijímal na práce za velmi výhodných podmínek.

ce, které jsme vám přinesli, jsou naprosto jednoznačné: zdržet nepřítele co nejdéle.

- S jakou perspektivou?
- Byl vyhlášen poplach na všech posádkách. Možná že se podaří dát dohromady čtyři tisíce mužů, které nutně potřebujete, ale bude třeba nejméně dvou dnů, aby generál Totten mohl zorganizovat protiofenzívu.
- Dva dny! Nevydržím se bránit tak dlouho! Jižanské dělostřelectvo je nějakých deset kilometrů daleko a eskadrony jízdy jsou ještě blíž ... Kdo je zastaví? Možná že by se nám podařilo zastavit jízdu, ale kdo zastaví koule z děl?... Zažil jste někdy bombardování z děl, poručíku?

- Prosím ne!

- To je strašná zkušenost, kterou do večera ještě uděláte. Moji lidé už mohli vyzkoušet jižanská děla v Boonvillu a bojím se, že jejich morálka nebude dlouho vzdorovat, až ten koncert začne znovu!

32. KAPITOLA

Hodinu nato se nad okolními kopci začal zvedat hustý černý kouř, ve kterém zářily plameny. Jižanská jízda zapalovala systematicky farmy a plantáže a nic jí v tom nemohlo zabránit.

Dlouho před setměním se u paty vršků, na kterých stál Glasgow, objevila na jihu a na východě, na linii mezi řekou a náhorní rovinou, silná šedivá čára, v níž se blýskaly pušky a bajonety. Za touto spořádanou linií bylo pouhým okem vidět další vojáky v šedých uniformách, kteří stavěli do pozic lehká, ale mocná děla tažená koni, sestavovali mohutné moždiře, které sem přivezli rozebrané na kusy až z Texasu.

Když se slunce začalo schovávat na druhém břehu Missouri, postavil se několik metrů od předních obranných pozic sám Jo Shelby:

- Dávám vám třicet minut, abyste se vzdali, - křičel zpupně.
- Přesně za půl hodiny zahájí dělostřelba palbu a rozseká vás na kusy!

Ve velké budově z červených cihel na rohu Třetí ulice a trhu, kam plukovník Lewis umístil svůj štáb, se konala krátká porada.

- Jižanské dělostřelectvo nás má na mušce, - řekl Lewis, - a my nejsme s to odpovědět na jejich výstřely. Dva tisíce mužů Jo Shelbyho

je už v sedle připraveno vrhnout se do útoku trhlinami, které otevrou děla. Čtyři tisíce střelců Clarka sedí pod kopci rozhodnutí dát nám ránu z milosti. . . Nemáme naději. Náš osud je rozhodnut. A přece se nevzdám. Já se nevzdám! Pánové, všichni na svá místa!

William Cody a Divoký Hickok se zařadili do jednoticy umístěné na strmé skále nad městským říčním přístavem. Odtud mohli kontrolovat široké okolí, přestože byli prakticky v první linii.

- Ať se děje co děje, - řekl poručík příteli, - nesmíme zapomenout, že musíme splnit své poslání.

- Na jistě věci nezapomínám, Shotgun, - ujistil ho šerif. - Nevím, co budeme platit uvnitř téhle pasti. Napadá mě, že Shelby a Clark nás mohou zamést jako suché listí.

- To mi nedělá starosti. I kdyby se mu to dnes v noci podařilo, brzy si budou muset vyřídit účty s Tottenem. Daleko nepůjdou. . . Skutečným nebezpečím pro Unii jsou povstalci. Nikdo nemůže dopředu vědět, kde uhoří příště, a každý jejich nájezd přijde velmi drah.

- To všechno už vím, Shotgun, - odpověděl nakvašeně šerif.

- Řekni mi však, kde je Quantrill a Anderson, a já je odpravím, budou mi k tomu stačit dva výstřely. Fakt je, že vůbec nevíme, jestli jsou tady, a je velmi pravděpodobné, že šli s Pricem. Prostě jsme ztratili jejich stopy!

- Já jsem přesvědčen, že jejich stopy najdeme právě tady v Glasgowě.

- Proč jsi si tak jistý? Mně to připadá velmi nepravděpodobné.

- Říkejme tomu předtucha. Mám velmi dobré důvody si to myslet. Jedno je jisté, Divoký Bille, jestli ještě jednou padnu na jejich stopu, nepustím se jich, dokud všichni nedostanou po chlebičku, který zaslouží!

- Ale k tomu chlebičku já přidám šunku, Shotgun! - a šerif roztočil na prstě svůj nechybující kolt.

Mezitím dvacet vojáků v modrých uniformách, kteří se zakopali na skále, začalo jevit známky stále silnější nervozity. Postarší poručík, který jim velel, se studeně potil.

- Všechno v pořádku, Glenwoode? - zeptal se ho Bill, také proto, aby zmenšil jeho napětí.

- Houby a ne v pořádku! Za chvíli vyprší ultimátum.

- Na to čekáme, ne? Znamená to, že za chvíli ti panáci v šedých uniformách poznají, z jakého těsta jsou muži ze Severu!

- Znamená to ještě víc!

- Přece mi nebudete říkat, že na vás dělají dojem ty kanóny.

- Dojem? Řekněte rovnou, že z nich mám zatracený strach... Před válkou jsem dělal doprovod dostavníkům. Celej život jsem prožil s puškou v ruce. Porval jsem se s Indiány i s banditama a nikdy jsem neměl strach. . . Tehdy jsme ale voboje měli pušky.

- Já jsem to taky dělal, Glenwoode. Pracoval jsem pro Russella a Majora ...

- Řekněte mi, - řekl Glenwood, který ho neposlouchal, - co můžu na tomhle pekelném místě dělat s pistolí, kterou mi strčili do ruky. Pistolí proti kanónům! To je jako chránit se proti zemětřesení tím, že si vtevřu paraple! Dejte mi, sakra, dělo a uvidíte, jak mě strach přejde!

- A je to tady! - řekl v tu chvíli někdo příškrčeným hlasem.

V šeru se dole v údolí zableskl plamínek. Okamžik nato prudký záblesk a zaburácení. To byl signál oznamující konec světa.

33. KAPITOLA

Bezpočet záblesků doprovázených rachotem rozechvělo planinu. Vzduch se naplnil podivným hvízdodem projektilů a mezi "modrokabátníky" vyprskly ohnivé květy. Střepiny granátů drásaly maso obránců. Ostré výkřiky prozradily první raněné... Koule z houfnic dopadaly na zákopy jako smrtonosné krupobití. Velké koule z moždířů prorážely do barikád široké trhliny.

- U tisíce bizonů! - zařval Bill, který se instinktivně vrhl na zem.

- Peklo je asi úplně stejné!

Intenzita kanonády stále rostla. Rachot výbuchů úplně ohlušil obránce a záblesky podivně osvětlovaly bojiště. Stráně, na které projektily jen pršely, se začaly hemžit záchrannými družstvy, která odnášela raněné do nejbližších domů. Další vojáci horečně zacpávali díry, které kanóny udělaly do barikád, novými bednami jablek a tabáku a balíky vlny.

Ze zákopů poničených palbou trčely pušky připravené odrazit útok, ale Shelbyho eskadrony jako by ani nespěchaly. Stály na koních za linií pěchoty, zatímco dělostřelectvo neúprosně bušilo do nepřítele.

- U sta hromů, takhle to půjde dál celé hodiny! - zaklel poručík

Glenwood. - A my, zatraceně, nemůžeme vůbec nic dělat!

Granáty začaly dopadat i na domy, prorážely jejich střechy a z cihel odletovaly úlomky. Celý vršek byl cílem neustávajícího bombardování.

- A přece je Price velký generál! - neudržel se šerif. - U všech totemů v prérii, je až neuvěřitelné, že se mu podařilo přitáhnout sem s tolika muži, děly a municí!

- Grant to udělá ještě lip, až přijde řada na něj!

- Jestli mu "sedí" dají čas a možnost!

Kanonáda trvala už dobrou půlhodinu a nezdálo se, že by se zmenšovala.

- Zaměřují střelbu na barikádu na molu, - poznamenal scout*
- Tam zaútočí!

- Budme připraveni! - řekl Glenwood. - Půjdem jim pomoci i my.

Projektily systematicky bušily do barikád na břehu Missouri. Z rozbitých beden se do řeky sypala jablka, vzdušné vlny po výbuších rozhazovaly do vzduchu vločky bavlny. Špinaví, roztrhaní a zakrvácení "mod-rokabátníci" se před ohnivou bouří schovávali, kde se dalo. Znenadání se tohle peklo přemístilo na vrcholek kopce.

- Už jdou! - zařval Hickok.

Jižanská jízda se rozjela k útoku do několika směrů, kde byla obrana nejnarušenější. Do zvuků polnic a výbuchů dělových granátů zazněl jejich triumfální bojový pokřik:

- Gabriel!1

- Kentucky za mnou! - zařval Glenwood.

Poručík odvážně vyskočil na koně a řít se dolů po stráni s pistolí v ruce.

- Vzhůru, hoši! Jdeme si vyříditi účty!

Jeho třicet mužů se neméně odvážně vrhlo za ním.

- Go! Go!2

Přímo pod nimi prorazila kanonáda široký pruh do barikády. Několik "modrokabátníků" bránilo tento průchod, ke kterému se tryskem přibližovala jižanská eskadrona, střelící bezhlavě z karabin a pistolí proti odvážným obráncům, kteří se připravovali k nerovnému boji. Tam právě vedl Glenwood své muže:

- U sta hromů, musíme je zastavit!

Oslepující výbuch, strašná rána... Glenwood spadl s koně s roz-přaženýma rukama, zabít na místě střepinami. Výbuch skosil rovněž dalších pět mužů. Poručík Cody bez váhání převzal velení nad zbytkem:

- Kentucky, za mnou! - zvolal strašným hlasem. - Pomstíme

naše kamarády!

- 1 Gabriel! - jméno archanděla, které bylo vybráno za válečný pokřik Jižanů

v souvislosti s jeho troubou, jejíž zvuk zahání nepřítele.

- 2 Go! Go! - doslova "Jdi!", zde "Kupředu!"

34. KAPITOLA

V zoufalém boji proti Jižanům, kteří se teď snažili ztécť polorozbité barikády, dostihly asi dva tucty odvážlivců paty kopce a jako vítr jely mezi kulkami, které za nimi svištěly. Podařilo se jim získat pouze malý náskok.

- Kupředu, přátelé! - povzbuzoval je scout a nepřestával po-

bodávat svého Brighama. - Ať poznají, co jsme zač!

Na posledních metrech ještě někdo padl, ale posily už dostihly nejnebezpečnějšího místa. Za jízdy seskočili s koní a jeden vedle druhého si klekli za bedny s puškami namířenými proti nepříteli, který se hnál jako uragán.

- Nestřílejte, dokud nevidíte bělmo jejich očí!1 - přikázal po ručíc Cody.

Konfederální jízda byla jako lavina mužů a zvířat vzdálená dvě stě, sto padesát metrů ...

- Pal!

Zuřivá salva na krátkou vzdálenost zarazila útok. Desítky Jižanů spadly ze sedel pod kopyta koní těch, kteří jeli za nimi. "Lukrécie Bor-gia" v rukou scouta hřměla bez ustání, rozsévajíc smrt v předních šicích šedých uniforem.

- Odvahu, přátelé! Neprojdou!

Rozhodná palba "modrokabátníků" odrazila nepřátele jako obrněná zeď. Po několika odvážných pokusech prorazit obranou se konfederální jízda stáhla zpět, zanechávajíc na bojišti dvě třetiny mužů. Vzápětí se přitíhla další eskadrona na pomoc.

1 ... dokud nevidíte bělmo jejich očí! Tento krutý, ale nezbytný rozkaz byl poprvé vydán 3. července 1863 v bitvě u Gettysburgu, která znamenala konec vítězného postupu generála Leeho, a byla první krvavou porážkou Jižanů, kteří byli nuceni ustoupit z Pensylvánie. Od té doby se k této taktice uchýlovali Seveřané vždy v okamžicích největšího nebezpečí.

- Gabriel! - zazněl znovu ještě zuřivěji bojový pokřik.

Nová rychlá a přesná salva je zahнала zpět. Konfederální vojáci na rozkaz svého velitele seskákali s koní a položili se za pokleknuvší zvířata. Bitva trochu zeslábla, ale na obou stranách se bojovalo se stejným zanícením. Henryovka v rukou mladého poručíka měla už rozpálenou hlaveň, ale neustále plivala další střely.

- Musíme je zadržet, přátelé! - křičel Bill. - Jen tak dál!

Útok byl sice v těchto místech zastaven, ale jinde jižanská jízda

překonala obranu a ničila poslední hnízda odporu. První eskadrony už uháněly po úbočích směrem k městu a za nimi začala postupovat pěchota.

Glasgova se najednou zmocnila panika. Všude prchali vojáci, zahazující zbraně. Někde ještě oddíly zuřivě bojovaly v ulicích a mezi domy, ale jenom proto, aby si otevřely cestu k ústupu. Kamkoli se vrhli Shelbyho jezdci, docházelo k strašným scénám.

- Nikoho neberte do zajetí! - rozkázal Sterling Price.

V jižních čtvrtích začali už Jižané s drancováním a zapalováním domů, které bombardování nezničilo. Ve východní a

severní Čtvrti se ještě bojovalo za rudé záře požárů, ale boj se rozdrobil do série zoufalých střetnutí kolem barikád, které ještě stály mezi ruinami, a uvnitř i vně paláců, kde se Severané opevnili. Chvillemi se v tom pekle objevil důstojník a pokoušel se zformovat obranu. Křičel rozkazy, které nikdo neposlouchal a nemohl ani splnit, dokud mu kulka nebo rána šavlí ne-zarazila hlas.

Dole na molu boj pokračoval na několika ostrůvcích odporu, které padaly jeden po druhém pod smrtonosnou palbou Jižanů, kteří byli v přesile jedna ku deseti.

Rovněž Bill, Hickok a kentučtí bojovali jako zuřiví lvi. Před nimi se vršily mrtvoly, ale neměli žádnou naději na vítězství.

- Pozor, Bille! - zařval šerif. - Pokoušejí se nás obklíčit!

Asi dvacet Jižanů znenadání vyskočilo do sedel a vyrazilo tryskem vpravo od zakrvácené barikády. Scout a jeho přítel na ně vystřelili všechny náboje ze svých zásobníků. Žádnému z nich se nepodařilo projet.

- U všech totemů, to dlouho nevydržíme! - zaklel šerif.

V záři ohňů, která se stále zvětšovala, bylo vidět, jak se do boje vrhají poslední střelci, které generál Clark vyslal do boje proti posledním obráncům.

- Pokusíme se ustoupit! - přikázal poručík Cody. - Nedá se nic dělat!

35. KAPITOLA

Poslední hrdinní obránci, aniž ustávali v zuřivé palbě, se horečně radili za balíky a bednami.

- Odejďme! - říkali mnozí. - Odejďme z tohoto zatraceného místa, dřív než dostanou i nás!

- Co jsme tady platní! - dodávali druzí. - Ve městě naše* pušky také potřebují. Pokusíme se s nimi spojit!

- Ale jak? Jak se hneme, máme je v zádech!

- Ustoupíme po malých skupinkách, po dvou, po třech, - rozhodl poručík Cody. - Musíme to udělat tak, aby si toho nevšimli, nebo je veta po všech!

- My tady zůstaneme až naposled a budeme krýt ústup, - dodal Hickok.

- Pokuste se dostat na velitelství, - přikázal jim Bill. - Tam se sejdem...

- Sejdeme se v pekle! - přerušil ho hněvivě jeden z vojáků. - Jestli se mi podaří utéct odsud se zdravou kůží, půjdu rovnou domů. Mám až po krk toho bojování!

- Dělejte, jak myslíte, - odpověděl důstojník. - V téhle situaci vám musím jenom připomenout naši povinnost. Prál bych si, abyste se chovali podle svého svědomí, a ne jako zbabělci!

- Neztrácejme čas! - zasáhl Hickok. - První ať odejdou!

Ti, kteří chtěli dezertovat, vyskočili, ale šerif a poručík je přitáhli za opasky zpět.

- Nejdřív odnese raněné! - rozkázal Bill. - A říkám vám, jestli se někdo pokusí o útek, nebudu váhat ani okamžik a zabiju ho jako prašivého psa!

Dva "modrokabátníci" uchopili za ruce a za nohy kamaráda, který se nemohl hýbat, a v doprovodu třetího, jenž držel pušku, připraven střilet v případě potřeby, se ve čtyřech vydali směrem ke kopci. Ti, kteří zůstali za polorozbitou barikádou, zdvojnásobili palbu, aby přinutili Jižany zůstat v úkrytech!

Skupinka rychle překonala nejnebezpečnější místo a zmizela mezi skalami.

- Neviděli je! - vydechl s úlevou šerif.

- Další skupina! - rozkázal Bill.

Když byl pryč už i třetí raněný, poručík se obrátil k vojákům:

- Kdo z vás už nechce bojovat?

Bylo jich deset, skoro polovina všech střelců, v jejichž pomoc ken-tučtí doufali. Scout se na ně podíval a opovržlivě se ušklíbl. Ti zbabělci se pokusili o rebelii:

- Nemyslete si, že mi záleží na vašich mizerných kruponech! - dodal poručík. - Zůstanete tady a budete krýt ústup těch, kteří vědí, co je jejich povinností!

- Odejdem a hned!

- Zkuste udělat krok!

Hlaveně jeho koltu se hrozivě proti nim obrátila. To stačilo k tomu, aby přinutil k poslušnosti i ty největší ničemy.

- Ted' střílejte, jak nejlíp můžete! - vyštěkl na ně Bill. - Ne zapomínejte, že když se vám nepodaří zadržet nepřítele, budete prvními oběťmi vy!

Na jeho pokyn se odplížili pryč další dva muži a po nich znovu dva. Ti, kteří zůstali za barikádou, zesílili střelbu a neustále se přemísťovali, aby Jižané získali dojem, že je jich mnohem víc. ... Konečně zůstali se scoutem a šerifem už jen dezertéři.

- Ted' vy!

Deseti mužům to nemusel opakovat. Všichni najednou se bláznivě rozběhli, aby byli co nejdřív pryč.

- Zatracení zbabělí červi! - zahučel Hickok. - Přísahám, že

jestli si jich všimnou, nehnu pro ně ani prstem!

Zuřivý a vítězný pokřik se zdvihl z jižanských pozic.

- Utíkají!

Spousta konfederálních jezdců se vyhoupla do sedel a vyrazila k pronásledování. Šerif uchopil karabinu a chladně

počkal, až byli na dostřel.

- U všech totemů, chyt'te ty zbabělce, - klel. - Stáhněte z nich kůži! Dejte jim, co zaslужují!

Ale v příhodném okamžiku v kontrastu se slovy zaburácela jeho ručnice neméně zuřivě než Billova. Patnáct nábojů v zásobníku vystřelených rychle za sebou mělo s nepřítelem snadnou práci. Přední z nich byli smetení neúprosným a náhlým krupobitím střel, ostatní na chvíli zaváhali.

- A teď pryč! - zakřičel scout.

36. KAPITOLA

Na rozkaz svých pánů Brigham a kůň Billa Hickoka vyskočili a vyrazili prudkým cvalem v okamžiku, kdy scout a šerif vyskakovali do sedel. Oba, držíce uzdy v zubech, měli v jedné ruce karabinu a v druhé pistoli, a jako ďáblové stříleli na Jižany, kteří vyrazili za nimi. Překvapení pomohlo oběma mužům získat cenný náskok a díky jejich rychlým koním vzdálenost neustále rostla.

- Rychle, šerife! Nemám chuť se nechat chytit!

- To říkáš mně? Kam jedeme? ... Město je teď v rukou nepřátel!

- Musíme splnit ještě své poslání! Rychle!

Kulky kolem nich hvízdaly. Svým protivníkům ztěžovali míření tím, že neustále měnili směr a uskakovali stranou.

Vzdálenost sice ještě vzrostla, ale křik a střelba na ně upozornily další Jižany.

- Jen aby nevyrazili proti nám! - obával se Hickok.

- Pojed' za mnou, šerife!

Bill vedl přítele k skalnatému srázu, který se černě rýsoval na rudém pozadí požárů. Přitíli se k němu jako víchr, nutíce koně k poslednímu strašnému vypětí. Jejich postavy se na okamžik objevily v plamenném pozadí a zmizely na druhé straně. Poručík náhle zahnul doleva:

- Skoč v pravou chvíli a dej pozor, ať si kůň nepochlápe nohy!

Hickok se také rozpomenul: v těchto místech byl sráz hluboký tři nebo čtyři metry. Všimli si ho odpoledne, když hledali na kopci místo, odkud by mohli pozorovat. Scoutův nápad byl šílený, ale byla to jediná možnost, jak se zachránit.

- Skoč, šerife!

Bill seskočil na zem v okamžiku, kdy stál nad srázem. Jeho druh ho následoval.

- Dolů, Brighame! - přikázal poručík svému ponymu.

Inteligentní zvíře a odvážný jezdec seskočili do tmavé hlubiny zároveň ...

Padající kameny a hluchý náraz: Divoký Bill a jeho kůň seskočili rovněž. Ve stejnou chvíli se na okraji objevili pronásledovatelé. Oba naši přátelé se přitiskli k převislé stěně a ani nedýchali. . . Brzy se křik a střelba opět vzdálily, i když teď byly ještě zuřivější.

- Ztratili naše stopy! - prohlásil Hickok.

- Asi si mysleli, že se nám podařilo zvětšit náskok při jízdě s kopce. Možná že pojedou ještě nějakou chvíli za větrem... Jsi celý, šerife?

- Nevím sice jak to, ale zdá se, že ano.

- Tak jdeme!

Držíce koně za uzdy, vydali se podél skalní stěny. Viděli, že o několik set metrů dál ústí do kukuřičného pole v údolí mezi dvěma kopci. Za několik minut skutečně vyšli na úpatí vršku, na němž stály největší glasgowské paláce. Zdola se zdála celá čtvrť v plamenech, a přece se v některých místech stále ještě zuřivě bojovalo. Čerstvý vítr rozmývá-

val požáry a nesl do dálky praskání pušek. Rovněž od řeky bylo slyšet střelbu. Šlo zřejmě o nějaký rozprášený oddíl, který Jižané objevili.

- Nechápu, proč bychom měli lézt nahoru! - usykł Hickok. - Bitva je už stejně prohraná a my dva na tom nic nezměníme!

- Máme své poslání, Divoký Bille! Plukovník Lewis je nahoře, je-li ještě živ!

- Ano, jsem si jist, že se opevnil ve štábu a bojuje jak tygr. Ale co má Lewis společného s naším plánem?

- Je to naše návnada. V Boonvillu rozkázal pobít všechny Quan-trillovy bushwakery, kteří zůstali ležet ranění.

Jsem si jist, že Quantrill se bude chtít pomstít, nebo vlastně spíš Bloody Anderson, protože nevěřím, že by tenhle majůrek našel dost odvahy vystavovat se nebezpečí!

- U všech totemů v préríi, máš pravdu! Jak se ale do štábu dostaneme? I když nemáme modré uniformy, nosíme s sebou příliš mnoho kanónů, aby nás mohli považovat za pokojné občany oddané Jižanům. Okamžitě poznají, kdo jsme!

- Na převlečení stačí tohle!

Bill vytáhl dva černé šátky. Jeden dal šerifovi:

- Dej si ho přes obličej. Nikdo nás nepozná a v tom zmatku nás budou považovat za povstalce.

37. KAPITOLA

Když scout a šerif došli po mnoha nebezpečích do Třetí ulice, vypadalo to tam jako v divadle přeludů. Mezi mrtvolami

"modrokabátníků", civilů a černochů, které ležely v prachu a mezi bezpočtem raněných, kteří se těžce dovlekli ke zdi a o něž se nikdo nestaral, procházeli za svitu hořících střech vojáci v šedých uniformách.

Skupinka opilých vojáků, držících se kolem krku, přešla přes ulici zpívající válečné popěvky, které se mísily se sténáním. Ti méně šťastní drancovali domy a hledající whisky, brali všechno, co si mohli naložit na ramena. Na balkóně jednoho domu se naparoval vousatý seržant v přepychové dámské toaletě ze žlutého hedvábí, na hlavě měl šikmo posazený široký klobouk ozdobený pérem. Dole na dvoře ostatní vojáci lynčovali černocha, ze kterého krev tekla proudem.

- Chceš svobodu? - řval jeden jako zvíře a zdvihl těžký železný řetěz. - Vem si tuhle!

- Špinaví negři, kvůli vám musíme válčit!

William Cody viděl tuto strašnou scénu a podvědomě natáhl kohoutek svého koltu. Šerif ho včas zadržel:

- Ne, Shotgun! Tomu nešťastníkovi už nepomůžeme, a naše poslání má větší cenu než jeho život!

- Ztracení otrokáři! - zaskřípěl zuby scout. - Jednou si s nimi vyřídíme účty.

- To si piš, u všech totemů!

Vzadu na rohu tržiště se ještě urputně bojovalo. Seveřané se opevnili ve velké budově koleje, jejíž cihlové zdi byly podobány od kulek. Z každého okna trčely smrtonosné hlavně "modrokabátníků" a záblesky výstřelů osvědovaly načervenalé fasády domů.

Palác stál uprostřed travnaté planiny a byl obehnán pevnou a vysokou kovanou mříží. Jižané, kterých bylo dvacetkrát nebo třicetkrát víc než obránců, neměli ani kdy přelézt ji, protože okamžitě, jak se přiblížili, smetly je kulky obléhaných. Oba agenti Unie zajásali: Jižanům se těžko podaří ztéci tento poslední opěrný bod, pokud se nestane něco nečekaného.

- Proč si nepřivezou děla a neprostřelí mříž? - zašeptal Hickok Billovi.

- Kdyby mohli, byli by to už dávno udělali. Kopec je asi příliš příkrý na to, aby na něj vytáhli svou těžkou artilerii.

Rozráželi chumel napůl opilých a řvoucích vojáků, kteří na tržišti plném poražených stánků přihlíželi této bitvě.

Nejodvážnější z obléhatelů se znovu a znovu vrhali do útoku, ale sotva dospěli na dostřel, zahnal je jako zajíce děšť střel.

- Táhle jsou bushwakerové! - zvolal šerif přidušeným hlasem a ukázal na roh náměstí.

- Už jsem si jich všiml.

Povstalci, kterých byl velký počet, se jasně odlišovali od šedivých baretů konfederálních vojáků svými civilními šaty a černými šátky, které měli jednoduše kolem krku, protože se nemuseli bát, že je někdo pozná. Nad skupinou trčelo dlouhé orlí péro klobouku Bloodyho Andersona. Bushwakeři něco tropili kolem několika vojáků.

- Co to dělají?

- Bojím se, že to vím.

V té chvíli povstalci popohnali ranami bičem koně zapražené do vozíků a ti vyrazili proti mříži. Série strašných výbuchů... Vozy byly plné střelného prachu. Ještě se ani nerozptýlil kouř a muži z "černé bandy" se vrhli do průlomu v mříži. Několik jich padlo pod zběsilou palbou obránců, ale v okamžiku byli bushwakeři v bezpečí pod portálem u hlavního vchodu, kam střely Seveřanů nemohly dosáhnout.

Sekyrami se pustili do dřevěné hlavní brány, z níž odletovaly třísky, zatímco konfederální vojáci z náměstí bili střelami do oken budovy.

Divoký, nelidský, triumfální řev ... Dveře se rozletěly a bushwakeři vtrhli do paláce jako rozvodněná řeka.

38. KAPITOLA

V těchto vteřinách plných zběsilosti se William Cody rychle rozhodl:

- Divoký Bille, počkej tady na povstalce a sleduj každý jejich pohyb. Sděl generálu Tottenovi všechno, co se ti podaří zjistit.

- A ty, Shotgun?

- Na mě nemysli. Sbohem, příteli!

Mladý poručík si víc stáhl k očím černý šátek a dřív, než mohl šerif něco říct, rozjel se na svém Brighamovi k proraženým mřížím. Nelidská bitva se teď odehrávala v budově. Bojovalo se o každou místnost a v každé místnosti docházelo k masakrování obránců. Bill nikdy nezapomněl na hrůzné divadlo, odehrávající se uvnitř před jeho očima. Jak předpokládal, nikdo si ho nevšímal. Naštěstí pro něho byli banditi organizováni do skupin, takže se mezi sebou neznali. Quantrillovi lidé ho považovali za jednoho z bandy Krvavého Billa a Andersonovi lidé ho zase považovali za jednoho z majorových mužů.

- Proč si nesundáš masku, kamaráde? - oslovil ho jeden. - K ničemu není.

- Jsem z Glasgowu a mohlo by mě poznat moc lidí.

- Co ti na tom záleží? Nikdo živej odsud nevyjde, aby mohl povídat !

- Kde je Bloody?

- Nahoře. Hledá tu svini Lewise ...

Mladík se rozběhl přes zničené atrium, kde se rozrušení bushwakeři bavili tím, že stříleli do nábytku a křišťálu. Těžký lustr mu málem spadl na hlavu.

- Hej, kamaráde, chceš se nechat přizabít? - zařval na něho

jeden.

Poručík vyběhl po nádherném mramorovém schodišti. Z horního patra se ozývala silná střelba: znamení, že se tam ještě

brání...

Budovu dobře znal, protože tady byl odpoledne. Běžel přímo do salónu, kam plukovník umístil štáb. I tam našel pouze bushwakery, kteří, jak se zdálo, neměli nic lepšího na práci, než za sebou nechat spoust.

- Pojď mi pomoci, kamaráde, - zavolal na něho jeden povstalec. Do vlajky Unie vázal všechny cennosti, které našel.

- Přistě, příteli! Teď mám na práci něco lepšího!

Vchodem vzadu v salónu k němu dolehl bolestný výkřik, který se vmísil do krutého chechotu. Tenhle hlas by poznal mezi tisíci: plukovník Levvis! S karabinou v ruce se tam rozběhl. Místnost byla prázdná, ale podle křiku vstoupil Bill do druhé a zastavil se ve dveřích do třetí... Okamžitě spatřil péro Bloodyho Andersona, kolem něhož stálo asi tucet mužů. Teprve potom zahlédl plukovníka, který ležel bushwakerům u no-

hou. Hodili ho na zem a zběsile do něho kopali botami i ostruhami. Nelidská příšera mu seděla na prsou a chystala se ho skalpovat. Hned za dveřmi stál těžký dubový stůl: skromná, ale dostatečná skrýš ..., Bill neváhal ani okamžik. Skočil do místnosti a vystřílel zásobník své "Lukrécie Borgie" banditům do zad. Prudkým kopnutím převrátil stůl a skočil za něj. Právě včas. Střely banditů zabubnovaly do tvrdé desky. Znovu zahřměla i rychlá scoutova karabina. Další bushwaken se zhroutili na zem jako podřátý rákos. Ti, kteří zůstali, se vrhli za první skrýš. Poručík je neochvějně ostřeloval dál, a další kulky našly cíl.

- Zahod' zbraň, Bloody! Jsi obklíčen, nemůžeš utéct!

Bushwaken se kupodivu vzdali. Odhodili daleko pistole a vyšli ven

ze skrýše s rukama nad hlavou. Zůstali tři: Bloody, Dingus a ještě jeden. Když uviděli, že je přepadl jediný muž, stáhly se jim obličej v hněvivou grimasu, ale henryovka je už držela v šachu.

39. KAPITOLA

Bill šel doprostředka místnosti a postavil se ke krvácejícímu plukovníkovi :

- Poručík Cody! - zvolal překvapeně Levvis slabým hlasem.

- Můžete se hýbat, plukovníku?

- Umírám, poručíku!... Myslete na sebe, utečte!

- Vy tři, dobře poslouchejte, jestli vám jde o kejhák! - Bill se obrátil k banditům. - Vezměte raněného a umožněte nám průchod!

- Zbláznil ses, jayhawkere? Co myslíš, že sám zmůžeš?

- Postřílet vás všechny tři. Buď teď, nebo až se někdo z vás pokusí mi zatarasit cestu! Tak se hněte!

- Kdo myslíš, že jsi, že nám rozkazuješ? Sám ďábel?

- Skoro! - zasykl poručík a strhl si šátek. - Jsem poručík Wil-liam Cody a říkají mi Shotgun Bill.. . Vy mě znáte dobře!

- To je ten z Centralie, Bloody! - zařval Dingus. - To je ten, co mě zranil!

- Ano, já ... A byl jsem také na Singletonově farmě. Teď vidíte, že nežertuju, a hněte sebou!

Aby je donutil k poslušnosti, vypálil jim Bill dvě kulky pod nohy.

- Mám v henryovce ještě šest ran: Každému z vás dvě do hlavy.

Tak rychle!

Z očí mu sršely blesky nenávisti, když zdvihl hlaveň své "Lukrécie". Tři bandité se pomalu šourali kupředu s rukama nad hlavou. Poručík z nich nespouštěl oči, připraven na všechno.

- Co od nás chceš? - zeptal se Bloody Anderson.

- Abyste zachránili plukovníka!

- Ale jak, u všech ďáblů? Nikde na desítky kilometrů není jedinej "modrej kabát"! Prohráli jste válku, zatracený jayhawken!

- Když bude potřeba, poženu vás až do Washingtonu!... Jestli nechcete nakoupit do hlavy po kulce, dejte všem kolem na srozuměnou, ať si nehrajou!

- A ty si myslíš, že vás nechají utýct, aby zachránili nás?

- Jestli vašim kamarádům na vaši kůži nezáleží, tak si představte, jak asi na ní záleží mně! Jděte!

Bandité vykročili a na rukou nesli plukovníka Lewise, který byl v bezvědomí po těžkých zraněních, jež utrpěl. Vešli do štábního salónu.

- Ani se nehněte! - zařval Anderson na povstalece, kteří tam byli.

S vyvalenýma očima se dívali na podivný průvod. Někteří se pokusili zdvihnout pistoli, ale Bloody je včas zarazil:

- Nestřílejte! Je to rozkaz!

- Řekni jim, ať zmizí do vedlejšího pokoje, - nařídil mu Bill a vrazil mu pod žebra hlaveň karabiny.

- Neslyšeli jste, co říkal? Zmizte!

Vyšli na chodbu, která vedla ke schodišti. I tam byli povstalci, ale jejich vůdce je uklidnil.

- Výborně, Bloody, vidím, že ti záleží na životě!

- Ať vás vezme ďas!

- Nejdřív určitě si vezme tebe! - odpověděl Bill a strčil do něj znovu ústím hlavně.

- Tady jsou moji lidé a poslouchají mě, ale venku jsou vojáci. Co myslíš, že jim na mně sejde? ...

- To znamená, že venku chcípnete! Pořád to bude ale příliš pozdě.

Bushwakeři se zdáli být klidní. Scházeli pomalu se schodů se svým těžkým nákladem. Bill, který se od Indiánů naučil být stále a ke všemu nedůvěřivý, šel zády ke zdi. To ho také zachránilo. Včas uviděl pistoli, která se objevila mezi sloupky zábradlí a mířila na něj. Bleskurychle se skrčil a kulka se zaryla do zdi, kde stál před okamžikem... Jeho karabina zahřměla téměř současně s pistolí bandity, kterého zasáhl rovnou do čela. Bloody a ostatní dva využili toho okamžiku a skočili dolů. Raněný se těžce skutálel po schodech.

Okamžitě se strhlo peklo. Bushwakeři začali bezhlavě vyprazdňovat své zbraně. Bill pod ochranou mramorového zábradlí jim s chladným klidem odpovídal. Nejodvážnější se zhroutili pod jeho výstřely. Zdola po schodišti se řítili vzhůru další, přeskakující Lewisovo bezduché tělo. Ledovým pohledem poručík zhodnotil situaci. S koltem v ruce si svými neomylnými střelamirazil cestu, až se dostal znovu do chodby v prvním patře. Proběhl ji v krupobítkulk a vklouzl do salónu. Bandité, které Bloody poslal pryč, tam ještě nebyli, ale každou chvíli se mohli vrátit a s nimi další... Zbývala mu jediná, zoufalá cesta k záchraně...

Jediným trhnutím se zmocnil vlajky zpod hromady kořisti. Rozběhl se k oknu... Bushwakeři právě v tu chvíli vyrazili z vedlejší místnosti. Zaváhali o okamžik déle, než pochopili, co se děje. Bill je napadl prázdnými zbraněmi, mávaje karabinou jako kyjem. Zbavil se jich a vyskočil na okno... Byl to ošklivý, skoro desetimetrový skok. Za jeho zády se ozvala střelba. Poručík dopadl...

1. KAPITOLA

Asi za deset dní po dramatickém a krvavém pádu Glasgowa se osud války znovu zvrtil, tentokrát ve prospěch Unie. Clarkova pěchota a Shelbyho jízda byly zastaveny mezi Salisbury a Moberly - asi dvacet kilometrů na sever od Glasgowa - ani ne tak několika málo tisíci "modrokabátníků", které se podařilo sebrat generálu Tottenovi, jako spíš černochozů z plantáží, kteří povstali proti těm, jež je chtěli znovu zotročit. Shelby a Clark, aby se vyhnuli úplné porážce, byli nuceni spojit se ve velký expediční sbor Konfederace.

Pět dní poté, 20. října 1864, hlavní kolona Sterlinga Price zaútočila na Kansas City a donutila federální vojsko, aby znovu ustoupilo z Le-xingtonu až k Independence, sotva deset kilometrů vzdáleném od hlavního cíle útoku. Shelbyho jízda znovu rozbila obranu Seveřanů, kteří se opevnili v domech a farmách podél Little Blue River, a donutila je celou sérií útoků na bodák opustit pozice...

Generál Curtis, velitel vojsk Unie v této oblasti, vděčil pouze hrdinství dragounů z 2. pluku "Colorado", kteří kryli ústup, že se porážka nezměnila v naprosté rozprášení. Konfederální vojsko v několika hodinách postoupilo šedesát kilometrů a obsadilo Independence prakticky bez výstřelu.

Priceův triumf však znovu trval pouze tři dny. 23. října napadlo ve Westportu, předměstí Kansas City, dvacet tisíc mužů generála Alfreda S. Pleasantona devět tisíc Jižanů. Bitva se zdála pro Jižany ztracená od samého začátku.

Shelbyho jízda byla obklíčena na pahorku proti

Westportu. Byla to taková přirozená pevnost se skalnatými úbočími, odkud mohli Jižané odrážet útoky federálního vojska, které se na ně hrnulo jako mořské vlny. Potom jedna rota kansaského pluku objevila průchod na příkrý sráz. Šedým jezdcům nezbylo než ustoupit. Nechali vzadu, aby je kryl, pluk plukovníka McGheeho.

Na široké skalnaté terase se odehrála pamětihodná bitva mezi jedinou rotou a celým plukem. Hrdinný kapitán Johnson, který byl samá jízva, se střetl s McGheem a v souboji ho zabil. Po smrti svého velitele zbylé eskadrony nakvap opustily pozice, které zaujaly ráno v naději, že si z nich udělají odrazový můstek pro konečný útok na Kansas City.

Pěchota generála Marmaduka, která postupovala v jistotě, že za den dobude konečného vítězství, nevěděla, co se stalo ve Westportu. Uprostřed cesty najednou zůstala bez podpory a ochrany a musela se vzdát čtyřnásobné přesile.

Odvážnému, ale nešťastnému Sterlingu Priceovi nezbylo než nařídít ústup.

25. října bylo konfederální vojsko znovu v Boonvillu a usadilo se na březích Missouri. Ve velkém bílém stanu diskutovali velitelé expedice o nepředvídané situaci, v níž se nacházejí, majíce proti sobě dvacet tisíc Pleasantonových, čtyři tisíce Tottenových mužů a několik set těch, kteří přežili Glasgow a kteří budou pravděpodobně nejnebezpečnější, protože slepě touží po pomstě.

Ve velitelském stanu byli všichni: Sterling, Price, Jo Shelby, John Marmaduke, John Clark a také major Charley Quantrill.

Ten se do válečné rady dostavil spíš jako obžalovaný než jako velitel povstalců.

- U sta hromů! - hřměl vztekle Price. - Nedá se říct, že by

vaši muži udělali to, co jste slíbil, majore Quantrille!

Velitel bushwakerů se na něj vztekle podíval a přesunul si nedopa-lek doutníku z jednoho koutku úst do druhého.

- Možná, - odpověděl nezakrytě sardonicky. - Kdyby každá vaše rota udělala setinu toho, co udělala moje brigáda, byla by Konfederace už hezky dávno porazila ty "modrý panděra" S

2. KAPITOLA

Hlavní velitel konfederálních vojsk se zahleděl na pověstného majora Quantrilla s trochou hněvu a znechucení.

- Slíbil jste, že vyvoláte povstání za frontou, - dodal a namířil

na něj ukazovátkem, - a místo toho povstali negři proti nám...

- A nejsou tak docela v nepravu. Život otroka není příliš slastný, že, Jo?...

Generál Shelby, bohatý plantážník, vlastníci stovky otroků, vyletěl vzteky, když slyšel, jak se na něho obrací:

- Já vám nedovolím ...
- Ted' si nemůžete moc dovolovat. Nebyl byste ničím jiným než tlustým provazníkem nebýt mých lidí, kteří vám vynesli pověst nepora zitelného velitele jízdy.
- Nařizuji vám, abyste se omluvil, Quantrille! - zařval vztekla Shelby a uchopil jílec šavle. - Kdybyste nebyl mluvka, ale skutečně odvážný, nebyli bychom dnes v této situaci!
- Vy sám nemáte ani tolik odvahy, Jo!
- Nechtě toho! - vstal generál Clark. - Musíme projednat mnohem důležitější věci, než jsou vaše osobní spory!
- Prosím, souhlasím, - odpověděl major a přehodil si doutník do druhého koutku. - Říkám vám ale předem, že budete-li i nadále svalovat vinu na mě, budu se bránit. Nepřijímám vaše výtky! Generálové se na sebe podívali.
- Nejde o výtky, Quantrille, ale o konstatování! - odvětil Ster-ling Price. - Právě tady v Boonvillu před dvanácti dny jste se zavázal, že připravíte útok akcí svých povstalců.
- A neudělal jsem to snad? Neztratil jsem snad při tom útoku stovku svých mužů?
- Ano, ale nebylo to k ničemu. Víte dobře, za jakou cenu jsme města dobyli! A v Glasgowě ... Quantrill se zavrtěl na lavici.

- Proč, generále, raději nepřipomenete vydrancování Lawrence, nájezdy na Wellington a Little Rock, přepadení vlaku v Shawnee Townu a Centralii? . . . Viděl jste tehdy přece sám, čeho jsou schopni moji povstalci!
- I příšerných krutostí, - poznamenal Marmaduke. - Říkám si, jestli to nebyla právě nespravedlivá krutost vašich mužů, co vyprovo kovalo tu zatracenou reakci v Missouri, která se nám tak nevyplatila. Bezpochyby jsme ztratili spoustu sympatizujících,
- I mě už to napadlo, - přisvědčil Clark.
- Vážení pánové, - odvětil Quantrill, - když po mně žádáte rozprášení pluku, přepadení vlaku nebo obsazení města, dejte mi pět tisíc chlapů, chcete-li, aby jednali v rukavičkách. Jestliže na to nemám víc než pár stovek bojovníků, nemohu vydat jiný rozkaz než zabít dřív, než budu zabít sám!
- To je v pořádku, majore! - vyhrkl Price. - Všichni pracujeme za výjimečných podmínek, které zase vyžadují výjimečná opatření..
- Co tedy ode mne chcete?
- Chci vědět, proč jsem před dvěma týdny mohl slepě spoléhat na vaši brigádu a mohl jsem po vás žádat ty nejnemožnější služby v jistotě, že budou co nejlépe splněny, zatímco v poslední době to jde s vašimi muži z kopce. Quantrill skoro polkl doutník.
- Stydím se vám odpovědět, generále, ale chcete-li znát pravdu, musím vám říct, že příčinou všeho je jediný muž!
- Jediný muž? . . . Vy žertujete, Quantrille?
- Nežertuji. Kéž ho ďábel odnese do horoucích pekel! Ale je to jediný muž, který má-li zbraň v ruce, je nebezpečnější než cholera, a má-li pod sebou koně, je rychlejší než vítr. Je to odvážný a lstivý muž, zná všechny triky a nebojí se nikoho a ničeho!
- A kdo je tím Goliášem, majore Quantrille? -zeptal se generál se skeptickým úsměvem.
- Je to takový holobrádek, u všech ďasů. Jistý poručík William Cody, který má přezdívku Shotgun Bill.
- Znáte ho?

- Já ne, ale ujišťuji vás, že jsem šťasten, že jsem ho dosud nepoznal. Znají ho však moji dva podřízení!
- Kteří?
- Kapitán Bloody Anderson a poručík Jesse "Dingus" James!

3. KAPITOLA

Čtyři generálové dlouho hovořili o neuvěřitelné zprávě Charleyho Quan-trilla, ale nakonec na ni přistoupili:

- U čerta, majore! - zvolal Price. - Snažte se pochopit si tuaci . . .

1 Poručík Jesse "Dingus" James - smutně proslulý bandita, který v letech po občanské válce rozséval hrůzu po celých Spojených státech. Provedl bezpočet vlakových přepadů, vykradl desítky bank za pomoci techniky, jíž se naučil u povstalců. Narodil se 5. září 1847 v Clay Cousnty v Missouri jako syn protestantského pastora. Jeho matka, Zerelda Coleová, se potřetí vdala za ovdovělého lékaře Reube-na Samuela.

Jesse Woodson James vyprávěl, že se mezi povstalce dal proto, aby pomstil otčima, doktora Samuela, který, jak tvrdil, aniž existují o tom důkazy, byl oběšen stoupenci Severu.

Legenda z Jesse Jamese udělala jakéhosi Robina Hooda. Vyprávělo se, že bohatým bral a chudým dával, ale není to zcela jednoznačně pravda; historické bádání dokázalo, že Jesse James byl obyčejný bandita, jen byl protřelejší, krutější a měl větší štěstí než ostatní.

Do jeho bandy patřili jeho starší bratr Frank James, čtyři bratřenci z matčiny strany, Thomas Coleman, Jim, Bob a John Youngerové a třicet dalších povstalců bývalé Quantrillovy bandy. Proti jejich bandě stál Buffalo Bill sám, jak David Hamilton vypráví v další knize Buf jalo Bill kontra Jesse James.

- O tom, generále, nepochybuje ...
- Jsem sice nucen ustoupit, ale svého plánu se nevzdám. V Texasu nabereme další dobrovolníky do armády. Uděláme, co bude v našich silách. A brzy zaútočíme s více než dvojnásobnou silou. Jsem rozhodnut zamezit ofenzívu Seveřanů, chápete?
- Přejí vám, aby se vám to podařilo, generále.
- Brzy se na Missouri vrátíme, ale bude potřeba, abyste vy i vaši muži splnili, co jste slíbili: ničit železniční tratě a telegrafní linky, vystoupit se zbraní v ruce ...
- Udělám, co bude v mých silách, - ujistil ho Quantrill.
- To je málo, vy musíte udělat všechno! A jestli vám ten poručík Cody překáží, zabijte ho. Nikdo se vás nezeptá, jak jste to udělal!

Quantrill se ušklíbl.

- Já se ale musím ptát, jak to udělat! Mám dojem, že jsem vám už vysvětlil, co je to za muže.
- Chlubíte se, že v brigádě máte nejrychlejší a nejneohroženější střelce!
- To říkám nahlas, ale problém je dovědět se, kde se ten zatracený špión skrývá, a pak na něj vystřelit dřív, než on překvapí nás!
- Mnoho z vašich lidí ho zná. Tedy ..
- Všichni ho hledají a především kapitán Anderson a poručík James, kteří se nemohou dočkat, až si s ním vyrovnají účty. Ale poručík Cody jako by zemřel. Od toho dne v Glasgowě ho nikdo neviděl. Doslova uletěl.
- Dá se předpokládat, že si tím skokem z okna zlomil nohu a že se někde skrývá?
- Ne. Viděli, jak ujíždí na koni.
- A nikdo se ho nepokusil zastavit?
- V Glasgowě byl tu noc takový zmatek ...
- Majore Quantrille, jasně jsem vám vysvětlil, co žádám. Najdete toho poručíka a zabijte ho.
- Potřebuji vaši pomoc. Vysokou částku.
- Kolik?
- Pět tisíc dolarů.
- To je skutečně vysoká částka. K čemu vám bude?

- Poslouží jako odměna tomu, kdo dá zprávu o poručíku Codym. Až se dovíme, kde je, o další se postarají mí lidé!

- To je dobrý nápad, Quantrille, ale já nemám k dispozici tolik peněz.
- Drancování měst vám přece vyneslo mnohem víc...
- Zapomínáte, že musím vyzbrojovat armádu. Mohu vám dát tisíc dolarů.
- Dobře, tisíc dolarů taky dokáže rozvázat jazyk mnoha lidem. Necháme vytisknout plakáty a moji povstalci je roznesou všude.

- Souhlasím. A teď nám řekněte, co jste si vymyslel na krytí ústupu.
- Odříznout Seveřanům všechno zásobování jedinou akcí.
- V Missouri City?!
- Ano, tam. Stačí vyhodit do povětří most a několik dní nepřejde ze Severu ani stéblo slámy.
- Jak jste akci zorganizoval?
- Svěřím ji pouze třiceti mužům. Po malých skupinkách se jim podaří projít nepřátelskými postaveními.

Samozřejmě, že je vybavíte vším potřebným.

- Povedete je vy, majore Quantrille? - ušklíbl se Shelby.
- Proboha, já mám důležitější věci na práci!
- O tom jsem v nejmenším nepochyboval...
- Všechno udělá kapitán Anderson. Je celý blázen do podobných podniků. Když se před ním objeví "modrý panděra", nepřestane střílet, dokud jediný stojí na nohou ...
- Kdy přijdou vaši lidé?
- Budou tady během dne.
- Dobře. Chcete k tomu něco dodat? - zeptal se Sterling Price a rozhlédl se po ostatních generálech.

Nikdo neodpovídal.

1 Missouri City - městečko, asi třicet kilometrů na severozápad od Kansas City, jež je dodnes důležitým komunikačním uzlem. Řeka je v těchto místech nehlu-boká a mosty (i když v té době zde existoval jen jeden dřevěný) jsou jediným přechodem pro automobily a vlaky.

- Tak přejdeme k dalšímu ...

Bushwakeři přijeli do tábora odpoledne. Jejich divoká jízda zapůsobila i na samotného Price, který se s despektem díval na povstalce, z nichž mnozí měli na zádech dvě pušky a deset pistolí zavěšených u pasu, u stehů a dokonce i na krku. Generál se přímo zděsil, když uviděl, že někteří jsou ozdobeni skalpy a kadeřemi lidských vlasů jako nejdivočejší Indiáni.

- Proboha, Quantrille! - zvolal. - Přikážete jim, ať sundají ty hrozné trofeje!
- Pročpak, generále? Dobyli si je přece!
- To je hrozné, to je nelidské!
- Ale nepřehánějte. Všichni muži z hor Západu se rádi ozdobují skalpy...
- Je hrozné, že to dělají vojáci, i když ne z pravidelného vojska!
- V tom je podstata gerily! - odpověděl Quantrill. - To je hněv lidu proti "modrejším panděrům", divočejší hněv než ten, který drží moji brigádu pohromadě, na to nezapomeňte!

Přes odpor, který nedisciplinovanost a způsoby povstalců vyvolávaly v každém důstojníkovi pravidelného vojska, konala se tu noc v bílém stanu znovu válečná porada ve světle olejové svítilny. Ale místo generálů stáli kolem rozviklaného stolku spolu s Pricem a Quantrillem "důstojníci" jako Bill Anderson, Jesse "Dingus" James, John Pringle "Roz-parovač" a Dick Maddox "Zabiják".

4. KAPITOLA

V životě Boonvillu bylo něco podivného, přestože po vzdálenějších i nedávných tvrdých zkouškách války běžel docela normálně. Kdyby tam nebyly stovky vojáků hemžících se mezi stany, které vyrostly kolem Missouri, a spousta velkých děl umístěných na pahorcích, připravených zastavit provoz na řece, mohl se člověk domnívat, že městečko je někde ve Wisconsinu nebo Michiganu, daleko od míst, kde probíhá zuřivý boj obou armád.

Po cestách na jih a na západ přijížděly dlouhé karavany vozů naložených bavlnou, tabákem a kukuřicí. Obchodníci ve velkém nepřestávali naplňovat své sklady vším možným v jistotě, že dříve nebo později se najde na jejich vzácné zboží kupec navzdory blokádě bohatých trhů na severovýchodě. Ve wagonech přijížděli nakupovat a prodávat desítky plantážníků od Lamině Rover se svými janičáry, chovatelé dobytka se svými kovboji a dokonce i horníci z Iron County a Indiáni od Lake Ozark.

V roztodivném davu, který se ubíral po ulicích a molech, skoro zmizely šedé uniformy Jižanů, kteří na posledních výpravách neměli ani chuť k výtržnostem, a demoralizováni vyčkávali, až bude dán rozkaz k ústupu víc na jih. Čekali, že tento rozkaz přijde každou chvíli, dřív než se přiblíží oddíl generála Pleasantona na příliš nebezpečnou vzdálenost. I do saloonu, který byl znám v širém okolí jako nejveselejší v Missouri, chodilo málo vojáků. Objevovali se tady pouze povstalci majora Quantrilla, jediní, kteří díky raziím měli peníze na vyhazování.

William Gregg a John Jarrette, dvě velká zvířata z Černé brigády - první byl Quantrillovým pobočníkem a druhý jeho ordonančním seržantem - vyšli ze saloonu držíce se kolem ramen a podpírajíce jeden druhého. Vypili sice každý po láhvi whisky, ale pro muže jako oni to bylo málo na to, aby se opili. Byli pouze trochu moc veselí, a lehce se jim podlamovala kolena. Spokojeně se dívali na skupinu, která v slun-

ném říjnovém ránu stála před plakátem, připíchnutým před chvílí na zeď. Stálo na něm velkými tiskacími písmeny:

WANTED - \$ 1000 REWARD

Hledá se - tisíc dolarů odměny.

Od skupinky se oddělil jeden Foxl a přistoupil k oběma povstalcům podivnou, jakoby námořnickou chůzí. Vytáhl zpod pláště pás z buvolí kůže, pobitý stříbrnými cvočky, sice hrubě zpracovaný, ale těžký a tedy dost cenný. Gesty jim dal na srozuměnou, že ho chce směnít.

Gregg a Jarrette si se zájmem prohlédli vzácný předmět.

- Co chceš, rudá hubo?

Indián byl jako všichni Foxové vysoký a silný, s hrdým výrazem v pravidelném obličejí s poněkud znetvořenou špičkou nosu, což byl charakteristický znak tohoto kmene. Ukázal na pistole, které se povstalcům houpaly u boku.

- Nic, žádné "hřmící hole" Indiánům, - odpověděl William

Gregg na němu otázkou. - Dám ti za to tohle ...

I Foxové - jeden z nejsilnějších a nejobávanějších indiánských kmenů. Ve svém jazyce se nazývali Keakianik, což znamená liška (angl. fox); jejich posvátným zvířetem byla liška, od níž odvozovali svůj původ. Foxové, kteří patřili k algonchin-ské rase, původně osidlovali území kolem Velkých jezer v Kanadě. Byli to odvážní válečníci, kteří se postavili prvním francouzským invazím, ale vzápětí byli poraženi kmenem Ojibwa, jejichž spolupráci získali Francouzi výměnou za koně a zbraně. Foxové byli nuceni se stáhnout do Wisconsinu, kde se spojili se Sauky.

Zrada náčelníka Sauků Keokuka, který území prodal americkým spekulantům, byla signálem ke krvavé válce (1832), která pro pionýry nedopadla nešťastně jen díky zásahu Davyho Crocketta. Tuto epizodu popisuje David Hamihon v knize Davy Crockett a poklad Foxů. Velký náčelník Foxů Černý šíp přistoupil na to, že odvede svůj kmen do Iowy. Po smrti ho vystřídal syn Kishkekosh, který byl přítelem Buffala Billa.

V nové rezervaci Foxové velmi rychle přijali civilizaci "bledých tváří", avšak zůstali hrdými kočovnými lovci věrnými svým tradicím. Rozličné kmeny, které tvořily národ Foxů, se rozptýlily po Missouri, Kansasu a Oklahomě.

Během občanské války zůstaly skoro všechny indiánské kmeny neutrální, případně se přidaly na stranu Severu.

Nemohlo tomu ani jinak být, vzhledem k rasové podstatě války (černošská otázka), jež se Indiánů rovněž dotýkala.

Strčil Indiánovi do ruky kus tabáku. Rudokožec zaprotestoval v nesrozumitelném jazyce a chtěl si pás vzít zpět, ale povstalci na něj namířili své reby. *

Tenhle argument Foxe rázem přesvědčil. Ukryl tabák pod plášť a klidně pomalu odcházel svou legrační chůzí.

Oba si ještě chvíli spokojeně prohlíželi svoji koupí: udělali skutečně vynikající obchod. Jejich pozornost však přivábily výkřiky překvapení a tlumeného smíchu ve skupině před plakátem.

- Čemu se smějete? - zařvali výhružně.

- Podívejte se sami!

Oba povstalci zůstali stát s vyvalenýma očima a otevřenou hubou. Na plakátě někdo škrtl uhlem tři nuly a text přelepil nápisem. Teď tam stálo: Hledá se - DOLAR odměny tomu, kdo podá zprávu o Charleym Quantillovi a Bloodym Andersonovi. William Cody je jim v patách a jejich kůže teď nemá větší cenu než jeden dolar.

5. KAPITOLA

Vzteklý Jarrette chytil prvního, kdo mu přišel pod ruku:

- Kdo udělal tenhle vtip?

- Copak já vím?

- Mluv! - zahřměl povstalec a zatřásl s ním jako s prázdným pytle. - Kdo to byl?

1 reb - nejrozšířenější typ pistole v konfederálním vojsku. Název je zkratka z rebels (rebelové). Celkem se nelišily od koltů unionistů, jediný rozdíl byl v tom, že měly kulatou hlaveň, nikoli osmihrannou.

- Nevím, nic jsem neviděl!

- Jak je to možné? To tě vzpamatuje!

Seržant nešťastníka uhodil přímo do nosu. Ten se svalil na zem, Gregg ho zadržel.

- Počkej, pokusíme se to vysvětlit! - uklidňoval ho a obrátil se k ostatním. - Nikdo z vás si skutečně ničeho nevšiml?

- My jsme tady stáli a povídali jsme si o svých záležitostech... Nic nám nebylo divné ... Až jsme si všimli, že ...

- Nikdo se k plakátu nepřiblížil?

- Nikdo, kromě jednoho Indiána.

- Indiána?

- Jeden z těch dvou!

Ukázal na Foxe s opaskem, který teď zmizel ještě s jedním na konci ulice.

- Jde se, Jarrette! Chci si trochu popovídat s těma rudé jma ry-pákama!

Odvázali hbitě koně a vyhoupli se do sedel a vyrazili za podivnými Indiány, kteří klidně kráčeli na konci ulice.

- Co se to děje, Greggu? - zeptal se Jarrette popoháněje koně.

- To se brzy dovíme, Johne! Přinutíme zpívat ty dva Indiány!

Foxové se chovali, jako by si ani nevšimli, že jsou sledováni. Když ale došli až za poslední domy, vyskočili na své rychlé mustangy, které tam měli schované, a vyrazili jako šipky.

- Střílej, Johne! - zařval Gregg a bleskově vytáhl pistoli. - Mu síme je zastavit!

Oba Indiáni byli mimo dostřel a uháněli tryskem po stráni dolů.

- Za nimi!

Povstalci pobídlí koně ostruhami, až z nich stříkala krev.

- U Manituovejch rohů, ujedou nám!

Vzdálenost se znovu značně zmenšila, ale Indiáni zrychlili. Greggo-vi a Jarrettovi se přes pobízení koní nepodařilo urvat ani metr.

- U všech ďasů, drží si nás od těla!

- Dostanu je, kdybych je měl pronásledovat až do horoucích pekel ! Chci se dovědět, co to všechno znamená!

- Může to bejt nebezpečný, Greggu! Co když je to past?

- Nemáš pistole, Johne? ... Nebojím se ani stovky Indiánů!

Foxové udržovali stometrový náskok, takže byli mimo dostřel a nezdálo se, že by měli v úmyslu své mustangy víc hnát. Jarrette byl stále opatrnější:

- To, co dělají, se mi nechce líbit, Greggu! Mají dobrý koně, proč se nesnaží nám ujet?

- Udělali by to, kdyby mohli! Zapomínáš, že jsme nejlepší jezdci z Missouri. U Manituovejch rohů, popožen tu cheiplinu, Johne! Dostaneme je!

Rudokožci se teď začali šplhat do kopce. Při stoupání ztratili opět několik metrů. Gregg vyrazil triumfální pokřik:

- Rychle, Johne, rychle! Máme je!

Indiáni zmizeli v oblacích prachu na druhé straně kopce. Povstalci, ležíce koňům na Šíjích, vyjeli po příkré stráni plným tryskem s pistolemi v rukou . . . Na vrcholku se zarazili.

- Zatraceně, kam zmizeli?

Okamžik nato byli na zemi, zamotáni do las, která se jim znenadání zadrhla kolem těla a znehybněla je. Foxové vyrazili z houští, ve kterém se skryli. Jeden z nich držel v rukách henryovku:

- Výborně, Divoký medvěd! - zvolal. - Teď je svaž!

- Shotgun Bill! - zavyl Jarrette přidušeně, poznáváje scouta v dokonalém převleku.

- Ano, já, lazare! Jak vidíš, propásls právě příležitost, jak přijít k tisíci dolarům!

- Co chcete s námi udělat?

- Nic zvláštního. Zavedeme vás do tábora Foxů, kde mi něco povíte.

- Nic nevíme!

- Nepřehánějte! Opravdu nic? ... Já si naopak myslím, že víte spoustu věcí, které mě zajímají.

- Nedostanete z nás ani slovo!

- Ale ano... Můj starý přítel Kishkekosh zná mnoho způsobů, jak vám rozvázat jazyky!

6. KAPITOLA

William Cody a Divoký medvěd jeli asi čtyřicet kilometrů na jihozápad, táhnouce za sebou svázané zajatce na jejich koních. Dorazili k holým náhorním pláním Lamině, rozrytým bezpočtem kaňonů a posetým ostrými a vysokými vrcholky jako obrovitými věžičkami.

- Hlavu vzhůru, šibeničníci! - obrátil se scout sarkasticky k oněm povstalcům. - Jsme u konce cesty!

Za chvíli rudokožec zastavil na vrcholku jednoho z kopců, který dominoval nad divokým údolím. Znehybněl proti kobaltovému nebi.

- Počkej, Pa-Has-Ka, T - řekl druhovi svým pisklavým a zároveň hrdelním jazykem. - Nebylo by příliš opatrné jít dál a neohlásit se!

- Dej signál, bratře! Nemám chuť nechat se prošpikovat šípky vašich hlídek!

Indián zamával pažemi smluvným způsobem. Skoro okamžitě mu z protější skály odpověděly přerušované záblesky, jakoby odrazy slunečních paprsků od zrcadla.

-o Můžeme jít! - řekl Divoký medvěd. - Viděli nás.

Šli úzkou roklinkou mezi skalami, až dorazili do drsného údolíčka nepřístupného jako tvrz, ve které se před několika dny utábořil klan Medvědů2 z kmene Foxů.

Z druhé strany kaňonu jelo jezdcům vstříc asi šest Indiánů. Jeden

1 Pa-Has-Ka - doslova Velký lovec. Indiáni tak říkali Buffalu Billovi.

2 Klan Medvědů - sociální organizace Indiánů byla založena na rodině, rozšířená až k nejvzdálenějšímu příbuzenstvu. Takový klan, o kterém se mluví v textu, mohlo tvořit dvacet mužů, kteří společně lovili nebo válčili - spolu s nimi do něho patřili samozřejmě starci, děti a ženy - ale nezřídka mívál pět i šest set válečníků.

Členství v klanu bylo dědičné, ženy po svatbě byly přijímány za pravoplatné členy manželova klanu a zároveň se tím rušila všechna pouta s původním.

Každý klan žil naprosto nezávisle na druhých. Měl svého náčelníka, téměř vždy to byla dědičná funkce a skoro vždycky ji vykonával nejstarší příslušník hlavního rodu klanu. Avšak nezřídka se stalo, když nástupce - dědic neměl potřebné kvality, že rada starších vybrala z příslušníků klanu muže, který moudrostí nebo

z nich, pravděpodobně vůdce klanu, měl na sobě drahý oděv z malované daňčí kůže. Na prsou se mu houpal náhrdelník z bodlin díkobraza, sestavený tak, že tmavé a světlé pruhy na nich tvořily složité geometrické obrazce. To, co mu dodávalo skutečně impozantního zjevu, byla čelenka z per, z níž po straně visely pyšné dva liščí ohony. Bylo mu asi čtyřicet let. Hnědou tvář mu přetínaly hluboké vrásky, ale jeho pohled byl ostrý a inteligentní, a každý jeho rys prozrazoval výjimečnou sílu a návyk přikazovat. K mladému poručíkovi se však obrátil s vřelou familiárností. Jeho rty se roztáhly do úsměvu a v očích se zableskla jiskra upřímné radosti. Pohnutým hlasem pronesl indiánský pozdrav na uvítanou:

- Num-wit, Pa-Has-Ka!

- Děkuji ti, že ses vyslyšel můj hlas, který tě volal, Kishkekoshi, - odpověděl Bill neméně pohnutě.

- Jak by bratr neměl vyskočit na svého mustanga, když ho bratr potřebuje? - Kishkekosh, syn slavného Černého šípu, současný mana-bozho1 Foxů, odložil znenadání všechnu důstojnost, seskočil s koně a objal "bledou tvář":

- Celá léta jsem čekal na tuto chvíli, Pa-Has-Ka! - dodal v dokonalé angličtině. - Bylo mi hořko, když jsem viděl, že se stále nevracíš.

odvahou či jinými vlastnostmi byl zárukou výkonu moci, aniž bylo nutné, aby byl v přímém příbuzenství s hlavní rodovou větví. Především se tak stávalo v době války.

Mnohé kmény měly "mírového náčelníka" a "válečného náčelníka". Někdy mírovým náčelníkem býval nejmoudřejší a nejstatečnější příslušník klanu, a proto se stával i válečným náčelníkem. V tom případě se mu říkalo sakem a vykonával absolutní moc.

Stejně se i dědil nebo volil aklamací všech náčelníků klanu jeden ze sakemů za náčelníka všech klanů stejného národa; jeho moc však nebyla nikdy absolutní a každé závažné rozhodnutí vyžadovalo souhlas ostatních sakemů, kteří se scházeli k poradě. Titul tohoto "krále králů" byl u různých národů různý.

Národ Foxů tvořily tyto základní klany: Vlci, Orlové, Bažanti a Hromy. Klan Medvědů, který tvořilo asi dvě stě bojovníků, nepatřil mezi nejpočetnější, byl však nejdůležitější a nejmocnější, protože jeho sakem byl dědičným náčelníkem nad všemi klany.

1 manabozho - titul velkého náčelníka Foxů, zároveň jméno boha, který podle indiánské víry přednáší lidem vůli boha Manitúa. Manabozho byl pro své poddané jakýmsi ztělesněním boha a jako takového ho poslouchali.

- Musel jsem počkat, až tihle ptáčkové vletí do klece, - ukázal scout bradou směrem k zajatcům, -? ale jak vidíš, udělali jsme s Divokým medvědem dobrý lov.

- Byl ti k něčemu můj syn?

- Divoký medvěd je hoden svého moudrého otce a svého obratného děda.

Teprve teď dal manabozho najevo, že si povšiml druhého Foxe, ale protože přísná indiánská etiketa nedovolovala, aby si otec se synem na veřejnosti projevovali city, ani se na něj nepodíval.

- Pojd' do tábora, Pa-Has-Ka. Všechno mi budeš vyprávět...

7. KAPITOLA

Klan Medvěďů vystavěl svoje wigwamy pokryté buvolí kůží na téměř nedostupné louce obklopené skalami a sykomorovým lesíkem, který rudo-kožci téměř vykáceli na stovky kůlů potřebných ke stavbě stanů.

Kishkekoshův wigwam se jasně odlišoval od ostatních ne tak svými rozměry, jako vysokým vyřezávaným a pomalovaným kulem, ozdobeným barevnými pásy a ocasy zvířat, který se tyčil nad stanem jako anténa: byl to symbol posvátné lišky, patrona Foxů, a zároveň odznak moci.

Manabozho zavedl Billa do svého stanu a rudokožci, kteří ho doprovázeli, si vzali na starost zajatce. Pokynul scoutovi, aby usedl na čestné místo po jeho pravici na měkkou hromadu kůží, Divoký medvěd a ostatní hodnostáři se posadili kolem.

- Kishkekoshi, potřebuji tvoji pomoc, - začal poručík, - a po moc všech tvých válečníků.

- Dostaneš ji, Pa-Has-Ka, - přerušil ho veliký náčelník s milým úsměvem, - ale řekneš mi všechno až potom.

Zatleskal a okamžitě vstoupil zástup starých a tlustých squaw, které se podle vonících a chutných jídel, jež přinášely, projevíly jako vynikající kuchařky.

- Jez, Pa-Has-Ka, - dodal Kishkekosh. - Promluvíme si pak!

Bill se musel vzdát: věděl dobře, že všichni Indiáni považují za svoji povinnost především posilnit hosty, kteří do jejich stanů dorazili unavení a hladoví. Vzal do ruky lžici z buvolí kosti, ponořil ji do dřevěné misky, kde v nahnědlé polévce plavaly fazole, kousky dýně a tlusté bizoní maso. Tama, kterou Foxové považovali za pochoutku.

- Vynikající polévka! - pochválil Bill tónem tak přesvědčivým, že i kdyby náhodou nebyl upřímný, nikdo by si toho nebyl všiml. - Od doby, kdy jsem byl naposledy v tvé vesnici, jsem neokusil tama.

- Je to už mnoho let! - poznamenal Kishkekosh. - Tolik, kolik je prstů na obou rukou.

- Ano, přesně deset let. Bylo mi tehdy osm roků .. ,

- Deset let je dlouhá doba. Z chlapce se stane muž, z muže stařec.

- Ale ty přece nejsi stařec, Kishkekoshi!

- Co ty víš, Pa-Has-Ka? Věk se nemění lety, ale bolestmi, jak říkají naši starci.

-? Ano, Indiáni jsou moudří. Ty jsi ale nezestárl, jsi ještě silný. Nezměnil ses za ta léta!

- Ani ty ses nezměnil, i když jsi tehdy byl sotva mowitiaki! a teď

je z tebe velký lovec... Deset let, Pa-Has-Ka! Myslel jsem, žeš za pomměl na bratra Kishkekoshe!

-- Nikdy nemohu na svého ne se se ~ zapomenout! - řekl Bill. - To on mě naučil všemu, co umím.

- Dobře jsi používal mých rad, Pa-Has-Ka! Nejednou se ke mně

1 mowitiaki ?- doslova "malý špinavý buvol". Tak Foxové označovali chlapce, kteří se začali zúčastňovat lovu, ale dosud nelovili větší zvěř, a proto ještě nemohli být považováni za muže, tím méně za bojovníky.

2 nesese - doslova bratr. Ve slově je však vyjádřen zvláštní respekt, tedy něco jako starší bratr. Jinak se bratr vyjadřovalo slovem netotam.

donesly zprávy o tvých činech. .. Ale všechno mi budeš vyprávět až potom. Ted' jez, - řekl a položil před něho mísu s tenkými řízky masa vysušeného na slunci.

- To je jerkee: vzpomínám si, že ti tehdy moc chutnalo.

Teprve až se nasytil tamajerkee, divokými boby a napil bota, nakyslého nápoje z kvašeného medu, mohl William Cody povědět Kishke-koshovi o důvodech jeho příjezdu.

- Nemohu toho pro tebe moc udělat, Pa-Has-Ka, - vzdychl manabozho. - Foxové už nejsou, co bývali. Ztratili chuť válčit, stali se z nich ustrašení zbabělci... Ale všechno, co Kishkekosh a jeho Medvědi budou moci udělat pro svého netotam Pa-Has-Ka, to udělají. Taková je vůle Kishkekosha!

8. KAPITOLA

William Gregg a John Jarrette leželi se svázanými rukama a nohama v malém stanu. Rudokožec, který je střežil uvnitř, hrozivě napřáhal tomahavk a ostatní válečníci hlídali venku. Celou tu dobu seržant, kterého se zmocnil bláznivý strach, nepřestával křičet a klít, ale jejich vězni-tel, který stejně nemohl rozumět, dělal, že neslyší.

- Špinavá rudá hubo, neslyšíš? Rozvaž ty provazy! Zařezávají se mi do masa!

- Nech toho, Johne! - vykřikl na něj podporučík. - Čeho myslíš, že tím štekáním dosáhneš?

- Do ... Co myslíš, že s náma udělají?

- Nemusíš se ani moc namáhat, aby sis to domyslel.

- Myslíš, že nás zabijou?

- Určitě nás sem nevezli, aby ses oženil s náčelníkovou dcerou.

- Já ale nechci umřít!

- Ne? Jdi to říct Quantrillovi... Zbabělec jeden! On si pěkně zdrhne, a my ...

- Čestný slovo, když se mi podaří z toho vyvázat, dostane první kulku ten Cody a druhou "major"!

- Na to nemysli, John! Pistoli do ruky už nedostaneš!
- Proč ne? - řekl Bill, který s Kishkekoshem vstoupil do wigwa-mu. - Možná že ano, ale určitě jí bude muset použít jinak, než jak to dělal dosud!
- Špinavěj jayhawkere! - vyštěkl Jarrette. - Co chceš s náma udělat?
- Jen klid, seržante. Už jsem vám říkal, že si chci vypoaslechnout vaše vyprávění. Ostatek záleží na vás.
- Neřeknem ani slovo! - ušklíbl se Gregg. - Třeba nás umučte, ale my nepromluvíme.
- Na vašem místě bych si nebyl tak jistý. Co tomu říkáš, Kish-kekoshi?
- Foxové byli kdysi proslulí krutostí svého mučení, - odpověděl manabozho, - tady v táboře jsou staří válečníci, kteří to ještě umějí.
- Nepodaří se vám z nás dostat ani slovo! - zařval Quantrillův zástupce. - Nebudeme mluvit!
- Proč ne?
- Protože nás stejně zabijete!
- Mýlíš se, příteli! Nejsme tak krvežízniví jako bushwakerové!
- Přece mi nechceš povídat, že nás potom pustíte živé a zdravé!
- To ne, to by bylo příliš. Ale přítel Kishkekosh slíbil, že vás až do konce války bude hostit, abyste potom mohli být postaveni před vojenský tribunál. Nemohu vám ale říct, v jakých podmínkách tady budete žít, to už bude záležet na vás.
- Co to znamená?
- Už jste mohli pochopit. Jestli budeme nuceni vás pomučit a bude to trvat trochu déle, nevím, jestli budete potom moci využít Kishkekoshovy pohostinnosti,
- Myslíte, že nás postrašíte těma řečma?
- To ne! - řekl Bill s krutým úsměškem. - Jenom vám říkám, jak se věci mají. Tak co?
- Nebudeme mluvit. Nemáme vám co říct!
- To ne. Včera jste se taky zúčastnili schůzky u Sterlinga Price.
- To není pravda!
- William Cody nikdy nelže.
- Tak vás špatně informovali.
- Ani to ne. Nikdo mě neinformoval, sám jsem vás viděl.
- Vy?
- Copak jste mě nepoznali? Byl jsem dva kroky od vás, když jste vcházeli do velitelského stanu. Byl jsem tím obvázaným seržantem z Texaského jízdního pluku... Skoda, že jsem musel odejít dřív, než jsem se dověděl něco zajímavého. Nezbylo mi než se proměnit v Indiána a zorganizovat váš únos.
- Nevěřím vám!
- V podstatě mě skoro nezajímá, jestli mi věříte, nebo ne. Rád bych se dověděl, kam má namířeno banda Bloodyho Andersona, kde se skrývá Charley Quantrill a co zamýšlí dělat zbytek bandy.
- Nic vám neřekneme!
- Je mi vás líto! Skutečně líto! - odpověděl klidně a ironicky Bill. Obrátil se k manabozhovi: - Uděláš pro nás představení, Kishke-koshi?
- Za několik minut bude všechno hotovo, netotam!
- Výborně. Ještě nikdy jsem neviděl pravé indiánské mučení...

9. KAPITOLA

Venku se ozvalo víření bubínku krátkými a hluchými údery a za chvíli do wigwamu dolehly nepopsatelné zvuky vesnice, která se začínala roz-ohňovat. Gregg pochopil a zbledl:

- Skutečně nás chtějí mučit? - zasípěl.
- Jistě.
- Jste obluda!
- Divně tohle slovo zní z úst hrdlořeza, jako jste vy. Neobhajujete snad vy svá krveprolití, když říkáte, že válka je válka?

Quantrillův zástupce stiskl rty a pevně sevřel ústa. Oči se mu nenávisně blýskaly a v jeho pohledu byl nemohoucí vztek. Druhý zajatec řval jako posedlý a skákal jako delfín, přestože mu provazy nedovolovaly se pohybovat.

- Co je vám, Jarrette? - oslovil ho Bill. - Neříkejte, že máte strach. To by u vraha, který má na svědomí desítky životů, bylo dost podivné!... Nebo vás straší ti, které jste zabil?

Kishkekosh se vrátil do stanu a s ním vstoupilo několik válečníků, kteří na jeho pokyn vyvlekli povstalce ven.

Uprostřed planiny, kolem které Foxové postavili své wigwamy, čněl tlustý kůl, vedle něhož hořel oheň. Válečníci klanu seděli v kruhu a rukama se tloukli do stehů v rytmu bubínku. Rytmus se stále zrychloval. Když byli zajatci do vleče-ni doprostřed kruhu, propukli rudokožci v divoký řev. Celý tento prastarý ceremoniál, který přesně opakovali, byl vypočítán právě na to, aby jeho účinek zeslabil nervovou odolnost nepřátel před mučením.

Kiwagamff'ag, 1 muž a ženy oblečení do fantastických ceremoniál-

1 kiwagamo'ag - doslova "spolek potulných zpěváků". Byli to ti příslušníci kmene, kteří přebírali z otce na syna písně a rituální formule a kteří pak pořádali velké kmenové slavnosti. Všechny práce a činnosti byly svěřovány specializovaným skupinám, které tvořily potom jakési spolky nebo snad cechy, do jisté míry tajné v tom smyslu, že

"tajemství výroby" se nikdy nesmělo dostat mimo okruh jejich příslušníků. Tak vznikaly cechy zpěváků, lékařů neboli kouzelníků, zemědělců, pastevců, obchodníků a logicky nejpočetnější cechy lovců a bojovníků.

nich kostýmů, začali tancovat v kruhu. Šoupali nohama, houpali se v bocích, kývali rukama, chvílemi lezli po čtyřech napodobující chůzi a pohyby medvědů. Na hlavách měli medvědí lebky a k prstům si přivázali drápy medvěda grizzlyho.

K prvnímu bubínku se přidaly další. Byly udělány z dutých kmenů nebo hrnců naplněných do různé výšky vodou, takže vydávaly různé vysoké tóny. Pak se k ohlušujícímu koncertu "spolku bubeníků" přidaly ostré vysoké hvizdy, které Indiáni vyluzovali na tenké píšťalky z orlích kostí. Účin tohoto koncertu byl tak ďábelský, že Bill cítil, jak ho mrazí, a pomyslel si, oč hůře musí být zajatcům. Mezitím Jarretta vysvlékli donaha, a přestože sebou prudce škubal, snaže se vytrhnout, byl přivázán ke kůlu, skoro vlastně pověšen, protože měl riohy dobrého půl metru od země. Dokonce mu Indiáni přivázali ke kůlu i vlasy, aby nemohl pohybovat hlavou. Už neřval. Nesnesitelnou bolest mu působilo i otevření úst, jak byl pevně svázán. Gregga nechali ležet na zemi před nešťastným kumpánem. William Cody se posadil vedle něho.

- Je dost času, Greggu. Jestli váš kumpán natáhne brka moc brzy, dojde i na vás.
 - Nedostanete z nás ani slovo!
 - Opakujete se. Vím, Greggu, že jste slušný člověk, i když jste se dal k těm hrdlořezům. Věřím, že až uvidíte, co Indiáni udělají s vaším kumpánem, řekněte mi i to, jakou barvu mají spodky Charleyho Quan-trilla.
 - Jděte k čertu!
 - Tam půjdu až hodně dlouho po vás. Tak co, Greggu?
 - Nepromluvím.
- Scout se obrátil na manabozha.
- Můžete začít, Kishkekoshi!

10. KAPITOLA

Náčelník pokynul hlavou a maskovaný čaroděj vystoupil z řady tanečníků. Groteskně se přikolébál před zajatce přivázaného ke kůlu. Vykřikl nějakou větu ve svém nesrozumitelném jazyce, ze které bylo jasně cítit cosi hrozného.

- Víte, co říkal, Jarrette? - překládal Bill. - Řekl, že žeravými dřevěnými uhlíky spálí kousek po kousku všechno vaše maso, ale tak pomalu, aby mučení mohlo pokračovat až do svítání. Ale předtím, než vás upečou úplně, svými tomahavky vám osekají kůži z těla a boltce vám propíchnou šípky...
- Jděte k čertu, jayhawkere!
- A ještě řekl, že až chci pnete, že vám uříznou hlavu, jednu paži a vyříznou játra, která hodí kojetům ke snidani.
- A vy dopadnete ještě hůř, až vás naši druzi dostanou!

Bubínky a píšťalky náhle zmlkly. Nenadále ticho prořízl řev zajatce. Čaroděj mu na hrudi udělal medvědími drápy deset krvácejících čar: nebylo to nic než škrábnutí, ale bylo to velmi působivé.

- Proč řvete, Jarrette? - ušklíbl se Bill. - Copak nevíte, že Indiáni při mučení zpívají tak dlouho, dokud mohou dýchat? Chcete být horší než rudoch?

Nový strašný řev. Na zajatcově hrudi se objevilo dalších deset škrábanců, tentokrát vodorovných, které přetínaly předešlé a vytvořily na kůži krvácející čtverec.

- Ten čaroděj je vynikající, - obrátil se Bill na nadporučíka, tváře se jako divák v opeře. - Jmenuje se Otinotsiskaj. Víte, co zna mená to jméno, Greggu? "Uřezávač hlav".

Otinotsiskaj vzal do ruky ohromný nůž. Znovu přistoupil k zajatci, který strachy zbledl. Špičkou nože mu jedním rázem strhl čtvereček kůže

1 kojeti - velcí toulaví préríjní psi, napůl vlci, napůl šakali. Přestože byli stále hladoví, nikdy nenapadali kořist jednotlivě, pouze ve smečce; živil se téměř výhradně zdechlinami.

vyznačený škrábanci. Na Jarrettově hrudi se objevil krvácející rudý čtverec.

- Ted' se z vašeho druha stal lidský terč, - vysvětlil scout Greggo-vi. - Foxové se budou strefovat šípky do toho čtverečku. Ale nebojte se, Otinotsiskaj se vyzná v medicíně, a na terči vyznačil místo, kde šípky nemohou zasáhnout žádný životně důležitý orgán. Mučení může pokračovat dalších dvanáct hodin, než váš kumpán zemře.

- Jste obluda, Cody.
- Vy také, Greggu. Můžete Jarretta zachránit, když se rozhodnete odpovědět na mé otázky. Proč to neuděláte?
- Zastavte mučení, poručíku!
- Začínáte být rozumný?
- Chci vám něco vysvětlit a nemohu to udělat, pokud budu mít před očima tohle strašné divadlo.

Bill pokynul rukou a na Kishkekoshův rozkaz se rozezněly bubínky, kiwagamo'ag začali znovu tančit a muž v medvědí kůži klesl na všechny

v. v*

ctyn.

- Tak mluvte, Greggu!

- Připojil jsem se k Černé brigádě, protože mám ideál, poručíku Cody. Jiný než vy, ale neméně vznešený.
 - Já vím, Greggu. Vy nejste sprostý bandita.
 - Věřím v Konfederaci. Konfederace k vítězství v téhle válce potřebuje Černou brigádu. Nemohu připustit, aby naše brigáda byla zničena. A ještě něco, poručíku Cody... Znamu muže Černé brigády jednoho vedle druhého. Jsou to teď moji kamarádi. Vy je znáte jenom jako povstalce, ale já je znám i jako lidi. Každého doma někdo čeká. Nemohu vám vydat jejich hlavy. To mě raději zabijte!
 - Já vás, Greggu, chápu a možná že vás i trochu obdivuji..., ale vy sám něco nechápete. Znal jsem plukovníka Lewise, zrzka Jima a spoustu jiných dobrých hochů. I oni se bili za nějaký ideál: ideál spravedlnosti pro všechny lidi. Vy jste je zabili, a s nimi stovky vojáků, které jste zmasakrovali v Centralii, v Boonvillu a v Glasgowě, a každý z nich měl doma někoho, kdo se ho už nedočká.
- Quantrillův nadporučík zamyšleně mlčel.
- A víte, kolik dalších domů zůstane zpustošených, když válka

bude pokračovat? - dodal Bill. - Váš, Jarrettův a možná i můj, stovky prázdných domů, tisíce obětí. Věřte mi, Greggu, dal jsem se do toho jenom proto, že chci, aby tahle válka co nejdřív skončila a abych zachránil tisíce životů. Proto chci, abyste mluvil, a ne proto, abych zabil vaše druhy. Já netoužím po krvi... Dávám vám minutu na rozmyšlenou, abyste se mohl zamyslet nad tím, co jsem vám řekl, Greggu. Odpovědnost za to, co rozhodnete, padá na vaši hlavu.

11. KAPITOLA

Vteřiny pomalu ubíhaly a rostoucí napětí ještě zvyšoval divoký koncert bubínků a píšťal. Jarrette u kůlu se studeně potil a přes hrůzu, která ho zlomila, bylo na něm vidět nezvratitelné rozhodnutí.

- Tak co, Greggu, - zeptal se William Cody druhého povstalce. - Rozhodl jste?
- Lip, když vám všechno řeknu, zatraceně!

Za chvíli byli oba bushwaken v Kishkekoshově stanu. Nebyli už svázáni, a celí se třásli z napětí strašných chvil, které prožili.

- Dejte mi napít! - požádal Gregg.

Bill mu podal láhev whisky, kterou Quantrillův zástupce dychtivě uchopil a hltavě pil. Pak ji podal svému druhovi. Alkohol oba povstalce posilnil.

- Poslouchám vás, Greggu, - řekl scout. - Začneme u Bloodyho Andersona. Kde je?
- Raději bych začal Quantrillem... Zbabělec! Opustil nás!
- Jak to opustil?

- Zmizel, protože mel strach, že přijde o krk. Bojí se vás, Shotgu-ne, a na všechno se vykašlal.
- Víte, kde se skrývá?
- U své dívky, jistě Katie Clarkeové.
- Kdo je to?
- Pěkná brunetka, ale nic výjimečného. Viděl jsem ji jednou. Je to prima děvče, které udělalo jedinou chybu, že se zamilovalo do té svině. Slíbil jí, že se s ní ožení, až válka skončí.

- Kde bydlí?
- Nevím přesně. Nikdo to neví... Někde v okolí Howardu.1
- To mi stačí. "Majora" už najdu... Kde je zbytek bandy?
- Vrátili se domů do svých úkrytů a čekají na příští příležitost.
- Na jakou?
- Ještě není nic rozhodnuto.
- Víte, kde se skrývají?
- Jenom asi o pěti nebo Šesti.
- Mám vám věřit?
- Teď už ano ...
- Jak se mobilizují?
- Velmi jednoduše. Každý ví, kde se skrývají další dva povstalci. Když přijde rozkaz, předá ho ostatním. Za nějakých šest hodin je banda pohromadě.
- Teď mi řekněte o Andersonovi.
- Pokouší se dostat do Missouri City.
- Kvůli mostu?
- Ano, má ho vyhodit do povětří, aby přerušil komunikaci a umožnil tak ústup Priceovy armády.
- Kolik lidí má s sebou?
- Třicet. Jedou každý sám, a sejdou se až v Missouri City.
- Kde a kdy?
- Neznám Bloodyho rozkazy.

* Howard - nejstarší provincie Missouri o velikosti 100 km² na severovýchodě zátoky, kterou řeka tvoří mezi Boonvillem a Glasgowem. Jejím střediskem je dodnes Fayette, které důležitost obchodního centra získalo teprve v roce 1880.

Poručík vstal a pokynul Indiánům, aby zajatce odvedli:

- Co teď s námi bude? - zeptal se plačtivě Jarrette,

- Už jsem vám to říkal: budete hosty Foxů, dokud nebudete moci být postaveni před vojenský tribunál. Nikdo vám nezkríví ani vlasek, pokud se nepokusíte o útěk.
- Na to teď nemyslíme. Pro bushwakery jsme zrádci. Ani si neumím představit, co by s námi udělali. Ale co když objeví vesnici?
- To je velmi nepravděpodobné.
- Určitě si našeho zmizení někdo všiml a vydali se za námi. Překvapuje mě, že už nejsou tady.
- Mě vůbec ne... Nevíte, že Indiáni jsou mistři v matení pronásledovatelů? Sbohem, Greggu. Přeji vám, abyste po válce uměl najít své místo. l

12. KAPITOLA

Když Wiliam Cody osaměl s Kishkekoshem, sdělil mu, co se dověděl od zajatců.

- První, co musíme udělat, - řekl, - je, že překazíme útok v Missouri City. Je třeba okamžitě informovat generála Tottena, pokud je ještě čas: Andersonova banda odjela z Boonvillu před několika dny!
- l ... najít své místo ... - po občanské válce se William Gregg stal věrným a loajálním stoupencem Unie. Byl dokonce zvolen zástupcem šerifa v Jacksonu a ve své funkci se několik let věnoval pronásledování svých bývalých druhů, kteří se stali obávanými desperáty, bankovními a vlakovými lupiči.

- Tvůj sakem je daleko, Pa-Has-Ka.
- To vím, u tisíce buvolů. Musím okamžitě odjet!
- Kouřové signály budou rychlejší než ty. Klan Vlků táboří na sever odtud a ještě víc na sever jsou Dunivé hromy. Před setměním se tví přátelé "dlouhé nože" l všechno dovědí.
- Výborně, ne se se. Ale nemohu riskovat třeba to, že signály nebudou přijaty nebo pochopeny. Je třeba vyslat ještě posla.

- Pojede můj syn, Divoký medvěd. Je to nejrychlejší jezdec klanu.
- Děkuji, Kishkekoshi. Tvá pomoc je velmi cenná.
- Jsou ale další zlé "bledé tváře*", Pa-Has-Ka ...
- O ty se musím postarat sám: "dlouhé nože" mi nemohou nijak pomoci.

Manabozho vážně pokýval hlavou na souhlas:

- Moji bojovníci ti pomohou, Pa-Has-Ka. Ale nemají "hřmící hole".
- Zbraně si nějak opatříme. Kolik mi můžeš dát mužů?
- Dnes v noci se Medvědi sejdou u posvátného ohně a dohodnou se, kdo vstoupí na válečnou stezku. Dobrovolníků ale nebude mnoho, Pa-Has-Ka. Mnoho bojovníků zapomnělo bojovat a zlenivělo a ztloustlo.
- Možná že je to tak lepší, manabozho: tahle zem zbohatne jenom tehdy, usadí-li se na ní mírumilovní a čestní lidé, a když zde bude vládnout zákon, a nikoli tomahavk a "hřmící hůl".
- Správně, Pa-Has-Ka, ale kdy se skuteční tento sen?
- Kdo ví, nesese? Mnohé "bledé tváře" jsou horší a krvežíznivější než nejhorší Indiáni. A právě proto, aby se tento sen uskutečnil, mnoho dobrých "bledých tvář" vykopalo válečnou sekeru!

Večer Kishkekosh svolal své bojovníky k ohni. V odlescích plamenů se tvrdě a hranatě tváře Indiánů s uříznutými nosy stávaly neskutečnými a fantastickými. William Cody se na ně nemohl podívat se smíšenými pocity obdivu a soucitu, že tito hrdí a civilizovaní lidé jsou odsouzeni právě civilizací "bledých tvář". Manabozho jim vysvětlil, co tato výjimečná situace žádá, a na jejich tvářích se neobjevil ani stín nějakého sentimentu.

l Dlouhé nože - tak Indiáni říkali vojákům podle bajonetů.

- Co dostaneme, když se rozhodneme vstoupit na válečnou stezku? - zeptal se nakonec Černý los, jeden z nejudatnějších bojovníků.
- Nic, - odpověděl Bill po pravdě. -- Nemohu vám nic slíbit.
- Ani koně, ani "hřmící hole"?
- Vůbec nic.
- Nejsi příliš štedrý, Pa-Has-Ka! Tvoji nepřátelé by nám dobře zaplatili, kdybychom bojovali pro ně.
- To vím, Černý lose, ale něco by moji nepřátelé zaplatit nemohli: vaši čest. Vaši synové by svým otcům nikdy neodpustili, že kvůli výdělku bojovali pro špatné "bledé tváře".
- Všechny "bledé tváře" jsou špatné.
- Možná že máš pravdu, odvážný Černý lose, ale mezi nimi jsou takoví, kteří jsou horší než ostatní. Jsou to ti, kteří přikovali jiné lidi řetězy a nutí je pracovat jako své otroky, protože jejich kůže je jiné barvy. . . Dnes má jejich kůže černou barvu, ale zítra by mohla mít rudou!
- "Bledé tváře" neudělají nikdy z Indiánů své otroky!
- Když černoši byli ještě ve své vlasti, patřili i oni k udatným bojovným kmenům, - poznamenal scout.

Bojovník chvíli zamyšleně mlčel a pak řekl:

- To je válka mezi "bledými tvářemi" a Indiány se netýká!
- Máš pravdu, Černý lose, - přisvědčil nečekaně Kishkekosh, - a naši předkové nás učili, že se nemáme plést mezi dva jeleny, kteří bojují. Moudrý počká, až silnější jelen zabije slabého, a pak sám vítěze porazí... Tentokrát ale je to něco jiného. Na jedné straně jsou "bledé tváře", které vyšly na válečnou stezku, aby bránily své bohatství a nevzdaly se otroků, kteří tvoří další bohatství, a na druhé straně jsou "bledé tváře", které nemají co bránit, ale mohou všechno ztratit, a přesto vyšly, na válečnou stezku, aby osvobodily otroky, kteří jsou jiné rasy než oni.

- Ano, to je pravda, - připustil bojovník.
- A neučili nás snad naši předkové, že je skutečně silný ten, kdo svoji sílu dá do služeb slabých? Necítíš, Černý lose, že máš v žilách hrdou krev Indiánů a smysl pro povinnost nenechat se převýšit odvahou a štědrostí "bledých tváří"?

- Udělám, co považuješ za správné ty, Kishkekoshi, - rozhodl se Černý los. - Příkaž a já vykopu válečnou sekeru.

- V tobě se, bratře, nezapře hrdá krev Foxů, - pochválil ho velký náčelník.

- Kolik dalších tomahavků se připojí k tvému?

Jen třicet bojovníků zdvihlo svou sekeru ke hvězdám. Manabozho se obrátil zkormouceně k "bledé tváři":

- Říkal jsem ti, Pa-Has-Ka, že Indiáni zlenivěli a ztloustli! Nemohu ti dát víc bojovníků.

- Je jich víc, než potřebuji, - přesvědčil ho scout.

13. KAPITOLA

Bill a Indiáni opustili vesnici za svítání. Dojeli až na hranici prémie, která se táhla až k Missouri River, opuštěná a bezútěšná. Tam William Cody, který vedl rychlý zástup, skupinu zastavil a zavolal k sobě Černého losa a další dva zkušené bojovníky, Mokasína a Velkého hroma.

- Musíme se rozdělit, - přikázal. - Pojedeme směrem k slunci

a budeme mezi sebou dodržovat vzdálenost několika dostřelů šípu.1 Víte

už, co máte dělat... Dobrý lov!

Čtyři skupiny se rozjely tryskem do prémie. Za chvíli scout a Indiáni, kteří zůstali s ním, ztratili ostatní z dohledu. Brzy zmizeli i oni a dávali pozor, aby koně nevířili prach, ten by bylo z dálky vidět, a začali nebezpečný lov.

1 dostřel šípu - indiánská míra, asi 200 m.

Bill věděl, že konfederální vojsko ustupuje z Boonvillu po částech. Generál Price zvolil tuto taktiku, protože velká kolona by se stala snadno terčem Seveřanů. Zatímco rychlá kavalerie Jo Shelbyho tvořila dostatečnou překradu mezi Boonvillem a Sedalií, pomalejší střelci Clarka a Marmaduka a vozy dělostřelectva se po oddílech stahovaly po stovkách cest, které je měly dovést do bezpečí za Lake Ozark. To byla kořist, jakou Foxové hledali.

Uběhla asi hodina. V nekonečné pláni se nic nehýbalo. Rudoši ze svých neviditelných pozorovatelů pečlivě a trpělivě sledovali horizont.

Po ostatních třech skupinách nebyla ani známka, ale scout věděl dokonale, kde Černý los a Velký hrom číhají.

Jeden z jeho bojovníků ukázal nahou paží, pomalovanou válečnými barvami, k severovýchodu. V tomto směru se ze zažloutlé prémie zdvihl oblak prachu a zvolna se blížil. Bill zakroutil hlavou:

- Ty necháme projít. Podle množství prachu jsou to zcela určitě těžké vozy, které odvázejí kanóny. My potřebujeme pušky a pistole! Do provod nebude ani zdaleka tak početný, abychom si zajistili dostatek "hřmících holí" pro všechny.

- Vezměme si zatím ty, co mají, snadno je přemůžeme.

Scout zavrtěl hlavou:

- Celá prémie by se okamžitě poplašila a my bychom neměli možnost překvapivě zaútočit podruhé. Musíme si vybrat správnou kořist, vyrazit na ni jako jestřábi a zmizet dřív, než se objeví další "dlouhé v u

noze .

Bill se nemýlil. Šlo skutečně o čtyři kryté vozy tažené osmispřežími a v doprovodu nebylo skutečně víc než dvanáct mužů. Projeli necelých tři sta metrů od místa, kde se skrývali Indiáni. Přešli a ani si nevšimli nebezpečí, které jim hrozilo. Za chvíli byli opět daleko.

Za několik okamžiků Foxové upozornili Billa na proužek dýmu, tak tenký a průhledný, že by si ho nikdo ani nevšiml, kdyby tento signál nečekal.

- Jedeme! - přikázal Bill a vyskočil na svého Brighama. - Čer

ný los narazil na zvěř!

Skupina Indiánů vyrazila tryskem tím směrem a letěli jako vítr. Za několik minut byli u Černého losa a jeho bojovníků, kteří leželi na

pahorku vysokém několik metrů. Konfederální vojsko bylo už v dohledu. Bylo to asi dvacet vojáků doprovodu a dva lehké vozy. Postupovali v dvojstupu drobným klusem a neměli o ničem ani potuchy.

Mokasínovi bojovníci se rozptýlili po okolí a zalehli i se svými koňmi. Tak dokonale splynuli s okolím, že i na malou vzdálenost byli nesnadno spatřitelní.

Konfederální vojáci byli už jen půl míle od nich ...

14. KAPITOLA

William Cody, ležící za nízkým trsem suchého bodláku s věrnou "Lukrécií Borgiou" v ruce a s udidlem Brighama v druhé, s křečovitou pozorností sledoval důstojníka, který velel koloně. Úspěch záležel v tom, aby zaútočili okamžik předtím, než si "šedé barety" uvědomí nebezpečí.

Konfederální vojáci jeli s puškami zastrčenými v sedlech. Bill si spočítal i čas potřebný k tomu, aby je uchopili a zalícili: právě tolik času měli jeho Indiáni na přepad. Přijít o okamžik později, znamenalo ztratit příležitost, protože šípy Foxů

nemohly soutěžit s "hřmicími holemi".

Počkal, až bude kolona dvě stě metrů od nich. Nechal je ještě kousek přiblížit... Zároveň s ním naskákali Indiáni na své mustangy a vyrazili kupředu, vystřelující mraky šípů.

- Hey!Hey!

Ještě než ozvěna strašlivého válečného pokřiku dozněla, padly k zemi pod šípy první "šedé barety". Bill vyrazil jako střela na konec kolony, mřel karabinou a dlouhou pistolí. Oba vojáci, kteří tvořili zadní voj, se vrhli na bezhlavý útěk. Nesmělo se jim podařit uvědomit ostatní!

- Rychle, Brighame, za nimi!

Pony popoháněný tak dobrým jezdcem, jakým byl poručík, doslova prolétl vzdálenost, která je od nich dělila. Scout bleskově zamířil, dvě suché rány a koně padli s přestřelenými šlachami a oba jezdci odletěli hodně daleko. Bill na místě obrátil svého ponyho a letěl zpět.

Bitva u dvou vozů se v mžiku změnila v boj muže proti muži. Ru-doši napadli vojáky jako zběsilí ďáblové a bojovali s nimi v nepopsatelné změti těl a koní. "Šedé barety" se bily odvážně. Pušky jim k ničemu nebyly na tak malou vzdálenost, ale používali jich jako mečů, kterými se chránili proti tomahavkům rudochů.

Bill se vrhl po hlavě do změti a prorazil si cestu k veliteli. Mladý poručík bojoval jako lev. Na záda mu skočil Indián, kterého se zbavil jediným energickým trhnutím a daleko ho odhodil. Udělal s koněm několik kroků zpět a vytáhl pistolí. V tu chvíli se před ním objevil scout. Zarazilo ho, že v čele Indiánů vidí bílou tvář, ale vzápětí namířil svou zbraň.

"Lukrécie Borgia" předešla pistolí, kterou střela vyrvala z ruky důstojníka.

- Vzdejte se, poručíku!

Mladík v odpověď zaklel. Bill mu do prsou zabořil hlaveň své karabiny :

- Přestaňte si hrát na hrdinu, poručíku! Není to už k ničemu!

Důstojník zdvihl ruce nad hlavu. Rovněž jeho lidé odhodili zbraně.

- Bídny rozparovači! - zaskřípěl zuby mladý velitel. - Kdo vůbec jste?

- Pochybují, že by vás to mohlo zajímat, ale nebojte se o své skalpy: zůstanete naživu.

- Co chcete? Kdo vás platí?

- Nikdo, příteli! Chceme jen vaše zbraně, poslouží spíš nám. Budeme si muset vzít i vaše koně, abyste nedostali chuť nás špehovat.

- Stejně vás dostaneme, zatracený zrádče! Daleko nedojedete ani vy, ani ty vaše špinavé rudé čumáky!

- Jak račte, poručíku, ale pokud vám záleží na životě, radím vám, abyste se v okolí už neukazoval. Indiány by mohla přejít trpělivost...

Černý los pokynul scoutovi. Jeho bojovníci už sebrali všechny zbraně a v jednom voze našli i dvě bedny munice.

- Jsem rád, že jsem vás poznal, poručíku, - pozdravil Bill iro

nicky důstojníka, - a díky za nádherný dar!

Foxové zmizeli stejně náhle, jako se objevili. Sotva byli z dohledu, rozptýlili se do všech směrů. Kdyby se jižanská jízda vydala za nimi, těžko by se v takovém množství stop vyznala.

15. KAPITOLA

Lehká kánoe se ztěžka drala proti zběsilému proudu rozvodněné Missou-ri, vyhýbající se vyčnívajícím kamenům. Zdálo se nemožné, aby se tak křehká loďka postavená z ohebných větví, přes které byla natažena buvolí kůže, se zpevněnou přídí a záďí, udržela na hladině. Ale oba Indiáni zřejmě patřili k severním kmenům, které se vyznají ve veslování na rozdíl od jižních Indiánů, kteří jezdí na koních.

Z dálky z dlouhého mostu přes Missouri River vypadala kánoe jako skutečný nervózní mustang, který poskakuje dopředu a dozadu, uskakuje náhle stranou, aniž se poddá vedení obou jezdců.

Oba Indiáni byli zachumláni do bizoních kůží, protože to listopadové odpoledne vál severozápadní vítr. Na hlavách měli černé klobouky s pery a po stranách pod širokou střešou jim visely dlouhé a tlusté copy. Pouze orlím zrakem bylo možné ze břehu nebo z mostu spatřit, že to vlastně nejsou copy, ale buvolí ocasy. Nebylo na tom nic zvláštního, protože mnoho rudochů se uchýlovalo k téhle náhražce tradičního účesu.

- Hej, Bloody, - řekl ten, co vesloval na přídi, - proud je čím dál tím silnější. Tady někde bude vodopád!

- To, k čertu, vím. Je hned za zatáčkou!

- Přirazíme ke břehu!

- Ještě ne!

- Jestli pojedeni ještě kousek, riskujeme, že v tom necháme ploutve!

- Nedá se nic dělat. Je to lepší než potkat hlídku "modrejších panděr". Je jich plnej břeh.

- Proti těm zatraceným jayhawkerům můžeme vždycky vypálit z našich kanónů, ale proti proudu pistole nic nezmůžou.

- Zapomněls, proč jsme tady? Jestli "modrý panděra" poznají, že jsme tady, nikomu se nepodaří dostat k mostu, aby ho zničil. .. Dávej, Dicku, pozor na kameny a jedem. Ke břehu přirazíme v poslední chvíli.

Ti dva na kánoi nebyl nikdo jiný než Bill Bloody Anderson, krvavá pravá ruka Quantrilla, a Dick Maddox, jeden z jeho zástupců, kterému povstalci říkali "Tvrdej", i když sami neměli to nejněžnější srdce. Víme už, jaké rozkazy generála Sherlinga Price je přivedly do blízkosti Missou-ri City.

Za zatáčkou se bushwakerům naskytl pohled na vodopád, který vypadal jako hradba z hřmicí vody a pěny, přehrazující celé koryto řeky Missouri a vysoké tři nebo čtyři metry. Výška to nebyla nijak závratná, ale ohromná masa vody

vodopádu hnala se velkou rychlostí a díky deštům, které rozvodnily tisíce potoků, ještě vzrostla a ve svých vírech unášela takové množství kmenů a jiného harampádí, že by z toho dostal strach i losos.

- Doleva, Dicku! - zařval Bloody. - Doleva!

Oba muži se plnou silou opřeli do pádel, bojující s proudem, který náhle zesílil. Okraj té laviny pěny olízl kánoi, která se nachýlila, a taktak že se nepřevrhla.

- U všech ďasů, Bloody, nakonec se utopíme!

- Nemluv pitomosti a raději se drž proudů!

Bloodymu Andersonovi a jeho druhovi se s námahou podařilo srovnat kánoi předí proti proudu, výhružně hučícímu kolem jeho boků. Pomalu se blížili ke břehu zaplavenému přívalem. Suché stromy vztahovaly své větve k nebi jako ruce prosící o pomoc. Víry znovu kánoi zastavily.

- Sakra, Bloody, takhle nepřistaneme!

- Dicku, vidíš lip než já, podívej se, jestli nás na břehu nikdo nesleduje.

- Co chceš dělat?

- To jediné, co nám zbývá, jestli se nechceme dostat pod vodopád.

- Vraťme se a na všechno se vykašlem!

- To je blbost, Dicku!

Anderson zpod pláště vytáhl laso. Hodil ho na nejbližší větev. Přitáhli se provazem ke stromu a zatímco se Dick zoufale držel kmene, Bloody hodil smyčku na další větev blíž ke břehu. Pomalu se jim podařilo dostat kánoi k rozbahněnému břehu.

- Vidíš, že se nám to podařilo, Dicku? - zvolal triumfálně Bloo

dy. - Teď vezmeme kánoi na ramena a vyneseme ji nahoru nad vodopád.

16. KAPITOLA

Missouri City stojí v jedné ze zátok, kterými řeka obtéká Buchanan Mountains mezi St. Joseph a Independence. Pak se obrací na východ a teče do Mississippi. Na začátku zátoky proti proudu je jakýsi kanál dlouhý asi tři kilometry a směřuje na západ. Právě tam stojí nad řekou nízký dřevěný most, vysoký několik metrů. Za ním se proud obrací znovu k jihozápadu.

- Jsme tady, Bloody! - zvolal Dick. - Táhle je most!

- Dobře si ho prohlédni. Vidíš ho naposled. Až voduťd půjdeme, nezbude z něho ani tříška, - ušklíbl se velitel.

- "Modrej m panděřů" se to asi nebude zamlouvat, - uchichl se Dick, -- budou se muset vykoupat, jestli budou chtít Price pronásledovat.

Bill Anderson se podíval na slunce, které bylo nízko nad fialovými horami.

- Jsme tady dřív, - řekl. - Jesse a ostatní přijdou, až slunce dosáhne vrcholků Buchanan.

- To znamená nejmiň půl hodiny. Co budem dělat?

- Na řece je rákosí a v něm se schováme.

- Mohli bysme vzbudit pozornost.

- Nikdo si nás ani nevšimne. Co je divnýho na tom, že si dva hladoví Indiáni chtějí opatřit ryby k večeři?

Dýkami si každý určil rákos a zašpičatili ho jako harpuny. Kolem nich se míhali velcí pstruzi, dlouzí skoro metr, tak blízko, že se zdálo, že stačí natáhnout ruku a chytat je. Indiáni skutečně tak loví ryby. Ale Indiáni jsou mnohem zručnější než kterákoliv "bledá tvář". Bloodymu a Dickovi se jejich improvizovanými oštěpy podařilo jenom pořádně šplíchat vodu.

- Vsadím se, - řekl Maddox, - že kdybych to zkusil s pistolí, že se mi to podaří.

- Věřím, že ano, ale lip to nezkoušet. Vezmi si pádlo, slunce začíná zapadat.

Pádlovali prudce a vši silou na obou stranách kánoe, která letěla rychle k mostu. Byli od něho něco víc než sto metrů.

- Vidíš Jesse, Dicku?

- Ještě ne. ... Ano, táhle jsou. Wagon právě přejíždí přes most.

- Určitě se nemýlíš?

- Určitě ne. Tu zelenou záplatu na plachtě si nemůžu s ničím splést.

- Myslíš, že nás viděli?

- Jistě.

- Pozoruj vozku. Měl nám dát znamení.

Oba chvíli mlčky upírali zraky na vůz, který pomalu přejížděl po mostě v dlouhé řadě ostatních wagonů a vojenských dvojkolek. Pak Maddox hněvivě vybuchl:

- Nedá se nic dělat, Bloody! Jesse sundal sombrero!

- U všech Manitúovejch per! Znamená to, že se nemůžeme o nic pokusit.

- Na mostě je asi fůra hlídek a tak se naši rozhodli všeho nechat.

- To je pochopitelný.

- Je mi ale divný, že ho hlídají. Že by se "modrý panděra" něco domáklý?

- Já v tom nevidím nic zvláštního. I Jayhawkech jsou pitomí jen do určitý míry. Bylo by absurdní, aby si nehlídali most, kterej je tak důležitý pro zásobování!

- No, no! Dokázali jsme horší věci.

- Jo, ale ...
 - Ale nic. Pádluj, musíme se dostat pod most. Chci si zblízka prohlédnout, jak je stavěný. Doufám, že mě něco napadne.
 - Co myslíš, že tam najdeš?
 - Slabinu. Jsem si jistě, že tam je. Ty, co stavějí mosty, jsou většinou pěkný bambulové. Byl jsi tenkrát při tom, když jsme útočili na Hermannův most?
 - Ne, měl jsem tehdy jinou práci v Kansasu.
 - Ten vypadal pevnějc než tenhle. Pak jsme si všimli, že některý trámy nejsou přibíty, ale jenom přivázaný provazem. Stačilo je přefíznot a všechny vozy, co byly na mostě, se pěkně potopily.
- Když si oba povstalci, ohlušení rámušem, který dělaly na mostě těžké vozy, prohlédli konstrukci, musel Bloody s těžkým srdcem konstatovat, že ani kanón by nepohnul tlustými kmeny, tak byly navzájem solidně spojeny.
- Nedá se nic dělat, Bloody!
 - Jen odvahu, Dicku! Třeba si Jesse a ostatní všimnou něčeho, co vypadá slibnějc.

17. KAPITOLA

Vůz se zelenou záplatou se zastavil asi deset kilometrů za mostem na louce u Missouri River. Bloody Anderson a Dick Maddox celkem bez námahy našli své druhy.

- Přistaneme, - přitakal vůdce, když se předtím přesvědčil, že je nikdo nepozoruje.

V malém táboře stály další dva wagony. Na mýtině mezi stromy se páslo několik koní, kteří patřili mezi nejlepší v Missouri a kteří byli jako stvoření pro rychlý běh. John Pringle, když uviděl přícházet Bloodyho a Dicku, ani na ně nevzhledl od velkého kusu masa, který si opékal nad ohněm.

Byl to právě ten zrzavý hromotluk, kterému se dostalo přezdívky "Rozparovač", protože nosil kolem pasu lidské skalpy.

- Tak jste se rozhodli za námi přijet? - zavrčel.
 - K čertu! - odsekl Anderson a odhodil bizoní kůži a celý indiánský převlek. - Tahle řeka je plná virů a vodopádů!
 - Jsme tady všichni, šéfe! - uvítal ho Jesse James uctivě. - Dorazili už i poslední.
- Bloody si zkoumavě mladého povstalice prohlédl. Ostatní mu říkali „Dingus“ pro jeho odvahu, sílu a vychytralost, kterou jsou nadáni din-gové, australské psi. Obrátil se k Dickovi a ukázal na Jesseho palcem:
- Na to, že je to šestnáctiletý holobrádek, je Dingus nejlepší chlap z celé bandy.
 - Ty se na mě zlobíš? - řekl rozhořčeně Pringle. - Chceš říct, že jsem horší než Jesse?
 - To jsem neřekl. Myslím tím, že až bude tak starý jako ty a bude mít tvé zkušenosti, nebudeš mu sahat ani k ostruhám.
 - Možná . . . Jenom jestli tak dlouho vydrží!
 - Ale jo, vydrží. Jesse je mazanější než my všichni dohromady. Ten se vyzná v tlačení. Že, Jesse?
 - Když to říkáš ty . . .
 - Tak, hoši, pojďte sem, musíme se domluvit, co uděláme.

Povstalci se usadili do kruhu kolem svého šéfa. Bloody se zadíval na Johna:

- Proč jsi nám nedal znamení?
- Po tom zatraceném mostě chodí taková spousta vojáků a jezdí tolik vozů, že je může porazit jenom regiment vojska.
- Toho jsem si všiml. Ale přece to nebude trvat celý den!
- Zdá se, že jo. Vyptával jsem se lidi ve městě a dověděl jsem se, že "modrý panděra" přisunují nový a nový posily, že bude trvat pár dní, než všichni projdou. Missouri je rozvodněná a nedá se vůbec počítat s tím, že by mohli použít nějakýho brodu. A tohle je jedinej most a stovky kilometrů široko daleko žádný jinej.
- To je důvod navíc, proč ho zničit, - poznamenal Bloody. - Musíme, hoši, najít stůj co stůj způsob, jak ho vyhodit do povětří.
- Na mostě hlídkuje neustále tak stovka jayhawkerů, - ušklíbl se John Pringle.
- To nic neznamená. Kolik jich bylo v Centralii, no? Vykouřili jsme je, a když šly posily, tak ty taky.
- Tam jsme seděli na koních a napadli jsme je nečekaně. Tady je to nemožný.
- Můžeme pracovat v noci. Ve tmě si hned nevšimnou, co se děje, a my se můžeme postarat, o co máme.
- Svítí měsíc, - odporoval John Pringle. - Nedá se nic dělat!
- Dnes vyjde měsíc až o půlnoci, - poznamenal Jesse James.
- Jsi tím jistě, Dingusi?
- Jistě.
- V deset je už pořádná tma. Budeme mít dvě hodiny času, - mnil Bloody.
- To nestačí na shození mostu. Ty trámy jsou tak pevný, že svezma sekerama bysme do nich museli bušit několik hodin, než bysme přesekali potřebný množství.
- Kdo mluví o sekyrách? Můžeme použít můj namáhavý a mnohem rychlejšího prostředku!
- Čeho?
- Ohně. Trochu lihu na každé trám a za pár minut je celý most v plamenech.

- U všech ďasů, máš pravdu! Bude ho třeba ale několik barelů.
- Ty si opatříme. Do desíti máme dost času na to, abysme se podívali do Kearny nebo Liberty, opatřili si tam líh a ještě se stačili včas vrátit. Ztropíme-li přitom trochu povyku, možná že odsud stáhnou pár vojáků, aby se podívali, co se děje.
- Ano, tak by to mohlo vyjít, - souhlasil Pringle.
- Určitě to vyjde! A teď neztrácejme čas a všichni do sedel!

18. KAPITOLA

Missouri, pohroužená do tmy, vypadala ještě tajemnější než ve dne. Nebylo vidět na pět metrů a zdálo se, že sám vzduch se rozhučel strašným řevem záplavy. Člověku se zdálo, že se dostal doprostředka stáda rozzuřených bizonů, a měl z toho nepříjemný pocit.

Po obou stranách mostu stály hlídky. Těch několik vojáků, kteří zde hlídali, na sebe skoro nedohlédlo a spíš cítili vzájemnou přítomnost podle slabých odlesků ohňů hořících v obou postaveních. Uprostřed mostu, kde se stýkaly nosné trámy, byli další vojáci, kteří hlídali reku, aby na most někdo nepřišel odtud. Na to, že to byl most výjimečné vojenské důležitosti, to byla běžná bezpečnostní opatření.

Bloody a jeho zástupci si z jižního břehu, ukryti v husté vegetaci, pečlivě prohlíželi objekt svého zájmu.

- Budeme jednat rychle a překvapivě, - řekl vůdce povstalců.
- Především musíme odstranit hlídku na téhle straně mostu, ale tak, aby nemohla udělat poplach, - zašeptal Jesse.
- O to se postarám já a dvanáct mužů. Budeme pracovat nožema.

Nikdo nic nepozoruje ... Pak se vrhneme na spící. Ty, John a Dick budete připravený s dalšími dvanácti na koních. Až začnou ty jadca, vyrazíte na most tryskem. Nešetřte střelivem, z druhé strany se sem nesmí nikdo dostat.

- Buď bez obav.
- Stačí, když je zdržíte pár minut, abysme mohli rozlít líh z barelů ... Až budem hotoví, třikrát vystřelím na znamení. Vy obrátíte koně a ujedete a za sebou zapálíte ty barely.
- To bude prima podívaná.
- Škoda, že ji nebudeme moci vidět a potěšit se tím pohledem. Musíme zmizet.
- Rozdělíme se?
- Jasně. Kdybysme jeli pohromadě, možná že by se nám nepodařilo prorazit linii. Každý se postará sám o sebe.
- Kde se sejdem?
- V Clintonu, na Cane Hillu. Je tam stará opuštěná farma. Bezpečná skrýš. Tam se sejdem.
- Dobře, šéfe.
- Zlomte vaz, hoši!

Bloody Anderson k sobě zavolal povstalece, kteří s ním měli provést překvapivý útok na postavené hlídky na jižní straně mostu. John Pringle svolal svoji skupinu a mezitím co se první tiše plížili k hlídce, zkontroloval všechny své pistole, jestli jsou připraveny plivat smrt.

Všude byl absolutní klid. Seveřané nejevili žádnou známku neklidu. Ale asi sto metrů odtud spal na břiše mladý důstojník a pod sebou měl dva nabitě kolty. Šel k němu tichý a neviditelný stín: indiánský stopař.

- Už jdou, kapitáne Austine! - zašeptal.

Tento důstojník byl skutečně jediný, kdo přežil strašný masakr u Singletonovy farmy v Centralii. V panice utekl hned na začátku krvavého střetnutí a jenom svému strachu děkoval za život: do paměti se mu jako strašidlo, při kterém běhá mráz po zádech, vrylo nelidské, příšerné divadlo tohoto dne. Přisahal, že pomstí majora Johnsona, kapitána Freeburga, kapitána Hattona a ostatních sto dvanáct vojáků 39. pěšího pluku Missouri, kteří zahynuli v léce u Singletonovy farmy.

Když Divoký medvěd donesl do štábu generála Tottena cennou

informaci, kterou poručík Cody dostal z Williama Gregga a Johna Jarretta, Austin trval na tom, aby střežení ohroženého mostu bylo svěřeno právě rotě, které velel: nic víc ze slavného 39. pluku nezbylo.

- Myslím, že to není špatný nápad, kapitáne Austine, - prohlásil generál Totten. -- Vím, že nikdo si nemůže přát vyrovnání účtů s tím Billem Andersonem a jeho bandou víc než vy.
- Přisahám, že až skončí tahle partie, - odpověděl hrdě Austin a slavnostně se dotkl šavle, - že 39. missourský pluk bude mít účty vyrovnány.

19. KAPITOLA

Krvavý Bill, zuřivý vůdce povstalců, se plazil k seveřanské hlídce, kterou si vybral. Voják se opíral o dlouhou pušku obrácen zády ke keřům. Bill se opatrně připlížil za keř, který nebyl ani metr od vojáka, drže v levé ruce pistoli a v pravé svůj bowiex s širokou a špičatou čepelí. Neopatrně šlápl na suchou větev, která zapraskala, a tento zvuk v absolutním tichu zazněl jako praskot stromu zasaženého bleskem. Aspoň se to zdálo banditovi, který znehybněl a namířil pistoli. Byl připraven na všechno a na čele se mu objevil studený pot.

Hlídka se však ani nehнула. Hluk musel být tedy menší, než se mu zdálo. Nebo ten zatracený Seveřan špatně slyšel.

Tím hůř pro něj: ještě

1 bowie -? lovecký nůž s mírně zahnutou špičkou, který se užívá dodnes. Jmenuje se podle Jima Bowieho, slavného lovce, který jej první používal. Bowie byl druhem Davyho Crocketta a zemřel spolu s ním při obraně Alama proti Mexičanům generála Santa-Anny.

několik kroků a pak už nikdy nic neuslyší. Krvavý Bill tiskl rukojeť dýky s divokou zlostí, za kterou si vysloužil svou přezdívkou.

Jako liška vyskočil a zabořil nůž do vojákových zad. Překvapeně si uvědomil, že je to slaměný panák. Ale bylo už příliš pozdě: kapitán Austin už vypálil ze svých ohromných pistolí.

- Na ně, Missouri! Nikoho nešetřete!

Ospalé stanoviště se v mžiku proměnilo v peklo. Kulky hvízдалy vzduchem a další přilétaly ze stromů, kde se ukryli vojáci. Bill Anderson, doslova provrtaný kulkami, se svalil na zem dřív, než stačil stisknout kohoutek.

- Palte ze všech sil! - pobízel neustále kapitán Austin. - Palte!

Pomstěte své mrtvé!

Zuřivá střelba v okamžiku smetla povstalce. John Pringle a Jesse James si v první chvíli ani neuvědomili, kde se vzalo to peklo.

- Útočí na nás! - zařval Dingus. - Utečme!

Stejně znenadání se naproti z blízkého lesíka vynořila eskadrona jízdy. Jesse zabořil ostruhy do slabin svého ponyho tak, že z něho vystříkla krev. Obrátil se v sedle a zuřivě vyprázdnil zásobníky svých pistolí proti pronásledovatelům. Podařilo se mu získat náskok. Po chvíli byl tak daleko, že střelba ustala. Teprve tehdy si Dingus všiml, že se podařilo jen dvěma ujet spolu s ním: Johnu Pringleovi a Dicku Maddoxovi.

- A co ostatní?

- Všichni jsou mrtví!

Právě v tu chvíli se poručík Newcomb, velitel eskadrony, vrátil ke kapitánu Austinovi:

- Nikdo neunikl. Ty, co se pokusili uniknout, jsme provrtali jako cedník. Nemohu to samozřejmě odpřisáhnout. V té tmě ... Někdo mohl zmizet. Ale nebude jich víc než dva nebo tři.

- Dobře, na tom nezáleží. Máme jistotu, že jeden nám neunikl...

Austin ukázal očima na mrtvolu u nohou slaměného vojáka, pro vrtanou nejméně dvacetí kulkami.

- To je Krvavý Bill? - zeptal se poručík.

- Ano, on. Hrdina od Centralie!

- Dostal, co zasloužil.

- Ještě ne všechno ...

Ráno, když se slunce vyhouplo nad obzor, aby uzavřelo krvavou noc, uviděli obyvatelé Missouri znetvořenou hlavu Bloodyho Andersona naraženou na telegrafní kůl jako výstrahu pro povstalce.

William Cody při pohledu na tuhle strašnou ozdobu zbledl.

- Takovou hrůzou řetěz nenávisti nepřekleneme! - vybuchl. - Až bude všemu konec, budu muset něco zařídit... Musím najít toho, kdo dal tak nelidský rozkaz.

Když všechno skončilo, byl kapitán Austin odsouzen vojenským soudem, degradován a poslán zchladit svou zuřivost do proslulého vězení v Pensacole.

20. KAPITOLA

Několik dní po příjezdu do Franklínu William Cody znovu změnil vzezření: stal se tím, čím se především cítil, drsným kovbojem, který si liboval v nebezpečích. Místo uniformy vymydleného důstojníka Unie nebo indiánského převleku, který měl na sobě v Boonvillu, si oblékl kostkovanou košili a starou špinavou koženou vestu, vyrudlé kalhoty z modrého plátna s širokými chapy a černé sombrero, které mu zakrývalo větší část obličeje. A protože byl začátek prosince, kdy začala klesat teplota

1 široké chapy - tradiční součást kovbojského oděvu. Byly to dva velké trojúhelníky z kůže, většinou daňčí, které se přivazovaly k holením a k opasku byly připevněny jakýmsi šlemi. Původně sloužily jako ochrana proti ošoupání kalhot při dlouhé jízdě na koni, ale brzy se staly nutným módním doplňkem a bývaly pak pobité stříbrem nebo mědí.

i v mírném podnebí Missouri, doplnil svůj oblek potichem i z barevné mexické látky.

Týdny od šťastného útoku konfederálních vojsk na kolonu agent Allana Pinkertona nezahálel. Své Foxy nechal v táboře mezi sráznými horami na sever od Boonvillu a sám systematicky prohledával okolí Ho-wardu v naději, že objeví záhadnou Katii Clarkeovou, snoubenku Char-leyho Quantrilla.

Nebyla to tak snadná záležitost, protože musel být nadmíru opatrný, aby nepoplašil podezřivého "majora". Nakonec se ale dověděl, že někde v okolí Franklínu žije jistý Mason Clarke, bohatý farmář, který prý má tmavovlasou a spíš obtloustlou dvacetiletou dceru. I to odpovídalo Greg-govu a Jarrettovu popisu ... Bill si tedy na pomoc zavolal Divokého Billa Hickoka a dal se do pronásledování, aniž přesně věděl, co ho čeká a co má dělat.

Franklin, kam dorazil navečer, na něho zapůsobil dost skličujícím dojmem. Bylo to skutečně město plné záhad.

Dřevěné baráky, celé stovky těchto baráků byly polorozbořeny a napůl pohřbené v bahnu, které přinášely povodně, jichž zde do roka bývalo několik. Široké a rovné ulice, ale napůl zarostlé trávou, cihlové domy a přepychové vily, také pobožené, obrostlé bodláčím a svlačcem. Na některých bylo vidět firemní štíty obchodů, banky, saloonu, teď však zde sídlily jen myši, žáby a sovy. Franklin bylo snad největší město v Missouri, ale téměř opuštěné. Hned po válce v roce 1812 se zde usadili první pionýři a skutečný rozmach prožilo v roce 1821, kdy se vydala na jihozápad do Nového Mexika skupina pionýrů a prakticky tak otevřela stezku do Santa Fé, která později sehrála důležitou roli v kolonizaci amerického Západu. Po této stezce se celých dvacet let ubíraly karavany a dostavníky a hnala se po ní stáda z chovů v

Novém Mexiku a Arizoně na bohaté trhy na Jihu. Za těch dvacet let přivábily do Franklinu na deset tisíc lidí neomezené možnosti zbohatnout, které se naskývaly tomu, kdo neměl mnoho skru-

1 poncho - čtvercová přikrývka, většinou s velkými, křiklavě barevnými geometrickými vzory. Uprostřed se vystříhl otvor na hlavu a nosila se jako plášť.

2 Franklin - autor má na mysli starý Franklin, který se rozkládal na obou březích Missouri asi deset kilometrů od nynějšího Franklinu.

půl a kdo se nebál. Mezi slavné obyvatele Franklinu patřily i osobnosti jako generál Meredith Marmaduke, guvernér Claiborne Jackson a dokonce Kit Carson, slavný scout, který, až z Kentucky, prožil právě zde mnoho let, než přesídlil do Texasu. Pak přišly coby dopravní prostředky velké říční parníky a Jefferson City, Boonville, Glasgow a Kansas City rychle předstihly Franklin jako obchodní a komunikační centra, a konečně stavba železnice dala městu poslední ránu. V době, kdy sem dorazil William Cody, zbylo z několika tisíc obyvatel už jen několik set a kromě farem v okolí zde bylo pouze několik desítek domů, a to ještě jen na kopci kolem Santa Fé, jediného saloonu, který tady zbyl a kde se měl poručík sejit s Divokým Billem Hickokem.

21. KAPITOLA

Bill si nevychovaně kopnutím otevřel dveře do Santa Fé. Stejně jako před časem - který by se měl vzhledem k událostem, jež se od té doby zběhly, počítat na měsíce a ne na týdny - když přijel do Centralic, chtěl na sebe upozornit jako na silného a všeschnopného mladíka. Nenucené se opřel o bar:

- Hej, ty slimáku! - vyštěkl na hospodského a uhodil pěstí do pultu, až sklenice a láhve poskočily.

Majitel lokálu k němu překvapeně přispěchal. Přestal obsluhovat ostatní hosty, kteří neprotestovali a nevšímali si ho, ani když si objednal sklenici mléka . . . Pokusil se je provokovat:

- Tohle mléko máš od svých klientů? - řekl muži, který ho obsluhoval s pochlebnickým úsměvem.

- Nerozumím ...

- To musej bejt pěkný kozlové, když takhle smrdí!

Vrhl kolem sebe arogantní pohled, ale nezdálo se, že by si někdo jeho nárazek všiml. Dokonce všichni sklopili zraky, aby se nemusili setkat s jeho pohledem. Bill začal být nespůj: bylo to až příliš nenormální. Všiml si, že na stěnách lokálu jsou přibity vyhlášky, které slibovaly tisíc dolarů tomu, kdo ho zná. Jestli ho ti muži poznali a přemýšlí o tom, jak uvědomit Quantrillovy lidi, budou se chovat právě tak.

Pod potichem se dotkl boule, kterou tvořila pistole. Dotek na zbraň ho trochu uklidnil, ale v srdci si přál, aby Divoký Bill přišel opravdu co nejdřív.

- Projíždíte, nebo se hodláte zdržet? - zeptal se hospodský a přerušil tak ne příliš veselé myšlenky.

- Hleď si svého!

- Nechtěl jsem vás urazit, - ujišťoval ho honem druhý. - Jsme tady hrozně rádi, když přijde cizinec. To se nestává tak často.

Bill se na něho tázavě podíval, což mu dodalo odvahy, aby pokračoval.

- Podívejte se, amigo, - vysvětloval mu, - Franklin není to, co bývalo.

- Toho jsem si všiml!

- Teď už je to mrtvé město. Dalo by se tady ještě vydělat, ale lidem se nechce pracovat.

- Rád věřím.

- Práce by tady bylo, ale lidi nejsou ...

- Hm, dalo by se skoro říct, že to jsou baby, - odvětil Bill a opovržlivě se podíval na těch několik hostů v lokále.

- Mladí odešli do města a těch pár, co tady zůstalo, se dalo naverbovat jak od Jižanů, tak od těch druhých.

- Proč mi to povídáš? Nemůžu říct, že by mě to zrovna zajímalo!

- To je škoda, amigo, opravdu! Jste pěkně rostlý a je na vás na první pohled vidět, že se vyznáte v koních, já lidi poznám... Snadno byste tady našel džob. Myslel jsem si, že by vás to mohlo zajímat.

1 amigo - španělský přítel.

- Peníze mě vždycky zajímají. Záleží na tom, kolik jich je.

Starší, ale dosud silný muž, oblečený celý v černém, s pistolí pod rozepnutým sakem, k němu přistoupil a pečlivě si ho prohlédl.

- Řekněme, - a vyfoukl kouř z doutníku, - řekněme tisíc dolarů.

Bill cítil husí kůži na zádech: stejná cifra jako na plakátech. Nehnul ale ani brvou.

- Hm, tisíc dolarů je pěkná suma, - odpověděl. - Asi nebude lehké si je vydělat.

- Nikdo nedává peníze zadarmo, amigo. Nebude to lehká práce, a když ji přijmete, nedostanete ani cent, dokud ji neskončíte. Váš krk je připočítán do ceny.

- Mužem se dohodnout! - řekl klidně Bill. - Tak kápněte, co mám dělat.

- Tady ne. Přijďte zítra na můj ranč.

Neznámý se vzdálil v oblaku namodralého dýmu, ale na pultě nechal vizitku. Bill si s bušením srdce přečetl jméno: Mason Clarke. Bylo skutečně obtížné poznat, jestli je to náhoda nebo past... mačkal kartičku v prstech a přemýšlel, když do Santa Fé vstoupil Bill Hickok.

22. KAPITOLA

Ranč 003, velká a známá farma Masona Clarkea, byl nesmírně rozlehlý. Už před hodnou chvílí William Gody, kterého na dálku doprovázel šerif, projel obyčejnou dřevěnou bránou, kterou vedla úzká prašná cesta. Nikde žádný plot, jen pravidelně zapíchané kolíky, které ohraničovaly pozemky. Už dobrých dvacet minut jeho Brigham klusal

a jezdec se s největší opatrností rozhlížel. Dosud nepotkal jediného člověka nebo zvíře, ani nebyl na dohled farmy. Ranč prožíval asi stejnou krizi jako Franklin.

Konečně objevil corral, kde tři muži značkovali telata. Bill si všiml, že jsou beze zbraní, ale to samo ho nemohlo úplně uklidnit: věděl dobře, že není nijak obtížné schovat pistoli pod sako, nebo - je-li pozvání pána Masona Clarkea pastí - skrýt někde muže s velkorážnými puškami. Přesto ale zamířil přímo k ohradě s největší přirozeností.

Kovbojové chytali právě černého býka. Podařilo se mu uniknout svištícím lasům. Utíkal jim, nebo se stavěl na zadní, či skláněl svoji svalnatou šíji. Železo se žhavilo v plamenech, ti tři neustále opakovali pokusy chytit ho, a kleli přitom stále hlasitěji.

- Takhle se nikam nedostanete, amigos! - oslovil je Bill.

Všichni tři se otočili, jako by si cizince všimli až teď. Jejich reakce mladého agenta sice uklidnila, ale nepřestal se mít na pozoru.

- To zvíře si všimlo železa v ohni, - dodal, - a rozhodlo se, že se nenechá označkovat.

- Chceš nás učit naše řemeslo, gringo? - vyštěkl jeden z nich.

- Nechci nikoho ničemu učit, - odpověděl mu Bill s odzbrojujícím úsměvem. - Dělán jen to, co nejlíp dovedu.

- Co tady hledáš, gringo? Nevíš, že je tady soukromý pozemek?

- Vím. Hledám pana Masona Clarkea.

- Chceš říct plukovníka Clarkea.

- Mně je to jedno, jestli plukovníka nebo kaprála. Kde ho teď najdu?

- Na farmě za tamhle tím kopcem.

Bill poděkoval a dotkl se prstem sombrera. Tři muži se o něj přesta-

1 corral - španělsky dvůr, zde velká ohrada, kde se obvykle krotili koně.

2 gñngo - tak říkali Mexičané a obyvatelé jižních částí USA Američanům.

Přesný význam slova není znám, byl však pejorativní. Někteří autoři se domnívají, že je to zkomolenina prvních slov písně, která v té době byla velice módní a kterou pionýři neustále zpívali: Green grows the lilac (Zelená se šefík). Výslovnost slov green grows je velmi podobná výslovnosti gringo.

li zajímat a roztočili lasa, aby chytily býčka, který pobíhal kolem ohrady. Znovu bez úspěchu ... a Bill už nemohl zadržet pobavený úsměšek.

- Co je ti k smíchu, gringo? - vyjel si první z nich. - Ještě jsi nám neukázal, že to dovedeš líp než my!

- No, jestli chcete ...

Bill slezl s koně a přeskočil ohradu. Rozmotal provaz, který měl stočený u sedla, a držel ho za smyčku, pomalu ho roztočil nad hlavou. Zvolna se přiblížil k plotu a stoupl si do cesty býčkoví.

- Chceš se nechat rozdupat, blázne? To ti nikdo nezaplatí!

Bill je neposlušal. Znehybněl, jenom rukou točil lasem nad hlavou nebo vertikálně před sebou. Černé zvíře, když si ho všimlo, se zastavilo. Chvilí se dívalo na muže, který na ně číhal. Hráblo kopytem a zakývalo hlavou s dlouhými ostrými rohy.

- Pozor, útočí!

Býček vyrazil se skloněnou hlavou. Byla to skutečná lavina masa a kůže. Bill nehybně vyčkával. Rohy namířily na něho ... Uskočil stranou a přitiskl se zády k ohradě vteřinu předtím, než se do něho měly zabořit. Jeden roh sa ho lehce dotkl.

- No a co? - zvolal ironicky kovboj. - Uhni! Nemáme chuť ti kopat hrob!

- Uvidíš, amigo!

Bill chtěl nejprve poznat chování zvířete v rozhodujícím okamžiku. Teď, když poznal, jak skáče v okamžiku, kdy má narazit, aby náraz byl co nejsilnější, věděl, co má dělat... Býček znovu zaútočil. Sotva se vypjal k smrtícímu nárazu, zasvištělo laso a omotalo se mu kolem předních nohou. Prudké trhnutí a zvíře leželo na zemi.

- Tohle jste znali? - řekl Bill klidně. - To mě naučil jeden kovboj v Oklahomě.

- Hele, ty jsi asi ten gringo, kterého plukovník čeká, že?

- To jste měli poznat už dávno.

- Bejt na tvým místě, nepřijímal bych práci, kterou ti nabídne.

- Proč ne? Tvůj pán platí dobře.

- Právě proto. My tři máme taky bláznivou chuť dostat tu tisícovku. I za mň bychom zabili chlapa.

- Mluvíte o mne? - hrál Bill údiv.

- I o tobě!

- Díky, amigos. Nezapomenu na vaše upozornění! Bill se vyhoupl do sedla a vydal se k vrškům.

23. KAPITOLA

Hlavní obytná budova farmy byla dvoupatrová cihlová vila s portálem přes celou fasádu. Všechno svědčilo o tom, že vrchol rozkvětu má už za sebou a že v současné době není nejbohatší. Nosné pilíře byly omšelé a zdi už potřebovaly

hodně dávno přebílit. Zahrada byla plná plevelů, a stáje a ohrady byly pro těch pár zvířat příliš velké. Vozy byly dávno nepojízdné a sedla, pověšená na zdech, stará a zpuchřelá.

Clarkeova rodina už asi dávno zapomněla na své nejlepší období, pomyslel si Bill.

Plukovník Mason stál před domem s dvěma kovboji. Sotva zahlédl cizince, propustil oba muže a vyšel mu v ústřety. Bill seskočil s koně a nedbale se dotkl prstem okraje sombrera na pozdrav.

- Jsem rád, že jste mě pozvání přijal, amigo, - řekl mu Mason

Clarke. - To je pro mě znamení, že vydělám tisíc dolarů.

Věta zněla jako poplašný zvonek, ale scout na sobě nedal nic znát.

- Pojdte dovnitř, - dodal plukovník a vykročil k omšelé vile. - Napijeme se whisky a pak si promluvíme o naší záležitosti.

- Raději zůstanu venku, - řekl Bill.

- Proč?

- Je tady někde schovaný můj přítel a nerad bych, abyste se mu ztratil z mušky.

- Tak vy mi nevěříte?

- Ne.

Mason se ušklíbl, ale hned se usmál:

- Mám rád opatrné lidi, amigo. Jste muž, kterého hledám ...

- Jakou práci mi navrhuje?

- Vyznáte se v Kansasu? - zeptal se Mason v odpověď.

- Jako ve své kapse.

- Výborně. To všechno zjednodušuje. Přeji si, abyste jel do To-peky. Najdete tam někoho, kdo shromáždil stádo o tisíce koní.

- Jak shromáždil?

- Ukradl, přirozeně. Ty koně jsou určeni pro konfederábií vojsko. Zaplatí dva dolary za kus ... Rozdělíme se. Dostanete dolar za každého koně, kterého převedete přes frontu.

- To je riskantní práce.

- Proto vám nabízím takovou odměnu.

- A když odmítnu?

- Mohl byste to ještě udělat, ale myslím, že to neuděláte.

- Co když ano. Řekl jste, že tisíc dolarů vyděláte stejně.

Clarke strčil ruku do kapsy, vytáhl papír, který pomalu rozložil: byl to plakát s odměnou.

- Vidíte? - zeptal se se zlým úsměvem. - Tisíc dolarů v každém případě...

- Nechápu!

- Nedělejte ze sebe hlupáka, amigo ... nebo vám mohu říkat pane Cody?

Plukovník při těch slovech bleskově vytáhl pistolí, ale rychleji se zpod poncha objevila hrozivá hlaveň "Lukrecie Borgie".

- Můžete mi říkat třeba Kryštofe Kolumbe, chcete-li! - odpověděl mírně Bill.

- Raději vám budu říkat vašim jménem, pane Cody.

- Ale nikde nestojí psáno, že dostanete tisíc dolarů odměny. Jestli jsem ten, za kterého mě máte, musíte počítat i vy s rychlostí a přesností mých střel.

- To ano ... Proto raději vydělám tisíc dolarů tím druhým způsobem. Je to méně riskantní. Přijímáte tu práci?

- Říkáte, že jste si jist, že jsem William Cody. Proč tedy dáváte takový návrh právě mně?

- Nenašel bych příhodnějšího muže... Vy nemáte na vybranou, pane Cody.

- Pořád vám nerozumím.

- Na jedné straně vás hledají povstalci a na druhé straně také "modrý panděra". V Glasgowě jste opustil své místo a dezerte se ve válce trestá smrtí, poručíku!

Billovo nitro se otřásl, ale zároveň mu Clarkeovo prohlášení nechávalo jistou naději. Generál Totten zřejmě pracoval velmi dobře, když se historci o jeho dezerci věří... Rozhodl se, že využije situace, která mu nabízela získat čas a poznat, kam ho zavede cesta, na niž se tak bezhlavě vydal.

- Vidím, že máte dobré informace, pane Clarku, - zamumlal.

- Věděl jsem, že budete rozumný, pane Cody. Neměl jste na vybranou. Pomsta povstalců nebo vojenský tribunál vyjdou nastejno... Sám proti dvěma nepřítelům nemůžete bojovat, a já jsem si jist, že těch tisíc dolarů, které nabízím, vám pomohou dobře vybrat.

- Vraťme se k té práci. . . Sám ji nemohu dodělat až do konce.

- Dám vám své čtyři lidi. Nepustí vás z dohledu a provrtají vás olovem, kdyby vás napadlo nás zradit.

- Kdy mám odjet?

- Co nejdřív.

- Zítra ráno?

- Mně se to hodí. Mezitím se odsud ale nehnete. Musím vás upozornit, že vaši andělé strážní už pracují. . .

Ukázal očima k vysokému keři lobélie: mezi listím bylo vidět čtyři hlavně mířící na scouta.

- Dobře, Clarku. Odjedu zítra ráno.

24. KAPITOLA

Mason Clarke se ukázal jako dokonalý hostitel, přestože čtyři pistolníci nespustili z hosta oka. ... S Billem se ale jednalo, jako by ani nebyl zajatcem. Celé odpoledne hrál mladý poručík s plukovníkem poker.

Vila zevnitř vypadala stejně jako zvenčí: všude spousta přepychu, ale nábytek a čalounění byly už chatrné. Všude bylo plno prachu, který svědčil o tom, že v tomhle domě muselo být značným utrpením stát se sloužícím.

- Válka, - plukovník cítil povinnost se ospravedlnit, - mě donutila mnohého se vzdát.
- Chápu ...
- Kromě toho chov dobytka vyžaduje spoustu lidí, aby k něčemu byl, včera jste v saloonu Santa Fé slyšel, že dobří kovbojové jsou pryč ...
- Chápu ... A vy jste si vzal do hlavy, že se z chovatele stanete zlodějem.
- To jste neuhodl, pane Cody. Mě neurazíte. Jedna věc je krásná a druhá působit škody nepříteli.
- To je zvláštní, plukovníku, zdá se mi, že jsem už něco podobného slyšel. Tehdy to ale dělali Indiáni...
- Co s tím mají společného Indiáni?
- Nic. To jsem jen tak ...
- Musíte si, Cody, uvědomit, že ať je moje loďka, jaká chce, jste teď na ní i vy.
- Přirozeně.
- Ještě něco k vaší nové práci: nechtěl byste, aby vám pomohl váš přítel?
- Jaký přítel?
- Zmínil jste se o nějakém v okolí. Bill se rozesmál:
- To byl můj bluf, plukovníku, žádný přítel zde není!
- To jsem už poznal. Moji lidé prohledali ranč metr po metru a nenašli žádnou stopu.

Agent v duchu ulehčením vydechl, když se dověděl tuto dobrou zprávu: Bylo by velmi nepříjemné, aby i Divoký Bill Hickok padl Clar-keovi do rukou. Nenucené odpověděl:

- Je mi líto, že se vaši lidé zbytečně namáhali: Kdybyste se mě byl zeptal dřív, byl bych jim jejich námahu ušetřil.
- Asi bych vám byl nevěřil, protože já jsem také od přírody nedůvěřivý.
- Mně ale důvěřujete!
- Vůbec ne. Jenom vkládám důvěru do vaší inteligence a jsem pevně přesvědčen, že dojdete na konec cesty, kterou jsem před vámi otevřel.
- Správně. Líbí se mi hrát s vámi. Budeme hrát s otevřenými kartami?
- Když má někdo v ruce poker, nedá se podvádět.
- Vy ho máte?
- Odměna na vaši hlavu a udání pro dezerci.
- Ach tak! Ale to jsou jenom dvě karty.
- Třetí eso, to je těch tisíc dolarů, které vám nechám vydělat.
- Ale čtvrté eso mám já, plukovníku.
- Které?
- Tohle!

Bill položil na stůl svůj kolt, ale s Clarkem to ani nehnulo. -- Vidím, že jste dobrý hráč, pane Cody. Skoro se vás začínám bát... Já mám ale vyšší poker než vy.

- Ukažte ho!
- Plukovník znovu ukázal Billovi na čtyři karabiny, které se na něho namířily v okamžiku, když se objevila pistole.

- Zdá se, že jste zvyklý vyhrávat, Clarku. Jedním nebo druhým způsobem!
- Řekněme, - opravil ho hostitel, - že jsem se rozhodl vyhrát tuhle hru. Až příliš na ní záleží!

Večeře byla nezměrně nudná: ani přítomnost Katie ji nijak nepozvedla. Nevěsta majora Quantrilla byla přes havraní vlasy a oči podobné ohníčkům docela obyčejná, spíš nesmělá a rozpačitá dívka. Bill,

kteřý čekal, že se co chvíli objeví šer povstalců, byl znovu rozladěn: ve velké tmavé jídelně seděli jen ve třech. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se zde někde skrýval přízračný major. Agent se už začal obávat, že se zmýlil nebo že major Quantrill z ranče zmizel.

25. KAPITOLA

Večeře končila vynikající whisky, která je však také nijak víc nerozveselila.

- Teď uděláte dobře, když si půjdete odpočinout, - řekl hostu Mason Clarke. - Ráno vás čeká dlouhá cesta.
- Musíte mi dát přesnější instrukce, - připomenul mu Bill. - Koho a kde mám v Topecc vyhledat?
- Řeknu vám všechno až ráno.

Plukovník zavedl poručíka do prvního poschodí a ukázal mu pokoj.

- Doufám, že se vám zde bude líbit, - řekl mu jako dokonalý pán domu. - Otevřené je jenom jedno křídlo prvního patra a tohle je nejlepší pokoj, který mám k dispozici.
- Bude mi tady výborně.

- Já a moje dcera spíme na konci chodby. V pokojích vedle vašeho budou spát nuiži, kteří odjedou s vámi. Kdybyste cokoli potřeboval, zavolejte je, nenechají vás čekat. . .
- Bill okamžitě pochopil, že ho budou hlídat i v noci, kdyby ho náhodou napadlo^ že uteče ...
- Nebudu nic potřebovat, pane Clarku.
- Ve stájích a v čeledníku spí další muži se zbraní u ruky, připra-

veni skočit do sedla. Můžete klidně spát... Dobrou noc, Cody. Zítra na shledanou!

- Na shledanou zítra!

Když Clarke vyšel, uslyšel venku zarachotit klíč. Bill se ušklíbl: teď je skutečně zajatcem. Aspoň může v klidu přemýšlet o té zatracené šla-mastyce, do které se vlastní vinou dostal. Celý den se k tomu nedostal, protože se musel mít neustále na pozoru. Zhasl lampu a těžce dopadl na postel. Z chodby k němu dolehl zvuk lehkých kroků. Bylo až příliš logické, že jeho andělé strážní se budou chtít přesvědčit, jestli se natáhl, než zalezou do svých pokojů!

Bill neusnul. V hlavě se mu honily myšlenky jako mustangové v prérii. První problém se týkal Quantrilla. Je na farmě nebo ne? Všechno nasvědčovalo tomu, že ne, a přece Bill instinktivně cítil majorovu přítomnost ! Možná v horním poschodí. . .

Druhou otázkou byl ten plukovník Clarke. Podivný člověk.. . Měl jistotu jen v jedné věci: že chce války využít k tomu, aby pomohl svým financím. Byl to hazardní hráč, Bill si toho všiml, když spolu hráli, a vybral si nejriskantnější kartu - vítězství Konfederace - v naději, že vyhraje víc. Mohl by se vsadit, že on přišel na sňatek Katie s šéfem povstalců: bylo dost těžké si představit, že by tahle apatická dívka kvůli někomu ztratila hlavu, a navíc kvůli muži tak prapodivnému. Jakými kartami hraje Clarke nyní? Určitě ne s tisíci dolary, které byly v té hře zřejmě příliš klamnou výhrou. A ani s ukradenými koni, které měl doručit konfederálnímu vojsku. Mezi bushwakery bylo dost lidí, kteří by byli s to se s podobnou prací vyrovnat!

A pak ještě jeden problém, který by vyřešil všechny ostatní: dostat se odtud před svítáním. Pak by už bylo na všechno pozdě . . . Vstal a zapálil lampu. Zakryl ji tak, aby nesvítla do škvír pode dveřmi, a několikrát s ní přešel kolem okna. Žádná odpověď! Bill to zkusil několikrát a zrakem prohledával tmou kolem ranče. Zase žádná odpověď. Přešla nekonečná chvíle.

Poprvé od chvíle, kdy se dostal do této nepředvídané situace, pocítil Bill hluboké znepokojení. Co když Clarke má skutečně vysoké karty? Co když neříká pravdu a jeho lidé objevili Hickoka? Bez šerifovy pomoci nemá žádnou naději.

Znovu udělal znamení lampou. Konečně se v dálce rozsvítilo slabé, skoro neviditelné světýlko. Bill musel zhasnout lampu, aby lépe viděl. Bylo to přerušované svědo, které zhasínalo a rozsvěcovalo se v rytmu signálů Morseovy abecedy. Přítel zajatci sděloval, aby se připravil a že jsou s ním i Foxové Divokého medvěda. Nádherná zpráva. Teď měl agent o co opřít své plány.

26. KAPITOLA

William Cody ve tmě vyčkal, až v domě všechno utichne. Potom počkal ještě půl hodiny, než se dal do práce. Bylo to třicet minut plných napětí a nejistoty, protože neměl ani nejmenší představu, co by měl dělat vzhledem k tomu, že byl uzamčen v místnosti a obklíčen muži připravenými okamžitě střílet.

Přitiskl ucho ke stěně a soustředěně poslouchal. Zaslechl těžký a nepravdělný dech obou pistolníků, kteří spali vedle. Zjistil, že i druzí dva tvrdě spí. To byla ta pravá chvíle něco udělat, kdyby jenom věděl co! Napadlo ho, že by mohl vyskočit z okna, ale upustil od té myšlenky, když si uvědomil, že pád by vzbudil ostatní hlídky, o kterých mu říkal Clarke. V tom případě by musel počítat s pouhými šesti ranami svého koltu, protože karabinu nechal u sedla. Mezitím co tak přemýšlel, zaslechl na chodbě opatrné kroky. Přibližovaly se. Tři muži... Najednou si vzpomněl na ty tři kovboje, které potkal ráno, a na jejich hrozby. K sakru, všechno se komplikuje! Instinktivně se opřel zády o stěnu vedle dveří.

Kroky se zastavily. Zřejmě poslouchali. Bill napodobil chrápání. Klíč se potichu otočil v zámku, klika cvakla a dveře se trochu pootevře-

ly. Nic víc. Ale bylo jasné, že ti tři jsou na chodbě, ani ne krok od něho a že poslouchají, jestli neprobudili svoji oběť. Vstoupili dovnitř a tiše zavřeli dveře. Scout slyšel jejich vzrušený dech, a skoro ani nedýchal, aby se neprozradil. V naprosté tmě přistoupili kovbojové k posteli. Proti oknu zahlédl Bill ruku s dýkou, jak se zdvíhá nad postelí, kde si ti tři mysleli, že leží. Bill na ně skočil zezadu s roztaženými rukama. Naráz je všechny tři srazil na postel a pažba pistole zabubnovala na jejich hlavách. Bylo to dílo okamžiku a obešlo se bez hluku. Bushwakerové ve vedlejší místnosti chrápali dál...

To jsem měl zas jednou štěstí, pomyslel si Bill. Díky tomu, že dveře zůstaly otevřené. Kovbojové, které poslal do říše snů, budou ještě hodně dlouho spát, ale agent je pro jistotu svázal pruhy z prostěradla a každému strčil do úst roubík. Vzal si jednu z jejich pistolí a pocítil větší jistotu, protože teď měl k dispozici dalších šest ran.

- Začíná se to vyvíjet, jak jsem v to ani nedoufal! - Otevřené dveře, spící dům a venku šerif a věrní Indiáni. Záchrana je na dosah ... Bill si ale přišel pro Quantrilla a bez něho nechtěl odejít. Bosý se vydal chodbou ke schodišti. Místo aby šel dolů, vystoupil do hořejšího patra. Zaprášené a oprýskané schody pod ním zapraskaly. Tento zvuk připadal vzrušenému scoutovi jako troubení k poslednímu soudu. Opřel se o zeď s pistolemi v rukou a čekal. Ale nic se nepohnulo. Ještě s větší opatrností udělal další krok.

Dostal se do druhého patra. Pod jedněmi dveřmi zahlédl světlo a šel už najisto: věděl, že je na dobré stopě, podle toho, co mu říkal Clarke, v druhém patře neměl být nikdo ... Došel po špičkách ke dveřím.

- Tos udělal pěknou hloupost! - dolehl k němu zevnitř neznámý rozčilený hlas. - Vzít si do baráku toho střelce! Uvědomuješ si to vůbec?...

- Chci si konečně jednou dělat, co chci, Charley, - odpověděl hlas plukovníka Clarkea. - Spoustu nepříjemností jsem si přivodil jen proto, že jsem poslechl tebe!

- Ty ho neznáš, toho agenta. To je ďábel!

- Tím líp. Máme ho tady, tak ho musíme zničit.

- Známe jediný způsob, jak se ho zbavit: dvě kulky do zad!

- Proč to nezkusíš, Charley? Víš dobře, že se nedá překvapit...

A tím bychom nic nezměnili, za ním stojí další agenti. Jeho smrt by jenom vzbudila pozornost a podezření! Ty jsi ale sám, od té doby, co už nemáš odvalu zůstat u svých povstalců ...

- Přestaň, Masone!

- Jistě, já vím, pravda je nepříjemná. Ale je tomu tak.

- Kdybys mi alespoň vysvětlil, co tě to napadlo poslat ho pro ty koně!

- Je to velmi jednoduché. Co se bude dít potom, na tom nezáleží, ty budeš mít čas zmizet a zahltit po sobě i stopy.

- Kam bych měl ale jít?

- Do Clintonu, ke svým lidem! Tam je tvoje místo!

27. KAPITOLA

Billovi to stačilo. Naposledy se přesvědčil, že je v domě klid, a nepozorovaně zmáčkl kliku. Srdce cítil až v krku.

- Ano, myslím, že máš pravdu, Masone, - zaslechl teď mnohem

jasněji Quantrillův hlas.

Plukovník ani major si nevšimli, že se dveře nepatrně pootevřely.

- Jistěže mám pravdu! - odpověděl Clarke.

- Fakt je, že mě znervózňuje ten chlap tady v domě!

- Bude tady ještě pár hodin, Charley. Zítra odjede po dobrém nebo po zlém a tak brzo se nám pod nohy zase nepřiplete!

Bill rozrazil dveře jediným kopnutím a namířil pistole:

- Mýlíte se, Clarku . . . Jsem rád, že vás poznávám, majore Quantille.

Oba instinktivně zdvihli ruce a zbledli jako stěna.

- Aby tě hrom, Masone! Říkal jsem ti to! - zaskřípěl zuby major,

- Mlčte! - sykl Bill. - Ted* není čas na dlouhé řeči! Zvědavě si prohlížel nepolapitelného nepřítele, který nesčetněkrát

unikl i těm nejzvrůvňejším pátráním. Nevypadal vůbec jako povstalec, spíš jako mírumilovný dobytkař. Měl na sobě dobře padnoucí proužkovaný oblek. Pěstěné, husté černé vlasy mu dodávaly vyzývavého výrazu, zato šedé oči byly plné strachu a neustále se dívaly na pistole, které na něj mířily.

- Svažte plukovníka! - přikázal mu Bill. #- Nemůžeme ho přece s sebou táhnout!

- Co chcete dělat? - zavrčel Clarke.

- Vašeho budoucího pana zetě tentokrát postavím před vojenský tribunál.

- Vy jste se zbláznil. Na ranči je plno ozbrojených mužů. Neuděláte ani krok, zatracený špióne!

- O vaše muže se postarám, až budu mít čas! Tak do toho, Quantrille! Udělejte, co jsem řekl!

Strhl ze stěny tlustý provaz a hodil ho majorovi.

- Rychle!

Vrazil hlavně povstalců do žeber a ten honem poslechl. Sklonil se, aby obtočil provaz kolem plukovníkových boků. Bill si všiml, že zaváhal . . . Quantrill se náhle otočil a v ruce držel pistoli. Agent ho včas zneškodnil nádherným kopancem do břicha. Bleskovým hákem uzemnil i plukovníka. Ještě měl situaci stále v rukou. . . ale Quantrill při pádu zmáčkl kohoutek. Rána šla sice mimo, ale poplach byl vyhlášen. O poschodí níž už bylo slyšet křik pistolníků a bouchání dveří. Bill už neměl čas oba svázat. Uspal je dvěma ranami pažbou do hlavy a skočil za velkou skříň z ořechu, což byla nejlepší skrýš v místnosti.

Téměř v stejném okamžiku se rozlétly dveře. Dovnitř vletěl muž s puškou:

- Plukovníku, zajatec ...

Zastavil se při pohledu na těla na podlaze. V zrcadle zahlédl Billa a otočil se proti němu a začal pálit jako zběsilý. Střela ho na místě zchladila. Další povstalec zakopl o jeho tělo na zemi a další kulka znehybněla i jeho.

Ze schodiště do místnosti doléhaly hlasy a hluk kroků: Clarkeových mužů bylo víc, než Bill počítal. Rovněž zvenku bylo slyšet křik a střelbu: po prvním výstřelu Hickok a Indiáni napadli zbytek hlídačů. Bill skočil za divan, odkud mohl lépe kontrolovat dveře. Dalšího zastřelil, jenom se ukázal. Ostatní se rychle kryli.

- Je uvnitř! - křičel nějaký hlas.

28. KAPITOLA

Na chodbě najednou bylo ticho, že to bylo poručíkovi až podezřelé. Rozhlédl se a uklidnil se: do místnosti nevedly

žádné další dveře a jeho pistole uzavíraly jediný vchod. Co se to tam venku ale děje? To ticho ho trochu zneklidnilo. Jeho vycvičený instinkt ho přinutil, aby se obrátil. Oknem na něho mířila pistole. Výstřel, a nepřítel zmizel za hřmotu padajícího skla. Bush-wakeři využili tohoto okamžiku a vříteli se dovnitř střílejíce jako posedlí. Oběma rukama. Nechybující kolt agenta zahřměl jim v ústrety. Zuřivá bitva trvala jen několik vteřin a v místnosti zbyla po ní jen bezduchá a zkrvavená těla.

Bill vyhlédl ze své skrýše, aby si mohl lépe prohlédnout tuto působivou scénu.

- No, Shotgun, - řekl si, - zasloužíš si svou přezdívku!

Vyfoukl z hlavní pistole kouř, a aniž z levé ruky pustil kolt, který sebral kovbojům, pravou rukou plnil bubínek prázdné zbraně.

- Zdá se, že je konec, Shotgun, ale uděláš lip, když se přesvědčíš...

Vystrčil ze dveří co možná nejdál bezduché tělo Masona Clarkea. Kdyby na chodbě byli další muži, překvapení by je prozradilo. Bill slyšel jenom hluchý pád těla.

Vyhlédl s pistolí připravenými ke střelbě. Na chodbě skutečně nikdo nebyl. Zbystřil sluch: nikde se nic nehýbalo. Vrátil se dovnitř. Naložil si na ramena majora Quantrilla:

- Tak pojď, ptáčku! Čeká tě cesta do klece!

Zaslechl zabručení v odpověď, povstalec začal přicházet k sobě. Bill ho uspal pěstí do hlavy. S namířeným koltem a s tímto břemenem na zádech vysel znovu na chodbu. Přesvědčil se, že skutečně zlikvidoval všechny muže, kteří byli v domě: v budově bylo velmi mrtvé ticho. Venku se stále ještě střílelo.

Opatrně začal sestupovat po vrzajících schodech. Dostal se do nižšího patra a pozorně si prohlédl chodbu, než ji přešel. Nikde se nic nehnulo. Vešel na schody.

Zdola se ozvala rána, jako by se bořil dům. Kulka zasáhla kolem Billovy hlavy, ale poručík skočil ke zdi a kryl se zábradlím. Přilétaly další střely, které ho však nezasáhly. Agentovi se zdálo, že je v pekle, podobném tomu v Glasgowě, kdy se pokusil osvobodit Lewise. Týž po-lostín, tytéž schody, stejné sloupy na zábradlí. Rozdíl byl jen v tom, že se ho teď pokoušel zabít přelud. Tak alespoň vypadala v dlouhé noční košili a noční čapce Katie Clarkeová, ta bázlivá a ustrašená Katie, která na něj mířila karabinou, a jak se zdálo, uměla s ní až příliš dobře zacházet.

- Přestaňte si s tou puškou hrát! - vykřikl Bill v krupobití střel, které byly stále nebezpečnější a trhaly kusy omítky.

- Trefíte svého snoubence!

- Vás zabiju, jen vás!

- Nechtě toho, nebo budu nucen střílet!

- Chci jen, abyste se ukázal!

Z dívky, kterou ani nenapadlo bát se Billa, stala se divoká šelma. Střílela neuvěřitelně rychle a její oči, ve kterých se blýskal hněv, mluvily o tom, že střílí proto, aby zabila.

- Já vám, vy zatracení špióne, rozstřelím srdce, když se to jiným nepodaří, - řvala hystericky.

- Buďte rozumná, miss Katie! Co budete dělat, až bude puška prázdná?

- Napřed vás zabiju!

Pro Billa začínala být situace kritická, protože sloupky z umělého mramoru byly jen prabídnou ochranou proti té dívce, která přímo šlela. Nemohl ani nahoru, ani sejit, protože se vystavoval nebezpečí, a dokonce nemohl ani opětovat palbu. Byl příliš odkrytým terčem!

Mezi jednotlivými výstřely zaslechl šramot v hořejším patře. Možná že k sobě přišel některý raněný a chce zasáhnout, nebo je to sám plukovník Clarke ... Musel se dostat z téhle pasti, která se začínala rýsovat jako smrtelně nebezpečná. Namířil na tlustý řetěz, na němž visel lustr. První ranou ho přestřelil...

Katie se při pádu lustru otočila za tím strašným randálem a na to Bill čekal. Naklonil se přes zábradlí a znovu vystřelil. Zasáhl dívku do ruky, a ta okamžitě pustila zbraň.

- Bídáku!

Katie si stiskla zraněné zápěstí a rychle se shýbla, aby zbraň zdvihla. Byla nebezpečná jako tygr. Bill ale číhal. Jeho přesné a rychlé výstřely odhodily pušku o několik metrů. Zena upadla na podlahu a začala si jako bláznivá rvát vlasy.

- Doufám, že se o vás někdo postará, - zamumlal Bill, když ko-

lem ní procházel se svým břemenem. - Někdo lepší než Quantrill!

Otevřel hlavní vchod a vykročil do temné noci. Na druhé straně domu střelba neustávala. Dva nebo tři bushwakeři se někde skryli, ale neměli žádnou naději, že prorazí. Indiánů Divokého medvěda bylo příliš mnoho...

- Hej, Shotgun! - zavolal na něho nějaký hlas.

- Divoký Bille! Všechno v pořádku?

- Lip než si myslíš! Už jsem přestával doufat, že odsud vyjdeš po svých!

- A nakonec jsem se odtud dostal s pěkným úlovkem...

- Snad mi nechceš tvrdit, že ten pytel brambor, co máš na zádech, je Quantrill?

- Ano, on.

Šerif obdivně pískl:

- U všech ďasů, Shotgun! Dostals ho. Naše poslání je u konce!

- Ještě ne, Divoký Bille! Je tady ještě zbytek té bandy... Znáš hnízdo, kterému se říká Clinton?

- Je to malá vesnička asi šedesát mil na jihozápad po stezce do Santa Fé.
- Pojedu tam s Indiány. Ty odvezeš Quantrilla do bezpečí. Musíš projít liniemi, než se rozední.
- Hrome, Shotgun, moc se mi nelíbí, když je třeba někde nastavovat kůži, tak tam lezeš sám! Do Clintonu pojedu já!
- To tě nesmí ani napadnout! Nezapomeň, že rozkazy dávám já.
- Někdy je mi líto, že jsem ti u Singletonovy farmy zachránil kůži... Všechno chceš dělat sám!
- O to se nestarej: budeš mít pořád dost práce i ty ...

29. KAPITOLA

Zbytky smutně proslulé Černé brigády se usadily na staré, opuštěné farmě nedaleko Clintonu, na Cane Hillu, na vršku, kolem něhož obtékají dvě ramena South Grand River. Bylo tu asi dvacet šest mužů, kteří byli zaměstnáni hřebelcováním koní a mazáním zbraní. Mezi nimi i žena s mužským obličejem, "Mamie" Maddox, která vařila ohromný kotel fazolí.

1 míle = 1609 metrů.

2 "Mamie" Maddox - přezdívka, totéž co matka Maddoxová, nebo stará Maddoxová.

V polorozbité stodole leželo na zemi dalších dvacet šest svázaných mužů. Dick Maddox, manžel kuchařky, který seděl obkročmo na sedle na zemi a rozebíral svoji enfieldku, 1 na ně ukázal prstem.

- To byl výborný nápad, vzít rukojmí, Dingusi.
- Vždycky mám dobrý nápady, - odpověděl Jesse James, sedící vedle něho. - Každý máme svého rukojmí. Co tady budem, Clinton-ský si nedovolí nás otravovat, protože vědí, že by mohli potom své chrabré tatíky taky pohřbít...
- No jo. A vsadím se, že nás příběhnou upozornit, kdyby se tady v okolí objevily "modrý panděra".
- Poslední dobou, Dicku, myslíš jen na ty jayhawkery. Bojíš se jich?
- Od Centralie se naše banda zmenšila tak, že je nás teď jeden na deset. Nebojím se, ale nemůžu se dočkat, než budu v suchu někde v Texasu. Na co vlastně čekáme?
- Na Charleyho, víš to dobře.
- Už tady měl být před dvěma dny. Dej na mě, Dingusi: zalezl k té své krasotince a nás nechal na holičkách.
- Možná že máš pravdu. Charley Quantrill se mi nikdy moc nelíbil.
- Je to zbabělec, umí jen rozkazovat!
- Ještě na něho ale počkáme! Nechci, aby si o mně myslel to, co si myslím já o něm.
- Jak dlouho chceš na něho čekat! Ani nevíme, kam Severani zatím došli. Možná že jsou blíž, než si myslíme.
- Buď klidnej, Dicku. Zítra ráno nasedáme. Ani já nemám chuť viset na stromě.
- Tak počkáme do zejtra! Ale to ti říkám, zejtra odjedu!
- Už jsem řekl, - ujistil ho Jesse James.

Vzal do rukou pušku, kterou mezitím Dick smontoval, a znalecky si ji prohlížel. Zvedl ji k líci a zamířil:

1 enfieldka - puška ve Bcé ráže, jednoranová. Přes svou velkou průraznost a dostřel, v té době nevídaný, nebyla příliš často používána pro časté roztržení rýhované hlavně.

- Vopravdu pěkná puška, tahle enfieldka! - řekl. - Škoda, že střílí jen po jedny ráně.
- Víc není potřeba. Když s ní umíš zacházet, zabiješ chlapa i na tisíc pět set metrů.
- Já mám radši dobrou pistoli, - zavrtěl hlavou Jesse. - Když s ní umíš zacházet, zabiješ najednou šest chlapů.
- To se mejlíš, Dingusi, - vložil se do toho Cole Younger, jeho bratranec.
- Moci střílet na velkou vzdálenost je lepší než moci střílet rychle. Jsi o moc jistější, když máš v ruce zbraň, která nikomu nedovolí, aby se přiblížil na dostřel.
- Záleží na gustu, - trval na svém Dingus. - Svoji rebku bych nevyměnil za žádnou tuhle pušku.
- Kromě toho nesmíš zapomínat, - odvětil Cole, - že je výhodnější, když má kulka větší průraznost.
- Ty ses, bratráčku, dal najmout jako Enfieldův reprezentant, že ji tak vychvaluješ? Jsem si tahle puška opravdu může zabít chlapa na půldruháho kilometru, pak může taky zabít zblízka najednou deset chlapů za sebou v zástupu.
- To taky jo.
- To není možný, - odporoval Jesse James.
- Tak to zkusím, - navrhl mu bratranec. - Stejně ty rukojmí nemůžeme vzít s sebou.
- To je dobrý nápad, Cole. Přiveď je!

30. KAPITOLA

Bushwaken rozohnění touto nelidskou sázkou, honem běželi pro deset rukojmích a hluší k jejich nářkům a prosbám svázali je a postavili do zástupu.

- Tak jsme dohodnutý, - řekl Jesse James bratranci. - Dám ti dolar za každého, koho ta rána zabije.
- A já za každého, kdo zůstane naživu, dolar tobě.
- Kdo bude střílet?
- Já, - udělal krok dopředu Dick Maddox. - Puška je moje!

- To je správný, ale dej pozor, abysme se ti nevysmáli! Dick odpočítal deset kroků a zdvihl zbraň.
- U všech ďáblů, nemůžu střílet, když se mi kroutě jak housenka. Zajatci, přestože byli pevně svázáni, se strachy třásli a kymáceli se ze strany na stranu.

- Počkej, Dicku, - řekl Cole, - já vím, jak je srovnat!
S pomocí několika dalších bushwakerů vsunul zajatcům do podpaží a mezi nohy dlouhé tyče.
- Cíl je připravený, Dicku!
Zuřivý povstalec znovu zdvihl pušku k rameni, sklonil vousatou tvář a přivřel oko.
- Miř dobře, Dicku!
- Za koho mě máš?
- Střílej!
- Nespěchej na mě, abych měl jistotu ...
Ledové ticho v táboře rozřízl výstřel. Dick se svalil s dírou v hlavě.
- Útočí na nás! - zařval Jesse James a vrhl se na zem pod kruh pobitím kulek.
Bushwaken reagovali okamžitě a zuřivě pálili ze svých zbraní. Jesse James okamžitě odhadl situaci:
- To jsou Indiáni, Franku! - zařval na bratra. - Chvilí je udrží mě v šachu. Sedlejte koně!
Střelba povstalců přinutila i Williama Codyho, aby se kryl za stro-

mem. Jeho henryovka plivala oheň bleskově se otáčejíc za každým banditou, který našel odvahu se objevit. Divoký medvěd se přiblížil k poručíkovi:
- Tvoje "hromová hůl" promluvila příliš brzy, Pa-Has-Ka. Moji bojovníci nebyli ještě na svých místech!
- To vím, netotam, ale záchrana deseti lidí má větší cenu než chycení celé bandy!
Foxové neuměli ještě dokonale zacházet s puškami a nemířili. Přestože stříleli velmi zuřivě, jejich střely nebyly nijak nebezpečné. Zato povstalecké výstřely hvízdaly nebezpečně blízko a donutily je, aby se kryli. Pouze "Lukrécie Borgia" vyrovnávala nerovnováhu sil svými neúprosnými střelami.
- Vždyť se, Dingusi! - zařval poručík do rachotu střelby. - Přišla tvoje hodina!
- Hodinky ti jdou příliš napřed! - odpověděl vůdce bandy s příšerným chechotem.
Jesse James zvedl Dickovu enfieldku, lehl si mezi kola vozu a čekal, až se nenáviděný nepřítel objeví.
- Zabiju tě, Shotgun! Dlouho jsem na tu chvíli čekal!
- Zmýlil ses v kalendáři, Dingusi!
Jedna kulka zasáhla kolo. Bushwaker, kterého zasáhla sprška třísek, se odkulil instinktivně stranou. Cítil, jak ho něco žhavého zasáhlo do ramene, a hned se objevila krev.
- To je záloha, Dingusi! - vykřikl Bill.
- Tady máš ode mne potvrzenku!
Bandita zuřivě stiskl kohoutek. Kulka prolétla skrz naskrz tlustým kmenem, za kterým se kryl poručík, a zahvízdala mu kolem uší. Bill se překvapeně podíval na díru a skoro nevěřil, že ještě žije.

31. KAPITOLA

Bitva se paradoxně změnila v souboj mezi Williamem Codym a Jessem Jamesem. Zatímco bushwakerové na jedné straně a rudokožci na druhé straně stříleli pánubohu do oken, snažíce se příliš neukazovat a protivníka přinutit, aby se kryl, střetli se ti dva s nesmírným odhodláním a odvahou.

- Ještě žiješ, Shotgun?
- Naneštěstí pro tebe, ano!
- Co říkáš mému kanónu?
- Dobrý, ale měl bys s ním umět lip zacházet!

Bill si opřel "Lukrécii Borgia" o kmen. Nemohl sice banditu zasáhnout, protože se kryl za hromadou hlíny, ale dostal ohromný nápad.

- A co ty, Dingusi, říkáš kulometu?

Vypálil rychlou sérii střel, míř na loukotě kol, a jednu po druhé je přestřelil. Těžký vůz se skláněl stále víc, až se převrátil na bok. Jesse James, který nabíjel enfieldku, měl namále, že ho nerozmačkl. Taktak že uskočil stranou. Dal se na bezhlavý útěk pronásledován poručíkovými střelami. Opětoval, stříleje oběma rukama. Ted' se zase musel před přívalem kulí krýt Bill.

Mezitím Frank a jeho muži připravili koně.

- Do sedel, - zařval vůdce. - Zdrhneme!

Bushwakerové vyskočili do sedel, zasadili koňům ostruhy a vyrazili dolů s kopce, kryjíce se uragánem výstřelů.

- Hey! Hey! - křičel Divoký medvěd. - Za nimi!

Rovněž Foxové bleskově seděli na svých koních, které zanechali kousek dál mezi stromy, ale těch několik vteřin stačilo banditům, aby získali cenný náskok.

- Hey! Hey! - pobízel je Bill a bodal svého Brighama.

Pronásledovaní a pronásledovatelé vypadali jako dvě vzdušné vlny, které fičely nahoru a dolů po kopcích a vířily prach na otevřené pláni, vytrhávající kopyty kusy drnu a zvedající spršky vody v potocích, které se jim postavily do cesty.

- Hey! Hey! - povzbuzovali poručík a náčelník Indiánů.

- Hod'te sebou, želvy! - řval Jesse James. -- Nebo se chcete nechat stáhnout zaživa?
Jako jezdci nebyli bushwakerové skutečně o nic horší než rudoši, ale mustangové Foxů nenesli žádné sedlo ani výstroj. Indiáni, vedeni Billem a Divokým medvědem, metr po metru snižovali náskok uprchlíků.
- Rozptylte se! - přikázal poručík. - Jsme na dostřel!
Povstalci si dali uzdy na krk, aby měli volné ruce, chopili se pistolí a otočili se v sedlech.
- Střílejte, Dingusi! - pobízel Frank. - Dohánějí nás!
- Necháme je ještě přiblížit! Nemáme patrony na zahazování!
Za okamžik znovu zahřměly zbraně bushwakerů, ale pronásledovatelé nezmírnili svůj běh. Rudokožci se položili na své koně a tím téměř znemožnili banditům zamíření. Kromě toho to byli příliš odvážní bojovníci, aby se nechali postrašit výstřely.
- Hey! Hey!
Vzdálenost se ještě zmenšila. Foxové, kteří mávali puškami jako oštěpy, rovněž zahájili palbu. Střelba to byla naprosto neúčinná, ale zvyšovala jejich bojový zápal. Bill s uzdou v zubech zamířil svou "Lukré-cii Borgiu". Klidně a s rozvahou střílel jednu ránu za druhou, dokud nebyl zásobník prázdný. Dva bushwakerové spadli a další značně zpomalil, kulka mu asi zranila koně.
- Poručík také zpomalil, aby mohl naplnit zásobník, což se nedalo dělat v plném trysku. Divoký medvěd vyrazil se svým mustangem jako ďábel puštěný z řetězu za povstalcem, který zůstal pozadu: byl to John Pringle, "Rozparovač". Jeho příznačné ozdoby ho na dálku prozrazovaly ...
- Kishkekoshův syn po něm páčil z pušky, ale střely šly mimo.
- To není dobrá "hromová hůl"! - zařval vztekle.
Zahodil pušku a chopil se luku, který měl na zádech. Založil šíp a co nejvíc natáhl tětivu. Ostrý hvizd, a John Pringle zařval a chytil se rukou za hrud', kterou mu šíp úplně proklál. Druhé zasvištění, a šíp se mu zaryl do krku. Spadl s koně jako prázdný pytel.
- Divoký medvěd ho bleskově dostihl a v jízdě seskočil s koně. Klekl si na mrtvolu. Bill s hrůzou pochopil, co zamýšlí.
- Ne, Divoký medvěde!
Zbytečně. V Indiánově ruce se objevil velký zahnutý nůž. Poručík neváhal, namířil a k přítelovým nohám poslal spršku střel.
- Přestaň, Divoký medvěde! - přikázal mu znovu.
Rudokožec se proti němu postavil jako tygr. Jeho dýka zasvištěla vzduchem.
- Jdi pryč, Pa-Has-Ka, nebo netotam zabije netotam.
S neuvěřitelnou odvahou se Bill na něho vrhl. Chytil Indiána za ruku, prudce mu ji zkroutil, až pustil nůž. Divoký medvěd ho poslal k zemi ranou do žaludku. Bil ho strhl s sebou. Ostatní Foxové zůstali stát kolem a dívali se hrozivě... V krátké rvačce se podařilo Billovi dostat Indiána pod sebe.
- Vzpamatuj se, netotam! Jsi přece slavný válečník, jsi syn moudrého Kishkekoshe, jsi můj bratr. Nemůžeš se poskvřnit podobným barstvím.
Divoký medvěd vstal. Vyhýbal se pohledu "Velkého lovce" a prstem ukázal k horizontu, kde se zdvíhal hustý mrak prachu.
- Zlé "bledé tváře" jsou už daleko, Pa-Has-Ka! Byli jsme hloupí, a nechali je ujet!
- Svému osudu stejně neujdou ... a něco mi říká, že přijde den, kdy si s nimi vyrovnám účty definitivně. Pojďme, netotam, vrátíme se do svých vesnic. Moje poslání je u konce!

ZÁVĚR

Celá záležitost skončila za několik dní přesně tam, kde začala: v guvernéřském paláci v Jefferson City, pod tou podivnou kopulí ve tvaru zvonu.

Do pracovny velitele, kde už byli všichni účastníci, brigádní generál James Totten, plukovník Frank Blair a Allan Pinkerton, vstoupil službu konající seržant:

- Poručík William Cody hlásí příchod, pane generále.
- U všech dělových koulí, ten mladík odvedl dobrou práci, - zahřměl Totten, - a udělal ji rychle!
- Můžeš se vždycky spolehnout na kohouty z mého kurníku, - usmál se zasněně slavný detektiv.
Bill si konečně znovu oblékl uniformu, na kterou byl tak hrdý: modrý kabátec se zlatými prýmkami označujícími jeho hodnost, úzké modré kalhoty zastrčené do holínek, černé sombrero s dvěma zkříženými meči a žlutý šátek na krku, který byl odznakem jízdy. Totten se ale při pohledu na něho nezdržel úsměvu:
- U kanónu, kde jste sebral tuhle uniformu, poručíku Cody?
- To je moje, pane. generále, - odpověděl zmateně Bill. - Proč...
Stačilo, aby se na sebe podíval do zrcadla nad pozlaceným stolem.
- Vzrušením a námahou minulých dní ztratil několik kilo a kabát na něm visel jako na holi. Blýskavý opasek, na kterém měl připevněnou šavli, mu dělal na kabátě kolem pasu spoustu záhybů, jako by to byl svázaný pytel.

- Promiňte, pane generále. Neměl jsem čas zajít ke krejčímu, abych si to nechal opravit. Neprodleně jsem se

dostavil k raportu.

- A dobře jste udělal, byly by to zbytečné výdaje. Nejenže vám nepadne kabát, protože jste zhubl, ale ...
- Nerozumím, pane generále.
- Totten vzal ze svého stolu plného papírů stočený pergamen. Podal ho mladému důstojníkovi se srdečným úsměvem:
- Tady je pro vás depeše od presidenta Lincolna.
- Protože Bill, který hořel zvědavostí, stál pořád v pozoru, Totten se znovu usmál:
- Tak se přece podívejte, oč jde, pane kapitáne.
- Kapitáne? Pane generále, já ...
- Mně neděkuje, kapitáne Cody, já za to nemohu. Jak vidíte, povýšení podepsal president.
- Nevím, jestli si to zasloužím. Opravdu, pane!
- To si myslím! - zasáhl hlučně Pinkerton. - U všech sakrů, lip bych to neudělal ani já. Sám jsem presidentovi řekl, že by pro Unii bylo takového člověka, jako jste vy, škoda, kdyby nevelel aspoň rotě scoutů,
- Máme pro vás ještě něco, - řekl plukovník Blair a podával mu kožený pytlík. - Odměna za dopadení Andersona, Gregga a Jarretta. Je to tisíc dolarů, přepočítejte si je.
- U všech bizonů prerie! Co budu dělat s takovou spoustou peněz, k ničemu mi nejsou.
- Když nechcete, nechtě je ležet na stole. Někomu je dát musím.
- To je zvláštní náhoda, - poznamenal Bill. - Odměna za mou hlavu byla také tisíc dolarů.
- Konfederální vojsko nebylo moc štedré. My jsme na Charleyho Quantrilla vypsali deset tisíc a "major" není ani zdaleka váš formát.
- Ještě jste mi neřekli nic o Quantrillovi. Kde je? - zeptal se novopečený kapitán.
- Kdovi! Někde v Kansasu nebo spíš někde v zapadlém koutě Oklahomy.
- V Oklahomě? - Bill vyvalil oči. - Jak je to možné? Šerif Hickok ho měl přivést!
- To ano, i o tom jsme byli podrobně informováni. Chvilí před-

tím, než se Hickokovi podařilo přejít linii, zaútočili na něho tři muži a žena, která byla nebezpečnější než oni,

- Katie Glarkeová?
 - Ano, ona. Puškou si vydobila svého snoubence. Ale Quantrillův útěk nic neznamená. Už ho asi přešla chuť na partyzánskou válku a imanzelka je horší trest než káznice. O Černé brigádě se už mluvit nebude.
 - Možná že se vrátí: Jesse James a jeho bushwakerové nepatří mezi muže, kteří by se vzdali bez boje.
 - Budeme na ně připraveni. Jistě vás potěší, když se dovíte, že hned zjara vyrazí generál Grant do Karolíny, jak to bylo v původních plánech nejvyššího velení, a to jen díky tomu, že jste splnil své poslání.
- Ofenzíva generála Granta začala koncem ledna 1865. 17. února nezadržitelným postupem z Georgie, kde měl základny, Grant obsadil Kolumbii, hlavní město Jižní Karolíny, a odtud pak pochodoval na Richmond, hlavní město Konfederace. Koncem ledna se bushwakerové Jesse Jamese vrátili do Missouri, ale poznali, že i pro ně se změnilý časy. Padli do léčky u Mount Pleasantu, byli rozprášeni a pochyťáni v několika dnech a 1. dubna se vzdali vojsku v Lexingtonu. Den nato by! ve Virginii generál Lee donucen opustit Petersburg a Richmond. 9. dubna se v Appomattoxu vzdal generálu Grantovi.

Po válce se kapitán William Cody rozloučil s armádou a vrátil se ke svému dobrodružnému životu scouta. Doprovozoval výpravu pionýrů na jejich vzrušující cestě k divokým a neznámým kmenům v Oregonu, stal se lovcem buvolů ve službách společnosti, která stavěla železnici Da-kota-Kansas Pacifik, a vysloužil si přezdívku Buffalo Bill. V témž roce pomáhal pacifikovat Siouxe, kteří se vzbouřili pod vedením slavného Rudého mraku.

Pak se vrátil do služeb Allana Pinkertona, aby si mohl vyrovnat účty - jak kdysi slíbil - s Jessem Jamesem, který po občanské válce využil svých zkušeností povstalec a postavil se do čela nebezpečné bandy bankovních a vlakových lupičů. Pracoval znovu bok po boku s přítelem Divokým Billem Hickokem, který však zahynul při přestřelce v roce 1874.

Populární Buffalo Bill byl v roce 1874, kdy mu Indiáni téměř před očima zabili otce, zvolen poslancem, ale svých dobrodružství se nevzdal. Bojoval proti Apačům Yaqui a Cochise, proti Komančům Žluté ruky - kterého zabil ve slavném souboji - a proti pověstnému sakemovi kmene Chiricahua, legendárnímu Jeronýmovi "Lovci skalpů". Mezitím byly Spojené státy úplně kolonizovány: epopej Divokého západu žila dál jen v historii a ve svědectvích těch, kdo se jí zúčastnili. William Cody chtěl o ní podat zvláštní svědectví, pro které si zvolil formu divadla: založil Wild West Show, Divadlo Divokého západu, na způsob cirkusu, kde účinkovali kovbojové na koních a s lasem, puškami a pistolemi; kde se předváděly útoky na dostavníky a boje s rudochy. Mezi nejslavnější "herce", kteří byli všichni autentičtí, patřil Sedící býk.

První představení se konalo roku 1883 na veletrhu v Omaze a mělo takový úspěch, že po triumfálním turné po Americe byl cirkus převezen do Evropy. Buffalo Bill však jako impresário nebyl tak vynikající jako scout. Stal se obětí spekulací, které ho o všechno připravily. 10. ledna 1917 zemřel v Denveru v naprosté chudobě.

O ostatních hrdinech tohoto příběhu není téměř co dodat. Quan-trill, jak generál Totten předpověděl, se už neukázal. Využil amnestie, která se týkala všech, kteří bojovali pod vlajkou Konfederace, a poslední léta života strávil jako počestný občan a majitel továrny na provazy, již mu ve Waverly přenechal Jo Shelby.

Je třeba se ještě zmínit o ostatních postavách, které jsme uvedli jen velmi málo nebo vůbec ne: "Mamie" Maddox, vdova po Dickovi, a John, Philip a George Andersonovi, tři synové Billa Andersona, který přišel o hlavu v Missouri City. Těm Bill Cody věnoval oněch tisíc dolarů odměny vypsane na hlavy obou bushwakerů.

DAVID HAMILTON

tisíc dolarů

za

BUFFALA BILLA

© Casa Editrice Capitol - Bologna

Z italského originálu Mille dollari per Buffalo Bill, Capitol, Bologna přeložil Josef Hajný

Vydalo nakladatelstvo EPOCHA

ako svoju 1159. publikáciu

I. vydanie, Bratislava, máj 1970

Přebal, vazbu a ilustrácie navrhol František Šesták

Zodpovedná redaktorka Ilja Hajná a Johana Hasonová Technický redaktor Ladislav Laszák Korektorka Květa

Bartoňová

Vytlačili: Tlačiarenské závody Pravda, závod Bratislava ?- Počet strán 192 - AH 11,90 (AH textu 10,40 + ilustrácie 1,50) -

VH 12,11 - Tematická skupina 14/66 - Povol. SÚKK č. 1040/1 1967

75 - 027 - 70. Viaz. Kčs 29,-